De laatste der Mohikanen

James Fenimore Cooper

bron
James Fenimore Cooper, *De laatste der Mohikanen*. Met illustraties van Jos Rovers. De Spaarnestad, Haarlem 1936

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/coop017laat01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

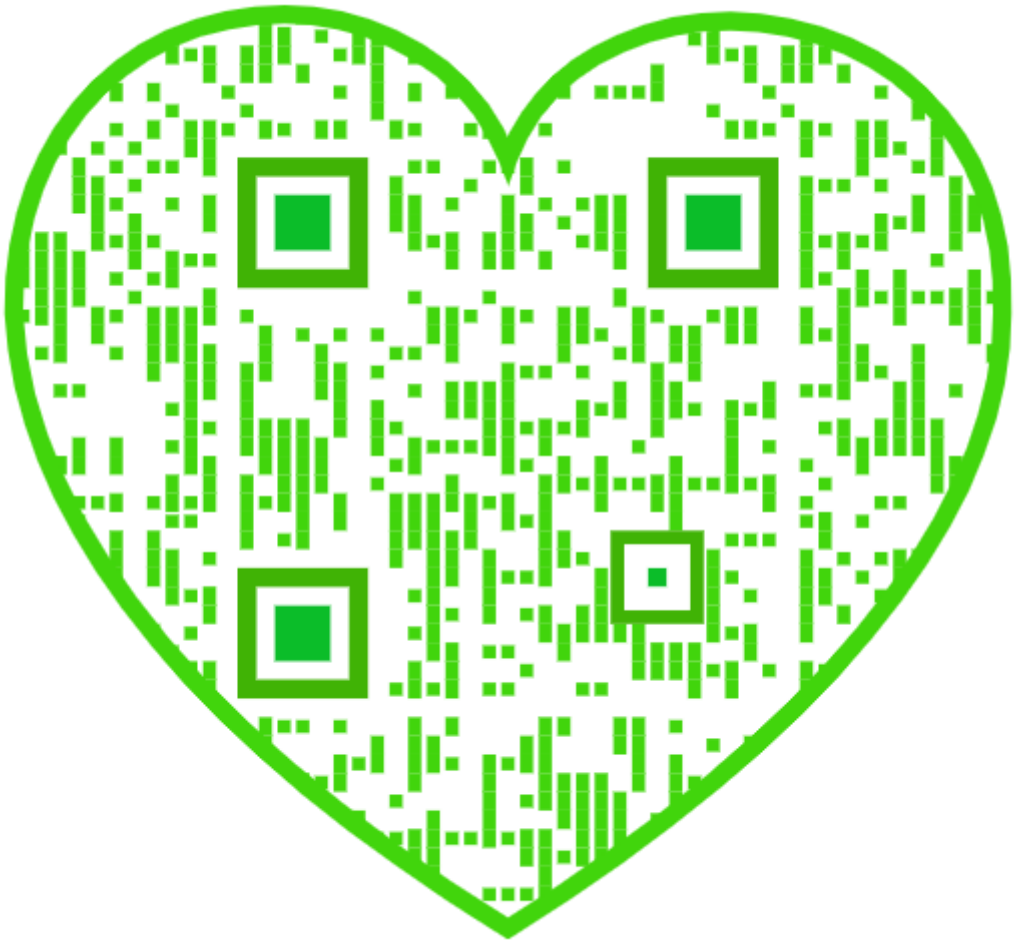

Eerste hoofdstuk

De koloniale oorlogen in Noord-Amerika brachten deze eigenaardige moeilijkheid mee: de bezwaren en gevaren der wildernis moesten overwonnen worden, vóór de vijandige machten elkaar te lijf konden gaan. De bezittingen der tegenstanders, Franschen en Engelschen, werden gescheiden door een breeden woudgordel, die haast ondoordringbaar leek. De taaie kolonist en de geoefende Europeesche krijger, die met hem meevocht, moesten soms maanden worstelen tegen de stroomversnellingen, tegen de ontoegankelijkheid der gebergten, eer zij de kans kregen, hun moed te toonen in een strijd met de wapenen. Maar zij deden in geduld en zelfverloochening niet onder voor de ervaren inlandsche krijgers: zij overwonnen iedere moeilijkheid; en zoo scheen er mettertijd geen wouddiepte zoo donker, geen plek zoo eenzaam te zijn, dat zij veilig mocht heeten tegen een inval van hen, die wraak hadden gezworen bij bloed en leven, of van anderen, die de koude, zelfzuchtige politiek van verre Europeesche heerschers gewapenderhand doordreven.

Misschien is er geen streek in die breede grensstrook, die een levendiger beeld kan toonen van de felheid en de wreedheid van den woesten krijg in die

tijden, dan het gebied tusschen den bovenloop van de Hudson en de nabije meren.

Hier bood de natuur aan den opmarsch der strijdenden gemakken, die natuurlijk opgemerkt en benut werden. Het langgerekte Champlain-meer, dat zich uitstrekte van de Canadeesche grens tot diep in de provincie New York, vormde een natuurlijken doorgang over den halven afstand, dien de Franschen moesten afleggen, om hun vijanden te bereiken. Een ander meer met glashelder water sloot er zich in 't zuiden bij aan; het werd toen het ‘Heilige Meer’ genoemd, en heet nu op de kaart George-meer. Tusschen bergen en tallooze eilandjes voerde het tot dicht bij het punt, waar de Hudson bevaarbaar werd.

In deze streek vooral werd de bloedige strijd gevochten om de koloniale heerschappij. Er werden forten gebouwd op de punten, die de passage makkelijk maakten - die forten werden veroverd en heroverd, verwoest en herbouwd, al naar de krijgskans zich keerde. Het bedrijf van den vrede kende men niet in die ongelukkige streek, maar toch wemelde het in de bosschen van menschen; de dalen en donkere ravijnen galmden van krijgsmuziek; de echo der bergen kaatste den lach of den noodkreet terug van menigen jongen dappere, die zich in den middag van zijn kracht voortrepte naar den sluimer van eeuwige vergetelheid.

Op dit tooneel van kamp en bloedvergieten geschiedde het, wat wij zullen trachten te verhalen, in het derde jaar van den oorlog tusschen Engeland en Frankrijk om het bezit van een gebied, dat zij geen van beide zouden behouden.

De fiere naam van Groot-Brittanje was daar verkleind door de onbekwaamheid van legeraanvoerders en door de slapheid der raadsvergaderingen in het moederland. De tegenstanders vreesden niet meer,

de dienaren verloren vertrouwen en zelf-respect. Pas was er een Engelsch leger, door de kolonisten als onoverwinnelijk beschouwd, door een handvol Franschen en Indianen op de vlucht gejaagd, vernietigd haast. Een breede grensstrook lag onverdedigd door die onvoorziene ramp, en reeds meenden de beangste kolonisten in iedere windvlaag het geschreeuw der wilden te hooren. Verhalen over de wreedheden der inboorlingen deden de ronde, vrees overstemde de rede, en zelfs de stoutste harten begonnen te wanhopen aan Engelands kansen.

Toen kreeg men op het fort, dat het zuidelijk einde van den overgang tusschen de Hudson en de meren beheerschte, bericht, dat een Fransch leger, ‘talrijk als de bladeren der boomen’, langs de Champlain naderde; en dit bericht wekte meer vrees dan strijdlust. Generaal Webb en de zijnen vonden het wijzer, de komst van den vijand binnen hun versterkingen af te wachten, dan den ondernemenden Montcalm, die zich zoo ver van zijn basis had verwijderd, tegemoet te trekken en te trachten, hem tot staan te brengen.

Toen echter de eerste schrik voorbij was, besloot Webb, een keur-corps van vijftienhonderd man af te zenden naar het noordelijk einde van den overgang tusschen rivieroever en meren. Dit werd althans het kamp aan de Hudson rondgefluisterd, en hier en daar zag men toebereidselen, die het gelucht schenen te bevestigen. Toen de zon glorieus onderging achter de verre westelijke heuvels, verstomde het gerucht dier toebereidselen; er kwam duisternis over het kamp, en een stilte, zoo diep als het zwijgen in 't omringende woud.

Maar bij het aanbreken van den dag werd de zware slaap der manschappen gebroken door geroffel

van trommen, en onmiddellijk kwam het heele kamp in beweging. Tot den laatsten man werden de soldaten uit hun tenten gelokt door het verlangen, hun kameraden te zien vertrekken, te deelen in de opwinding en de gebeurlijkheden van dat uur. Het duurde niet lang, of de keurbende trok af - rechts de geregelde troepen, links de meer bescheiden kolonisten. De muziek der pijpers werd zwakker door den groeienden afstand, en eindelijk scheen het bosch de levende menschenmassa verzwolgen te hebben, die er langzaam was binnengetrokken.

Reeds waren de laatste achterblijvers den afmarcheerenden troep gevolgd, toen er blijkbaar nog aanstalten werd gemaakt tot een ander afscheid, voor een blokhuis van meer dan gewone grootte en geriefelijkheid - naar de schildwachten te oordeelen het verblijf van den Engelschen generaal. Er waren op die plek een zestal paarden bijeengebracht, zoodanig opgetuigd, dat twee althans bestemd schenen om vrouwen van hoogen rang te dragen. Het derde paard was blijkbaar dat van een staf-officier, en de overige waren eenvoudig toegerust, ten dienste van personeel, dat al stond te wachten. Op eerbiedigen afstand van dit ongewone schouwspel stonden groepen nieuwsgierigen, het officiers-paard bewonderend of in ledigheid onnoozel toeziende. Er was echter één man bij, wiens voorkomen en daden hem scherp bij die laatsten deden afsteken, want ledig was hij niet, en onnoozel leek hij ook niet.

Het uiterlijk van dien persoon was allesbehalve innemend, al was hij in geen enkel opzicht mismaakt. Hij had het gewone aantal ledematen en gewrichten, maar dat buiten de gewone verhoudingen. Als hij stond, stak hij boven zijns gelijken uit; maar als hij zat, leek hij niet grooter dan die anderen. Zijn hoofd

was groot, zijn schouders waren smal; hij had lange armen, maar kleine, hoewel geen tengere handen. Zijn beenen waren dun, mager haast, maar zeer lang; en zijn knieën zouden kolossaal geleken hebben, als de aandacht er niet van afgeleid was door een paar buitengewoon groote voeten. Een zonderlinge combinatie van kleedingstukken deed de vreemde wanstaltigheid van dien man nog meer uitkomen. Een hemelsblauwe jas, kort en breed van panden maar laag van kraag, liet een langen, dunnen nek vrij, en nog langer en dunner beenen, die in geel nanking staken, nauwsluitend, en aan de knoestige knieën dichtgebonden met groote, smoezelige knoopen van wit lint. Vuile katoenen kousen en een paar schoenen, waarvan er één een verzilverde spoor droeg, voltooiden zijn dracht, geen lijn of hoek van zijn figuur verhelend, integendeel, ze opzettelijk toonend, door ijdelheid of eenvoud van den drager dier kleeren. Onder de klep van een grooten zak in een vuil geborduurd vest uit stak een instrument, dat men in die omgeving licht voor een onbekend, maar kwaadaardig stuk oorlogstuig kon aanzien. Zoo klein als het was, had dit vreemde apparaat de nieuwsgierige aandacht getrokken van de meeste Europeanen in het kamp, al had men het meermalen door streekbewoners zonder vrees, ja zelfs heel gemoedelijk zien hanteeren. Het totaal werd bekroond door een opgetoomden hoed, gelijk wel door geestelijken gedragen werd - die gaf waardigheid aan een goedhartig en ietwat verstrooid gezicht, slechts met dat hulpmiddel ernstig genoeg, om bij een gewichtigen post te passen.

Terwijl de gewone luitjes zich op een afstand hielden, uit respect voor het kwartier van Webb, ging de hierboven beschreven man naar de bedienden

toe, en sprak hij vrijmoedig zijn oordeel over de paarden uit, al naar die aan zijn smaak al of niet voldeden.

‘Da's zeker een buitenlandsch beestje, hè vriend? Misschien van 't eilandje aan den overkant van 't water,’ zei hij met een merkwaardig zachte en welluidende stem. ‘Ik mag over zulke dingen spreken zonder op te hakken; want ik ben in beide havens geweest - de oude aan den mond van de Theems, en hier de nieuwe; ik heb de snauwen en brikken gezien, die hun kudden viervoeters opnamen, of 't arken van Noach waren, om ze naar 't eiland Jamaica te brengen en te verkoopen; maar nooit heb ik een beest gezien, dat zooveel leek op het oorlogspaard der Schriftuur als dit: “Zijn voet krabt in het dal, en hij verheugt zich in zijn kracht; hij draaft voort, den gewapenden mannen tegemoet”.... ha ha! De nakomelingschap van het ros van Israël schijnt gekomen te zijn tot onzen tijd, nietwaar vriend?’

Er kwam geen antwoord op die eigenaardige toespraak, hoewel die met vollen stemklank geuit was. Toen wendde de man, die Bijbeltaal gesproken had, zich naar de zwijgende gestalte, tot wie hij toevallig het woord had gericht, en wat hij toen zag, was hem een nieuw en machtiger voorwerp van bewondering. Zijn blik viel op de stille, rechte, strakke gedaante van den Indiaanschen boodschapper, die het onwelkome bericht van den vorigen dag in het kamp had gebracht. Die man scheen in volmaakte gemoedsrust, echt stoïcijnsch, hoegenaamd geen acht te slaan op de drukte en beweging rondom, en toch school er in die kalmte een knorrige fierheid, die op had moeten vallen aan meer ervaren oogen dan deze, die hem nu met onverholen verbazing bekeken. De inboorling droeg beide wapens van zijn stam, den tomahawk en het mes; en toch zag hij er niet uit

als een krijgsman. Integendeel, er was iets haveloos in zijn voorkomen, gelijk het gevolg had kunnen zijn van pas doorstane groote vermoeienis, die hij nog niet te boven had kunnen komen. De kleuren der oorlogsverf waren verward en vervaagd op zijn stugge gezicht en maakten zijn donkere trekken nog woester en afstootelijker, dan wanneer kunstmatig naar eenzelfde effect was gestreefd. Zijn oogen alleen, die schitterden als vurige sterren in zware wolken, straalden heel zijn wilden aard uit. Eén seconde ontmoette zijn doordringende, en toch moede blik het verbaasde staren van den ander, toen keek hij een anderen kant op, sluw en minachtend tegelijk, en bleef turen als in wijde verte.

Het is niet te zeggen, welke ongewenschte opmerkingen die korte, stille ontmoeting, tusschen twee zoo vreemde personen, aan den mond van den blanke ontlokt zou hebben, als zijn belangstelling niet naar elders getrokken was.

Beweging onder de bedienden en geluid van zachte stemmen kondigden de nadering aan van degenen, door wier aanwezigheid de stoet zou kunnen optrekken. De eenvoudige bewonderaar van het krijgspaard liep snel terug naar een kleine, magere merrie, die onverschillig wat spaarzaam gras stond te garen; en met een elleboog leunend op het dek, dat een soort zadel bedekte, werd hij toeschouwer bij het vertrek, terwijl een veulen kalm zijn ochtend maaltijd nam, aan den anderen kant van hetzelfde rijdier.

Een jonge man in officiers-uniform geleidde twee dames naar haar paarden. Zij waren er op gekleed, om de vermoeienissen van een tocht door de bosschen te doorstaan. Zij, die de jongste leek - al waren zij beiden jong - liet even iets zien van haar fraaie

teint, haar goudblond haar en heldere blauwe oogen, toen zij ongekunsteld de ochtendbries den groenen sluier opzij liet blazen, die laag neerviel van haar vilten hoed. Het morgenrood, dat nog draalde aan den hemel, was niet frisscher of fijner dan de blos op haar wangen; de jonge dag was niet blijder dan het lachje, dat zij den jongen man gunde, toen hij haar in het zadel hielp. De tweede dame, die door den jongen officier even galant bejegend werd, verborg haar bekoorlijkheden voor de blikken der soldaten met een zorg, waarvoor zij eigenlijk een jaar of vier vijf te onervaren leek. Men kon echter waarnemen, dat haar figuur, hoewel niet minder fraai van lijn, iets voller en rijper was dan dat van haar gezellin.

Nauwelijks zaten de dames te paard, of hun geleider sprong luchtig in den zadel, en zij bogen alle drie voor Webb, die hoffelijk op den drempel van zijn blokhuis het vertrek afwachtte. Zij wendden hun paarden en reden langzaam, door de bedienden gevolgd, naar den noordelijken ingang van het kamp. Op dat korte traject spraken zij geen woord; maar de jongste dame slaakte een kreetje, toen de Indiaansche ordonnans haar onverwachts voorbijglipte, en haar voorging den militairen weg op. De andere dame gaf geen geluid, maar in haar verbazing vergat zij, op haar sluier te letten - die week, en liet den onbeschrijfelijken blik betrappen van medelijden, bewondering en ontsteltenis, waarmee haar donkere oogen de vlotte bewegingen van den wilde volgden. Het haar van deze dame was glanzend zwart als de veeren van een raaf. Haar teint was niet donker, maar wel vol met de kleur van rijk aandringend bloed. Maar er was geen grofheid of gebrek aan schakeering in dat gelaat, door zuivere regelmaat en waardigheid van een meer dan gewone schoonheid. Zij

glimlachte, misschien om haar eigen achteloosheid, en zoo werden er tanden zichtbaar, door het zuiverst ivoor niet overtroffen; toen herschikte zij haar sluier, boog het hoofd en reed stil verder, als iemand, wiens gedachten verre zijn van de onmiddellijke omgeving.

Tweede hoofdstuk

Het andere meisje lachte om haar eigen schrik en vroeg aan den jongen man, die naast haar reed:

‘Spoken er zoo meer door de bosschen, Heyward? Of is dit een extraatje voor ons? Dan moeten we dankbaar onzen mond houden; maar in 't andere geval zullen Cora en ik onzen moed met allebei onze handen vast moeten grijpen, ook vóór we dien verschrikkelijken Montcalm tegen zullen komen.’

‘Die Indiaan is een ordonnans van 't leger; en op zijn manier is 't een held,’ gaf de officier ten antwoord. ‘Hij heeft aangeboden, ons langs een weinig bekend pad langs 't meer te leiden; dat gaat gauwer, en natuurlijk prettiger, dan dat we den troep volgden.’

‘Ik mag hem niet,’ zei de dame, huiverend van een angst, die maar gedeeltelijk scherts was. ‘Je kent hem zeker, hè, Duncan, dat je je zoo aan hem toevertrouwt?’

‘Zeg maar liever: dat ik jòù aan hem toevertrouw, Alice! Ik ken hem, anders vertrouwde ik hem nù zéker niet. 't Is een Canadees ook, zeggen ze; en toch heeft hij bij onze vrienden de Mohawks gediend. Hij schijnt bij ons gekomen te zijn door een vreemd toeval, waar je vader ook bij betrokken was - je vader had hem nogal stevig aangepakt of zooiets.... ik weet niet goed meer. Enfin, hij is nu onze vriend.’

‘Als hij een vijand van mijn vader geweest is, mag ik hem nog minder!’ riep het meisje dubbel bezorgd. ‘Kun je hem niet eens aanspreken, dat ik hem hoor praten? Ik ga op de stemmen van de menschen af, zooals je weet - al vind je 't misschien gek.’

‘Dat zou niets helpen; ik zou zoowat geen antwoord krijgen. Misschien verstaat hij Engelsch, maar hij houdt zich van niet, zooals die lui meestal; en nu wil hij zéker niet praten - vindt hij te min, als 't oorlog is. Wacht, hij stopt - we zijn zeker aan 't paadje, waar we langs moeten.’

De veronderstelling van majoor Heyward bleek juist te zijn. Toen zij den Indiaan naderden, wees deze in het struikgewas langs den militairen weg: daar was een smal pad, waar ternauwernood één persoon tegelijk langs kon, net zichtbaar.

‘Dus da's onze weg,’ zei de jonge man met gedempte stem. ‘Toon geen wantrouwen, anders lok je 't gevaar, waar je bang voor schijnt te zijn.’

‘Wat vind jij, Cora?’ vroeg de aarzelende schoone. ‘Lijkt 't je niet veiliger, met den troep mee te trekken, al is 't niet zoo aangenaam?’

‘Je kent de gewoonten van de wilden niet, Alice; daarom zie je gevaar, waar er geen is,’ zei Heyward. ‘Als er al vijanden op den overgang zijn, wat ik niet denk, want onze verkenners zijn er op uit, dan schuimen ze de colonne langs - daar zijn de meeste scalpen. Den weg van 't detachement kennen ze - wij hebben pas besloten dit pad te nemen, dus dat weet nog niemand.’

‘Vertrouw je dien man niet, omdat hij andere manieren heeft dan wij en een donkerder huid?’ vroeg Cora koel.

Alice aarzelde niet meer. Zij raakte haar paard met de zweep en was de eerste, die de twijgen der

boomen scheidde en het donkere kronkelpad opging. De jonge man keek de laatste spreekster bewonderend aan, en liet zelfs haar blondere, maar zeker niet mooiere gezellin alleen rijden: hij gaf het pad vrij om haar, die Cora genoemd was, te laten passeeren. De bedienden schenen al eerder orders ontvangen te hebben; zij drongen namelijk de struiken niet in, maar volgden den weg van den troep; een maatregel, aangeraden door den sluwen gids: dan werd hun spoor minder duidelijk, als bijgeval de Canadeesche wilden hun leger reeds zoo ver vooruit mochten zijn. De eerste minuten lieten de moeilijkheden van het pad geen gesprek toe; maar toen zij door het struikgewas heen waren en onder de hooge, donkere bogen van het bosch reden, konden zij gemakkelijk voort. De gids ging vooruit; de jonge man keerde zich om en wou de donkeroogige Cora aanspreken, toen hij achter zich een verren hoefslag hoorde over het ongebaande pad. Hij hield zijn paard in en zijn metgezellen volgden zijn voorbeeld: het gezelschap toefde, om af te wachten, wat die onvoorziene stoornis was.

Kort daarop kwam een veulen, springend als een hert, tusschen de rechte stammen der pijnboomen te voorschijn; en de volgende minuut verscheen de onknappe man, in het vorige hoofdstuk beschreven, met allen spoed, waartoe hij zijn magere rijdier krijgen kon. De bewegingen van dat paard waren raadselachtig: het scheen met de achterpooten te galoppeeren, en de voorpooten slechts met moeite in een matig drafje mee te sleepen. En niet minder vreemd was de inspanning van den ruiter; zoo vaak het paard zijn lichaamshouding veranderde, richtte de ruiter zijn lange lichaam op in de stijgbeugels; zoodat, vanwege de lengte zijner beenen, zijn gestalte voortdurend scheen te rekken en te krimpen,

en een schatting van zijn ware grootte onmogelijk werd. De ernstige trek op het knappe, eerlijke gezicht van Heyward week geleidelijk voor een lachje; Alice deed haar best, haar vroolijkheid in te houden; en zelfs de donkere, peinzende oogen van Cora lichtten op met een humor, die meer door gewoonte dan door aard onderdrukt placht te blijven.

‘Zoekt u iemand?’ vroeg Heyward, toen de ander dicht genoeg bij was, om zijn vaart te matigen. ‘U brengt toch geen slecht nieuws?’

‘Al deed ik dat,’ zei de onbekende, met een vlijtigen zwaai van zijn driekanten steek, in 't midden latend, op welke vraag hij antwoordde. ‘U gaat naar fort William Henry, heb ik gehoord; ik ga daar zelf ook heen, dus dacht ik: aangenaam gezelschap zal wellicht strooken met de wenschen van beide partijen.’

‘U schijnt meervoudig kiesrecht te hebben,’ antwoordde Heyward. ‘Wij zijn met drieën, en u hebt niemand gevraagd dan uzelf.’

‘Zeer juist. Een mensch moet vóór alles zelf weten, wat hij wil, wat niet makkelijk is, als er vrouwen in 't spel zijn; eerst daarna moet hij trachten te dóén, wat hij wil. Ik heb beide dingen gedaan, dus hier ben ik.’

‘Als u naar 't meer wilt, bent u verkeerd,’ zei Heyward uit de hoogte. ‘De groote weg ligt zoowat een kilometer achter u.’

‘Zeer juist,’ zei de onbekende onverstoord. ‘Ik heb een week op fort Edward vertoefd, en ik zou wel dom geweest zijn, als ik niet naar den weg gevraagd had, dien ik nemen moest; en als ik dom was, kon ik mijn beroep wel prijsgeven.’

‘Wat is dat voor een beroep?’ vroeg Heyward.

‘Ik beoefen de kunst, en ik onderwijs anderen

In de kunst; in de verheven kunst van smeeken en danken, gelijk die wordt beoefend in het psalmgezang.'

'Dus een muziekmeester,' riep Alice vroolijk uit. 'Ik neem dien man onder mijn persoonlijke bescherming. Kijk niet zoo zwart, Heyward, en laat hem meerijden. Trouwens,' vervolgde zij zacht, met een blik naar Cora, die langzaam den stilzwijgenden gids volgde, 'misschien zijn we dan een vriend sterker, als 't noodig blijkt.'

'Als ik dacht, dat er iets gebeuren zou, had ik dit pad toch niet voor jullie gekozen?'

'Nee, och nee, dat bedoel ik ook niet; maar ik heb pleizier in dien man; en hij heeft "muziek in zijn ziel"; laten we niet zoo lomp zijn, hem weg te sturen.' Zij keek den jongen man aan, en hij trachtte dien blik te rekken; toen liet hij zijn paard de sporen voelen en was met een paar sprongen weer naast Cora.

'Aangename kennismaking, vriend,' hernam het meisje, den onbekende met een gebaar uitnoodigend, door te rijden. 'Ik houd van muziek, en ik zing zelf ook. Beoefent u alleen de gewijde muziek?'

'Inderdaad. De psalmen van David overtreffen alle andere poëzie. Wij gebruiken hier in Nieuw-Engeland een bewerking, die in geestelijken eenvoud het werk van den grooten dichter evenaart. Waar ik ook sta of ga, overdag of in den nacht, heb ik mijn psalmen en hymnen en geestelijke gezangen bij mij.'

De zangmeester zette een ijzeren bril op, haalde een boek uit zijn zak en sloeg het eerbiedig open. Toen bracht hij het vreemde instrument, dat wij vroeger beschreven, aan zijn mond, ontlokte er een hoog, schril geluid aan en begon te zingen met een volle, welluidende stem:

‘O ziet, hoe zoet het is, en hoe genoeglijk mee, dat broeders samenzijn, eendrachtig en tevree....’

Die inbreuk op de stilte des wouds kon niet onopgemerkt blijven door hen, die op korten afstand vooruit reden. De Indiaan zei een paar woorden im gebroken Engelsch tegen Heyward, en deze sprak den onbekende aan, een einde makend aan diens muzikale prestatie.

‘We loopen geen gevaar, maar 't is in zoo'n wildernis altijd veiliger, zoo weinig mogelijk lawaai te maken. Vraag aan dien meneer, of hij zijn stem wil sparen tot een betere gelegenheid, Alice. Jouw veiligheid is me meer waard dan de heerlijkste muziek.’ Hij zweeg, en wendde snel het hoofd naar een boschje heesters - toen keek hij achterdochtig naar den gids, die met kalmen ernst zijn rustigen gang vervolgde. De jonge man glimlachte even, want hij meende zich vergist te hebben: een paar glimmende woudbessen te hebben aangezien voor de glinsterende oogen van een loerenden wilde. Hij reed door, en hervatte zijn gesprek.

Maar majoor Heyward had zich slechts vergist, toen hij zijn waakzaamheid liet wijken voor zijn jeugdigen trots. Nauwelijks was de stoet het heesterboschje voorbij, of de takken werden opzij geschoven en een menschengezicht, zoo woest als de kunst der wilden en onbeheerschte hartstocht het maar maken konden, gluurde het verdwijnende gezelschap na. Een glans van voldoening kwam over de donkerbeschilderde trekken van den woudbewoner, toen hij de bevallige vrouwengestalten, de krijgshaftige figuur van Heyward en tenslotte de wanstaltige gedaante van den zangmeester zag verdwijnen achter de donkere strepen der tallooze boomstammen.

Derde hoofdstuk

Dienzelfden dag zaten er twee mannen aan den oever van een smallen, maar snellen stroom, een uur gaans van het kamp van Webb. De slaperige stilte van den Juli-middag werd slechts verbroken door hun zachte stemmen en het doffe geruisch van een verren waterval, en nu en dan door een vogelgeluid.

De een was een roodhuid, de ander mocht zich blijkbaar op Europeesche afkomst beroemen. De een vertoonde op zijn naakte borst een schrikwekkend zinnebeeld van den dood, met witte en zwarte verf uitgevoerd. Zijn hoofd, kaalgeschoren op de ridderlijke scalpeerlok na, was slechts met een enkele arendsveer versierd, die van zijn kruin neerhing over den linkerschouder. In zijn gordel staken een tomahawk en een scalpeermes van Engelsch maaksel, en een kort soldatengeweer lag over zijn bloote, gespierde knie. Het was een man in de volle kracht van zijn jaren, nog door geen teekenen van ouderdom verzwakt.

De blanke zag er sterk en gehard uit, als iemand, die van jeugd af inspanning en ontbering had gekend. Hij droeg een jachthemd van groene stof, met bleekgele franje, en een muts van geschoren huiden. Ook hij droeg een mes in den gordel, maar geen tomahawk. Zijn leeren broek sloot boven de knieën met hertenpezen, en zijn moccassins waren bont versierd naar den smaak der inboorlingen. Een weitasch en een kruithoorn voltooiden zijn uitrusting, en tegen een boom in zijn nabijheid stond een lang jachtgeweer. Onder 't spreken liet de jager, of verkenner, wat hij was, zijn kleine oogen snel rondgaan, als speurde hij naar wild of vreesde hij de komst van een loerenden vijand. Maar ondanks dit blijk van argwaan was zijn gezicht argeloos en eerlijk.

‘Hoe is 't dan volgens jullie overleveringen gegaan, toen onze voorouders elkaar voor 't eerst ontmoetten, Chingachgook?’ zei de jager, in de taal der Indianen, na een opmerking van zijn metgezel.

Een minuut lang bleef de roodhuid zwijgen. Toen begon hij te spreken met plechtigen ernst.

‘Luister, Haviksoog, en uw oor zal geen leugen drinken. Dit hebben mijn vaderen gezegd, en dit hebben de Mohikanen gedaan.... Die stroom aan onze voeten vloeit voort naar den zomer, tot het water zout wordt, en het getij keert. Zoo stroomen de wateren in de bosschen en op de zoute meren heen en weer, tot ze vlak liggen als mijn hand. Dan zijn er geen stroomingen meer.’

‘Da's waar in 't klein!’ zei de verkenner. ‘In 't klein is de aarde plat, maar in 't groot is ze rond. Dus in 't groot kan 't water nooit stil liggen! Net zoo min als de rivier, die een mijl hoogerop van de rotsen aftuimelt!’

De Indiaan luisterde beleefd, en vervolgde toen op zijn plechtige manier zijn eigen gedachtengang.

‘Wij kwamen vandaar, waar de zon schuilt in den nacht, over de groote vlakte, waar de buffels leven, naar de groote rivier. Daar hebben we met de Allegewi gevochten, tot de grond rood was van hun bloed. Het land, dat wij als krijgers veroverd hadden, hebben wij behouden als mannen. Wij waren één volk en wij waren gelukkig. Het zoute meer gaf ons zijn visch, het bosch zijn wild, en de hemel zijn vogels. De Irokeezen dreven wij het bosch in, met de beren, en wij wierpen hun de graten toe.’

‘Waar zijn dan nu de mannen van je stam, die zooveel zomers geleden in het land van Delaware zijn gekomen?’ vroeg Haviksoog.

‘Waar zijn de bloesems van die zomers? Gevallen, één voor één; zoo zijn al de mijnen, ieder op

zijn beurt, naar het land der geesten vertrokken. Ik sta op den heuveltop, en ook ik moet afdalen in het dal; en als Uncas mijn voetstappen volgt, zal er niemand meer zijn van ons bloed, want mijn zoon is de laatste der Mohikanen.'

'Hier is Uncas!' zei dicht bij hem een andere stem, met hetzelfde zachte keelgeluid. 'Wie spreekt er over Uncas?'

De blanke trok zijn mes uit de scheede en tastte onwillekeurig naar zijn geweer; maar de Indiaan bleef kalm zitten, zonder zelfs het hoofd te wenden.

Toen trad er, met onhoorbaren stap, een jonge krijger tusschen hen beiden en ging aan den oever van den snellen stroom zitten. De vader toonde geen verbazing en stelde geen vraag. Ook de blanke hield zich stil en rustig. Eindelijk wendde Chingachgook langzaam zijn oogen naar zijn zoon en sprak:

'Wagen de Irokeezen het, de afdrukken van hun moccassins in deze bosschen te laten?'

'Ik heb hun spoor gevolgd,' antwoordde de jonge Indiaan, 'en ik weet, dat zij zoovelen tellen als de vingers van mijn twee handen; maar zij verschuilen zich als lafaards.'

'Zij zullen als herten uit de struiken gedreven worden,' zei de vader. 'Haviksoog, laten wij vanavond eten, en morgen den Irokeezen toonen, dat wij mannen zijn.'

'Ik doe met allebei mee,' zei de blanke. 'Ik zie een groot gewei bewegen in de boschjes onder den heuvel! Wedden, dat ik hem tusschen de oogen raak?'

Hij greep zijn geweer, maar Chingachgook hield hem tegen.

'Wou je de Irokeezen roepen, Haviksoog? Laat den bok aan Uncas over, of we dooden een hert voor die dieven om te eten!'

Reeds had Uncas zich op den grond geworpen en met voorzichtige bewegingen naderde hij het dier. Toen hij dicht genoeg bij was, zette hij met zorg een pijl op zijn boog, de pees snorde, een witte schicht schoot voort en het gewonde dier nam een sprong tot vlak voor de voeten van zijn aanvaller. Uncas ontweek de horens van het woedende dier, sprong toe en joeg het beest zijn mes door de keel.

‘Handig gedaan!’ zei de verkenner. ‘Aardig gezicht! Alleen treft een pijl niet ver genoeg - je hebt een mes noodig....’

‘Sst!’ deed zijn metgezel, zich snel omkeerend, als een hond, die wild ruikt.

‘Hoor je iets, Chingachgook?’ vroeg de blanke.

De Indiaan boog zich neer, tot zijn oor bijna de aarde raakte.

‘Voetstappen!’ zei hij.

‘Misschien zaten er wolven achter 't hert aan....’

‘Nee. Er komen paarden van blanken!’ De Indiaan kwam overeind en ging waardig weer zitten, in zijn vorige houding. ‘'t Zijn uw broeders, Haviksoog. Spreek met hen.’

‘Goed,’ zei de jager, ‘maar ik zie niets en ik hoor niets.... Wacht! Daar kraakt een doode tak.... de bladeren bewegen.... ik dacht, dat 't de waterval was! Daar zijn ze al! God beware ze voor de Irokeezen!’

Vierde hoofdstuk

Langs een smal pad, dat op de rivier uitkwam, werd de leider van het naderende gezelschap zichtbaar. De anderen volgden, langzaam den jager naderend, die vóór zijn twee metgezellen in afwachting stond.

‘Wie daar?’ vroeg de jager, met het geweer in den arm, zonder echter een dreigende houding aan te nemen.

‘Vrienden van wet en koning,’ gaf de man, die voorreed, ten antwoord. ‘Wij rijden al van zonsopgang af door dit bosch, en wij hebben niets gegeten.’

‘Verdwaald dus,’ zei de jager. ‘Làstig, als je niet weet, of je links of rechts moet.’

‘Ja.... is 't nog vèr naar 't fort William Henry?’

‘William Henry?’ riep de verkenner uit. ‘Ga liever langs de rivier naar fort Edward, en vraag Webb, als je bij 't leger zijn moet.’

‘We komen daar vandaan,’ zei de ruiter. ‘We moeten naar 't meer.’

‘Dan heb je zeker geen oogen,’ meende de verkenner. ‘Want er loopt een prachtig breed pad over den overgang.’

‘Dat weet ik,’ zei Heyward glimlachend. ‘Maar een Indiaansche gids zou ons langs een binnenpad brengen, maar hij schijnt zich vergist te hebben. We weten tenminste op geen stukken na, waar we zijn.’

‘Een Indiaan in 't bosch verdwaald!’ riep de jager ongeloovig. ‘'t Is een Mohawk?’

‘Niet van geboorte, maar hij is in dien stam opgenomen. Hij komt verder uit 't noorden, geloof ik - een Huron.’

De twee roodhuiden, die schijnbaar onverschillig waren blijven zitten, sprongen op, plotseling actief en belangstellend.

‘Een Huron!’ herhaalde hoofdschuddend de verkenner, ‘da's tuig. Als u zoo'n knaap vertrouwd hebt, verwondert 't me, dat ik u hier nog zie.’

‘Dat doet er allemaal niets toe,’ zei Heyward

ongeduldig. ‘U hebt me nog geen antwoord gegeven. Hoe ver zijn we van fort Edward?’

‘Dat ligt aan den gids. Met zoo'n paard kun je een heel eind komen van ochtend tot avond.’

‘Ik heb er een goede belooning voor over, als u me naar fort Edward brengt,’ zei Heyward.

‘En wie zegt me, dat ik geen spion van Montcalm den weg wijs?’

‘Ik ben majoor Heyward van 't zestigste regiment,’ was het antwoord.

De verkenner keek verbaasd, nam zijn muts af, en hernam, minder zeker dan tevoren, maar toch nog niet heelemaal gerust:

‘Ik heb gehoord, dat er vanmorgen een detachement uit 't kamp naar 't meer is getrokken....’

‘Dat is zoo. Maar ik nam liever een korteren weg - ik rekende op dien Indiaan, waar ik 't zooeven over had.’

‘En heeft die u in den steek gelaten?’

‘Nee - hij rijdt tenminste achter ons aan.’

‘Dan wil ik wel eens zien, of 't geen Irokees is,’ zei de verkenner, en hij ging langs het paard van den officier en de merrie van den zangmeester. Een paar passen verder vond hij de dames, die ietwat bezorgd den uitslag van het gesprek afwachtten, en achter haar stond de gids tegen een boom geleund, met een kalmen, maar donkeren blik naar den jager kijkend. De jager keek ook hem aan, en ging toen terug, blijkbaar ingenomen met een lachje en een knikje van Alice.

‘Een Mingo is en blijft een Mingo,’ zei hij tegen Heyward. ‘Daar kunnen de Mohawks nooit iets aan veranderen. Als u alleen was, kon ik u in een uur tijds naar fort Edward brengen, maar met die dames gaat dat niet.’

‘Waarom niet? Ze zijn moe, maar ze kunnen nog best een paar mijl voort.’

‘'t Gaat niet!’ herhaalde de verkenner. ‘'t Bosch zit vol Irokeezen, en die basterd-Mohawk weet veel te goed, waar ze zitten, naar mijn zin.’

‘Zou 't?’ vroeg Heyward. ‘Ik heb hem ook niet heelemaal vertrouwd. Daarom heb ik zelf de leiding genomen, en heb ik hem achteraan gezet, zooals u ziet.’

‘Ik zag zoo, dat hij niet deugde,’ zei de jager. ‘Ik zou hem hier vandaan een kogel in zijn been kunnen jagen, dat ie in geen maand meer loopen kon. Als ik weer naar hem toega, ruikt hij lont, en neemt hij de beenen.’

‘Nee,’ verbood Heyward, ‘niet schieten.... we moeten er iets anders op vinden. 't Lijkt me nu wel haast zeker, dat de schurk me bedrogen heeft....’

Met een gebaar riep de jager zijn twee metgezellen nader. Zij spraken zacht en ernstig in de taal der streek; toen gingen de Indianen naar verschillende kanten het struikgewas in.

‘Gaat u dien aap nu maar aan den praat houden,’ zei Haviksoog. ‘Dan krijgen die twee Mohikanen hem wel te pakken.’

‘Ik pak hem zelf wel,’ zei Heyward trots.

‘Dacht u, dat hij u de kans gaf? Inboorlingen moet je op inboorlingenmanier aanpakken. Knoopt u maar 'n praatje met hem aan, net of u hem voor uw besten vriend op de wereld houdt.’

Heyward ging, ontevreden met de rol, die hem was toebedeeld, maar hij begreep, dat hij voorzichtig moest zijn. Het schemerde - het uur naderde, dat de wilden plachten uit te kiezen voor hun onbarmhartige daden van vijandschap of wraak. Heyward sprak een paar bemoedigende woorden tot zijn tocht-

genooten en sprak den gids aan, die nog tegen denzelfden boom stond.

''t Wordt donker, Magua,' zei hij, 'en we zijn nog ver van fort William Henry. Je hebt je in den weg vergist, en ik ben niet veel gelukkiger geweest. Maar nu heb ik een jager gevonden, die ons een plek zal wijzen, waar we veilig kunnen rusten tot morgenochtend.'

'Is hij alleen?' vroeg de Indiaan.

'Alleen?' aarzelde Heyward. 'Nee eh.... wij zijn toch bij hem!'

'Dan zal de Sluwe Vos gaan,' antwoordde koel de roodhuid, 'en de bleekgezichten zullen niemand zien dan hun eigen kleur.'

'De Vos? Wie is dat?'

'Zoo is Magua door zijn Canadeesche vaderen genoemd,' zei de Indiaan fier. 'Nacht is voor den Sluwe 't zelfde als dag, als Munro op hem wacht.'

'En wat wou je den commandant van William Henry vertellen over zijn dochters? Wou je hem vertellen, dat zijn kinderen achtergebleven zijn zonder gids, nadat Magua beloofd had, ze veilig naar hun bestemming te leiden?'

'Het grijze hoofd heeft een harde stem en een langen arm, maar de Vos zal hem in de bosschen niet hooren of voelen.'

'Zoo moet je niet praten, Magua,' zei Heyward. 'Je hebt een belooning van Munro te goed voor je diensten, en ik zal er 't mijne bijdoen. Ga uitrusten en eet - we moeten den tijd, dien we over hebben, niet verspillen met praten. Als de dames wat opgefrischt zijn, gaan we verder.'

De Indiaan keek scherp in het eerlijke gezicht van Heyward, maar wendde toen zijn blik naar den grond. Hij hield opeens het hoofd opzij, zijn neus-

gaten werden wijder en zijn ooren leken nog rechter te staan dan gewoonlijk.

Heyward kwam van zijn paard.

‘De Sluwe Vos heeft misschien niet veel proviand meer,’ zei hij. ‘Laat eens kijken! Misschien heb ik wat beters voor je.’

Magua hield den jongenman zijn knapzak voor; hij liet zelfs kalm toe, dat hun handen elkaar raakten. Maar toen de vingers van Heyward langzaam omhoog wilden langs den naakten arm van den roodhuid, stiet deze een doordringenden kreet uit, en met één sprong was hij in de struiken verdwenen. Vlak daarop kwam Chingachgook op een andere plek te voorschijn, en gleed hij snel het pad langs, den vluchteling na. Toen kwam er een kreet van Uncas, en tegelijk flitste er licht tusschen de boomen en klonk de scherpe knal van het jachtgeweer van den verkenner.

Vijfde hoofdstuk

De vlucht van den gids en de wilde kreten der vervolgers hadden Heyward zoo overvallen, dat hij een paar seconden noodig had, om tot bezinning te komen. Toen sprong hij het struikgewas in en drong vooruit, om aan de vervolging deel te nemen. Maar hij had nog geen honderd meter afgelegd, of de drie woudloopers kwamen hem alweer tegemoet.

‘Geven jullie 't nu al op?’ riep hij. ‘We moeten den schurk zien te vangen, anders zijn we niet veilig!’

‘Bent u uw leven zat?’ vroeg de verkenner. ‘Hij zou u meelokken naar de tomahawks van zijn kornuiten! We moeten ons ergens bergen, en zóó, dat ons spoor niet te vinden is, anders hangen morgen

om dezen tijd onze scalpen te drogen voor de tent van Montcalm!'

Deze vermaning herinnerde Heyward aan zijn beschermelingen. Hij keek rond, en zag overal duisternis, waarin vijanden konden loeren, als roofvogels, den tijd afwachtend, dat het donker hun slagen des te zekerder en noodlottiger zou maken. De wolken aan den blauwen hemel hadden reeds alle kleur verloren, en het riviertje was slechts te onderscheiden door het contrast met den donkeren oever.

'Waar moeten we heen?' vroeg hij. 'Helpen jullie me - om degenen te verdedigen, die ik geleiden moet. Je zult je belooning niet missen!'

De drie begonnen fluisterend te overleggen, en blijkbaar was het de jonge krijger, die den besten raad wist. Hij sprak op zeer stelligen toon, en eindelijk wendde Haviksoog zich om, en zei in 't Engelsch:

'Uncas heeft gelijk - we mogen die weerlooze schepseltjes niet aan hun lot overlaten. Geld wenschen we niet, majoor; maar u moet twee dingen beloven, voor uzelf en voor de anderen - anders doen we onszelf kwaad, zonder u te helpen!'

'Spreek maar op!'

'We vragen ten eerste: volkomen stilte, wat er ook gebeurt; ten tweede, dat de plaats, waar we u heen brengen, voor iedereen geheim wordt gehouden.'

'Aangenomen - ik zal er voor zorgen!'

'Ga dan mee - iedere seconde is kostbaar.'

Heyward ging met den jager naar de andere leden van het gezelschap. Snel gaf hij den dames de noodige inlichtingen en wenken, en zijn kalme ernst slaagde er in, haar zenuwachtigen angst te bedwingen. Vlug en stil lieten zij zich van de paarden helpen en begaven zij zich naar den waterkant,

waar de jager de anderen al bijeen had gebracht.

‘Waar moeten we met die stomme dieren heen?’ mompelde Haviksoog. ‘Afmaken en in de rivier gooien houdt te lang op, en als we ze hier laten, weten de Mingo's, dat we in de buurt zijn!’

‘Laat ze loopen,’ stelde Heyward voor.

‘Nee - we kunnen ze beter in den waan brengen, dat ze hollen moeten als een paard, als ze ons in willen halen. Chingach.... St! Wat beweegt daar in de struiken?’

‘'t Veulen.’

‘'t Veulen zal in ieder geval dood moeten,’ besliste de verkenner. ‘Uncas, je pijlen!’

‘Halt!’ riep de eigenaar van het veroordeelde dier luid. ‘Spaar het veulen van de trouwe Miriam! Het zal niemand kwaad doen....’

‘'t Gaat om menschenlevens,’ zei de verkenner streng, ‘om ons eigen leven. En houd je stil, anders laat ik je over aan de genade van de Irokeezen. Gauw, Uncas. We hebben geen tijd.’

Een minuut later dreef het lijk van het jonge dier in den stroom, en die schijnbaar wreede, maar inderdaad onvermijdelijke daad was voor de anderen een ontzettende waarschuwing tegen het gevaar, waarin zij verkeerden. De zusters huiverden en drongen dichter bijeen, terwijl Heyward onwillekeurig de hand aan een van zijn pistolen bracht.

De Indianen aarzelden niet. Zij namen de paarden bij de teugels, en trokken ze mee, het water in. Een eindje van den kant wendden zij de onwillige dieren, en brachten ze stroomopwaarts, evenwijdig aan den oever. Intusschen trok de jager een kano van boombast onder eenig struikgewas uit en wenkte zwijgend de dames, in te stappen.

Zoodra Cora en Alice zaten wees de verkenner

aan Heyward den eenen kant van het broze vaartuig; zelf nam hij den anderen kant, en samen stuwden zij de kano stroomopwaarts, gevolgd door den neerslachtigen eigenaar van het doode veulen. Zoo leidde hen de jager een heel eind ver, tusschen steenblokken en diepten door, zoo stil mogelijk. Soms bleven zij staan, luisterend naar het minste gerucht in het slapende bosch. Kon de woudlooper met zijn scherp gehoor geen spoor van naderende vijanden gewaar worden, dan werd de tocht langzaam en voorzichtig voortgezet. Op een donkere plek onder hoogen oever zag Heyward eenige zwarte vormen boven het water uitsteken. Hij wees er naar.

'Ja,' zei de verkenner, 'zoo houden de Indianen de paarden verborgen! Water laat geen sporen na, en door die duisternis kan nog geen uil heenkijken.'

De Indianen voegden zich nu bij hen, en terwijl de drie woudloopers andermaal fluisterend beraadslaagden, keken hun beschermelingen om zich heen. In zwak sterrenlicht zagen zij, dat de paarden stonden vastgebonden aan struiken tusschen de rotskloven. Maar veel tijd werd hun niet gelaten: de verkenner verzocht Heyward en de anderen, vóór in de kano plaats te nemen. Zelf ging hij achterin staan, en plotseling zette Haviksoog met zijn vaarboom krachtig af tegen een rots, en liet hij het vaartuigje naar het midden van de rivier schieten. Er volgde een korte felle strijd met de snelle strooming, en reeds hield Alice haar sluier voor de oogen, overtuigd, dat zij werden meegesleept naar de draaikolk aan den voet van den waterval, toen de kano, na een laatste krachtige beweging, stil lag tegen een platte rots, die in één vlak lag met den waterspiegel.

'Zoo,' zei de jager, luidop, nu de waterval alle gerucht overstemde, 'we zijn aan den voet van de

Glenn. Nu heel voorzichtig uitstappen, anders slaat de kano los, en dan is er geen houden meer aan. Allemaal op die rots, dan ga ik de Mohikanen en het wild halen. Eten moet ook gebeuren.'

Zijn passagiers gehoorzaamden met graagte. Nauwelijks stonden zij, of de kano werd weer afgestooten en schoot weg. De reizigers dorsten zich niet te bewegen, zoo dreigend kookte om hen heen het water in tal van diepe spleten. Maar hun spanning duurde niet lang. De kano dreef alweer langs de rots, eer zij meenden, dat de verkenner zijn helpers had kunnen bereiken.

'Laat Montcalm nu maar zoeken!' zei Heyward tevreden. De verkenner haalde inmiddels de kano leeg, en liep toen zwijgend langs de vier reizigers heen, gevolgd door de Mohikanen. Eén voor één verdwenen zij achter een rots, die op korten afstand loodrecht een paar meter boven het water opstak.

Zesde hoofdstuk

Heyward, de twee dames en de zangmeester keken hen met een zekere ongerustheid na. Maar het duurde niet lang, of er klonken gesmoorde stemmen, alsof mannen elkaar riepen onder den grond, en er scheen opeens een licht, dat den vier personen op de rots het geheim van de plek openbaarde.

Aan het einde van een smalle, diepe rotsspleet zat de verkenner een vuur van dennenhout aan te blazen. Iets meer naar voren stond Uncas, wiens krachtige figuur nu duidelijk zichtbaar was. De jonge Mohikaan was recht en lenig van gestalte, ongedwon gen en zelfs bevallig in houding en beweging. Zijn donkere oogen schitterden onverschrokken, kalm en

wild tegelijk; sterk en fier waren zijn trekken, hoog was zijn iets terugwijkend voorhoofd, welgevormd het hoofd, dat ook geen anderen haardos droeg dan de scalpeerlok. Het gezelschap voelde zich van allen twijfel verlicht bij den aanblik van dit nobele voorkomen. Die man kon onwetend zijn, maar een verrader was hij stellig niet. De ongekunstelde Alice staarde de vrije en fiere verschijning aan, alsof zij een product van Grieksche beeldhouwkunst voor oogen had, dat door een wonder levend was geworden, en Heyward zelf kon een woord van waardeering niet inhouden.

‘Als die Mohikaan zoo'n trouwe en kranige vriend is, als hij me lijkt, mogen we best tevreden zijn,’ zei hij.

‘Echt een opmerking van majoor Heyward,’ zei Cora. ‘Als je dat natuurkind aankijkt, merk je de kleur van zijn huid niet eens!’

Er volgde een korte, ietwat verlegen stilte, die verstoord werd door den verkenner. Hij riep hun toe, binnen te treden.

‘'t Vuur brandt een beetje erg helder,’ ging hij voort, toen zij binnen waren. ‘Laat 't gordijn vallen, Uncas, anders merken de Mingo's, waar we zitten. Ik ga aan 't eten. Treur maar niet om je veulen, vriend,’ sprak hij den zangmeester aan, die met een betrokken gezicht was blijven staan. ‘Wees blij, dat 't onnoozele dier geen pijn in zijn rug en geen moede pooten meer krijgt!’

Uncas had den toegang afgesloten, en toen Haviksoog zweeg, klonk als een verre donder het gerommel van den waterval.

‘Kunnen we hier niet overvallen worden?’ vroeg Heyward. ‘Eén man met een geweer aan den ingang, en we beginnen niets.’

Een donkere gedaante kwam achter den verkenner vandaan, greep een brandend stuk hout en richtte het naar het andere einde van hun schuilplaats. Alice liet een kreetje van schrik hooren en Cora rees op, maar Heyward stelde haar snel gerust: het was Chingachgook, die een tweede gordijn ophief en aldus toonde, dat de grot twee uitgangen had.

‘We zijn niet zoo onnoozel, om ons in een hol met één opening te wagen,’ zei Haviksoog lachend, ‘en er zijn hier in 't eiland nog meer van die spleten. Schuilplaatsen te over! 't Is hier zachte zandsteen, dus de dames kunnen tamelijk goed rusten ook, al kunnen we niet voor hoofdkussens zorgen.’

Zij gingen aan den maaltijd, die allen verkwikte. Uncas bediende de dames, en Heyward moest daar even om glimlachen, want hij wist, hoezeer de jonge Mohikaan daardoor afweek van de gewoonten der Indianen. Chingachgook hield een onverstoorbaren ernst op het gelaat, dat zooveel leek op het gelaat van zijn zoon. De jager at en dronk met smaak, maar geen oogenblik gaf hij zijn waakzaamheid op; zijn oogen bleven snel rondzien en zijn ooren speurden steeds naar geluid.

‘Kom, vriend,’ zei hij tegen den zangmeester, die naast hem zat; ‘drink wat bier, dan vergeet je 't veulen en dan leef je een beetje op. Hoe heet je eigenlijk?’

‘Gamut - David Gamut,’ gaf de man ten antwoord, naar zijn beker grijpend.

‘Nette naam. Ofschoon je bij ons op namen niet af kunt gaan. Een Indiaan is daar secuurder in. Wat hij zichzelf noemt, dat is hij meestal ook. Bij Chingachgook klopt dat niet, zul je zeggen; dat beteekent Groot Serpent, en hij is heelemaal geen slang; maar hij kent de bochten en kronkels van de menschen,

en hij houdt zich stil, en hij treft zijn vijanden, als ze er 't minste op rekenen. Wat ben je van je beroep?'

'Ik onderwijs de gewijde muziek!'

'Raar vak.... Maar je kon best eens een stukje zingen, bij wijze van wiegeliedje. 't Wordt hoog tijd, dat de dames gaan rusten.'

'Met alle genoegen,' was het antwoord, en hij zong, zijn stem met zorg aanpassend aan de afmetingen der ruimte. De Indianen luisterden met roerlooze aandacht. De jager zat onverschillig te kijken, maar kwam eindelijk toch onder den indruk, en herinneringen maakten zijn oogen vochtig. Tot een zachte, lang aangehouden toon overschreeuwd werd door een kreet van buiten, een griezelig geluid, dat tot in de diepten van het hol en van de harten doordrong. Het werd doodstil.

'Wat is dat?' fluisterde Alice.

'Wat is dat?' riep Heyward.

De verkenner en de Indianen zeiden niets. Zij luisterden, of het geluid zich herhaalde, en overlegden toen ernstig, waarop Uncas voorzichtig het hol verliet.

'En?' vroeg de jager in de Delawaarsche taal, toen de jonge man terugkwam. 'Iets gezien? Schijnt 't licht door de gordijnen heen?'

Uncas gaf een kort en beslist antwoord.

'Er is niets te zien buiten,' vertaalde Haviksoog, 'en onze schuilplaats is donker! Gaat u nu naar 't andere hol, dames, en ziet u te slapen. We moeten met de zon op, en naar fort Edward zien te komen, terwijl de Mingo's hun ochtenddutje doen.'

Cora stond het eerst op. Alice echter fluisterde Heyward het verzoek in, even mee te gaan. 'Ik durf daar vast niet te gaan slapen, Duncan!' zei ze. 'Ik hoor dat ontzettende geluid nòg in mijn ooren.'

Maar Duncan liet haar zien, hoe veilig de grot was, door snelstroomend water en gordijnen afgesloten. Er was zelfs een rustbed van kruiden gespreid. En de mannen hielden de wacht!

‘We moeten aldoor aan vader denken,’ zei Cora. ‘Wat zal hij ongerust over ons zijn!’

‘Hij is soldaat, en hij weet, hoe riskant zoo'n reis is.’

‘Hij is vader - zijn gevoel kan hij niet onderdrukken!’

‘Hij is altijd zoo goed voor ons geweest!’ tobde Alice. ‘We hadden niet zoo egoïstisch moeten zijn, om met alle geweld naar hem toe te willen!’

‘'t Zal hem in ieder geval goeddoen, dat zijn dochters zooveel van hem houden!’

‘Toen hij hoorde, dat jullie op fort Edward waren,’ zei Heyward, ‘heeft hij lang geaarzeld, eer hij toestemming gaf, om verder te trekken. Hij was bang, en hij verlangde toch ook.... en hij had jullie in zoolang niet gezien.... Hij zei....’

Duncan zweeg; want terwijl hij nog in de oogen van Alice keek, vervulde weer die heftige, afgrijselijke kreet de lucht, en sloeg hem met stomheid. Er volgde een lange, ademlooze stilte. Eindelijk werd het tusschengordijn opgeheven, en stond de verkenner daar, met een gezicht vol ernstige bezorgdheid.

Zevende hoofdstuk

‘Na zoo'n waarschuwing kunnen we niet stil blijven zitten,’ zei Haviksoog. ‘De dames kunnen gaan slapen, maar de Mohikanen en ik zullen de wacht houden op de rots - en de majoor zal zich waarschijnlijk bij ons willen voegen....’

‘Is er zooveel gevaar?’ vroeg Cora.

‘Er is in ieder geval iets gaande,’ zei de verkenner, ‘al weet ik niet wat. Ik leef al dertig jaar in de bosschen, en ik ken alle geluiden van de menschen en van de natuur, maar die schreeuw.... ik kan er geen wijs uit worden, en de Mohikanen ook niet.’

‘Ik wel,’ zei Duncan rustig. ‘Ik heb dat geluid meermalen op 't slagveld gehoord. 't Is de kreet van een paard in doodsangst. De dieren voelen gevaar - misschien zijn er wolven in de buurt.’

De zusters bleven alleen, en Heyward ging zijn meening aan de Mohikanen meedeelen.

‘Neem de kano, Uncas,’ zei de verkenner, ‘en gooi een brandend stuk hout op de rots boven de paarden. We kunnen niet te voet gaan morgenochtend - dat duurt te lang!’

De jonge inboorling stond al in 't vaartuigje, toen een lang gehuil zich verhief aan den oever der rivier, en snel week naar de diepte van 't bosch, alsof de beesten, verschrikt, vrijwillig hun prooi verlieten. Uncas kwam aanstonds terug, en opnieuw begonnen de drie woudloopers met zachte stemmen te beraadslagen. Zij verzochten Heyward en den zangmeester, zich ter ruste te leggen. Zelf bleven zij waken.

Toen de ochtend begon te schemeren, schudde Haviksoog Duncan wakker.

‘Tijd om te gaan,’ zei hij zacht. ‘Alles is rustig buiten. Maakt u de dames even wakker - ik ga de kano vast halen.’

Heyward ging naar de zusters, die onder een groote sjaal in elkaars armen lagen te slapen. ‘Cora! Alice!’ riep hij. ‘Wakker! 't Is tijd om te gaan!’

Een luide gil van de jongste der zusters was het onverwachte antwoord. Terwijl Heyward de woorden

nog op zijn lippen had, was er een wild tumult van gillen en kreten gerezen, alsof de hel was losgebroken en het bosch, de rotsen, de grotten, de bedding der rivier met barbaarsch geschreeuw vervulde.

David Gamut was naar den ingang van het hol gegaan en uitte zijn verbazing: ‘Wat zijn dat voor wanklanken? Is....’

Vuurflitsen en knallen van een dozijn geweren aan den rivieroever volgden op die onvoorzichtigheid, en deden den ongelukkigen zangmeester als een blok neerslaan op den bodem, waarop hij had liggen sluimeren. Dapper beantwoordden de Mohikanen het triomfantelijk geschreeuw, dat de vijanden bij den val van Gamut aanhieven. Aan weerszijden knalden de schoten, en een wilde gil bewees, dat het wapen van Haviksoog doel getroffen had. Bij dien tegenslag trokken de aanvallers zich aanstonds terug, en het werd weer zoo stil, als vóór het tumult begon.

Snel trok Duncan het lichaam van den zangmeester naar binnen. Hij was niet dood, en de zusters begonnen zijn wond te verbinden.

‘Zouden ze terugkomen?’ vroeg Heyward.

‘Als er één hunner valt, trekken ze zich terug,’ antwoordde Haviksoog, ‘en dan verzinnen ze nieuwe listen, om hun slachtoffers te pakken te krijgen en hun scalpen te bemachtigen. Er is maar één hoop - dat we 't zoo lang houden, tot Munro hulp stuurt.’

‘Je hoort 't, Cora,’ zei Duncan. ‘Ga jij met Alice in de achterste grot - daar kunnen geen kogels je raken - en zorg voor dien stakker.’

‘Zul je op jezelf passen, Duncan?’ zei Cora, voor zij ging. ‘Denk er om, dat.... dat we je niet missen kunnen, vader niet en wij niet.’

‘Als er ièts de moeite waard is, om te blijven, is het dàt,’ zei Heyward, terwijl zijn blik naar Alice

dwaalde. ‘Ik kan me natuurlijk niet onbetuigd laten; maar veel gevaar is er niet: we hoeven die bloedhonden alleen maar een paar uurtjes op een afstand te houden.’

De verdedigers kozen posten in de spleten van de rots, zoo, dat zij de toegangen tot het eiland met hun wapens bestreken. Zij wachtten lang en gespannen, zonder dat er iets van een nieuwen aanval bleek; en reeds gaf Heyward de meening te kennen, dat hun vijanden voorgoed waren afgetrokken. Maar Haviksoog schudde ongeduldig het hoofd.

‘Een Irokees trekt zoo maar niet weg zonder scalp!’ zei hij. ‘Er waren minstens veertig van die bavianen vanmorgen! En ze weten, met hoevelen wij zijn. Kijk eens naar boven naar 't water, net waar 't over de rots glijdt. Ik wil wedden, dat die duivels daarheen gezwommen zijn - houd je gedekt, man, of je bent in een ommezien je scalp kwijt!’

Heyward had het hoofd omhooggeheven en een wonder van list en handigheid aanschouwd. Door de schuring van het water was de zachte rotssteen aan den bovenrand schuin afgeslepen, en zwemmende waren de vijanden tot dit punt gekomen, om vandaar op het eiland neer te kunnen komen. Vier menschenhoofden gluurden boven een paar blokken drijfhout uit, die op de rots waren blijven steken, en die waarschijnlijk den roodhuiden het idee hadden ingegeven, zich eveneens op den stroom te laten meedrijven. Een seconde daarop kwam er een vijfde gedaante over den groenen zoom van den waterval, iets bezijden het eiland. De wilde worstelde tegen den stroom en strekte den arm reeds uit, om zich door zijn makkers te laten grijpen, toen hij met het wielende water meeschoot, en met uitgestrekte armen en groote schrikoogen neerstortte in de gapende diepte. Er

rees een wanhopige kreet van schrik, toen was alles stil als het graf.

Duncan maakte een beweging, om den ongelukkige te hulp te komen, maar Haviksoog hield hem met ijzeren greep tegen.

'Als de Mingo's merken, waar we liggen, zijn we verloren!' fluisterde hij. 'Houd uw pistolen klaar; als ik schiet, zult u ze noodig hebben!'

Hij stak een vinger in den mond en liet een lang schril gefluit hooren, dat beantwoord werd door de Mohikanen. Duncan zag bij dit signaal hoofden boven het drijfhout uitkomen, maar snel weer verdwijnen. Hij hoorde gerucht achter zich, keek en zag Uncas nader kruipen. Haviksoog zei iets tegen hem, waarop de jonge Indiaan kalm zijn post innam. Toen steeg er een woest geschreeuw op uit het woud, en tegelijk sprongen de vier Indianen van achter de houtblokken te voorschijn. De verkenner en Uncas, en op hun voorbeeld ook Heyward, bleven stil liggen. Met groote sprongen, wild krijschend, naderden de vijanden over de kale rotsen, die hen scheidden, terwijl de geweerloop van Haviksoog langzaam rees. Het schot ging af, de voorste Indiaan sloeg neer en viel hals over kop in een rotsspleet.

'Jij den laatste, Uncas!' riep de verkenner. 'De andere twee krijgen we zeker!'

Hij werd gehoorzaamd. Heyward gaf een van zijn pistolen aan Haviksoog, en hun schoten gingen tegelijk af - beide zonder succes. De twee mannen sprongen op, en terwijl de verkenner een reusachtigen inboorling aangreep, raakte Duncan handgemeen met den ander. Haviksoog stond te wringen aan den naakten arm van zijn tegenstander, die het mes hief. De kracht van den jager won: zijn eigen mes maakte den tegenstander machteloos. Ook Heyward

was het gelukt, zijn vijand het mes uit de hand te wringen, en hij worstelde, om niet naar den rand van de rots gedrongen te worden, en den ander daarheen te krijgen. Aan den zoom van den afgrond voelde Heyward den greep van zijn tegenstander aan zijn keel, en zag hij den triomfantelijken lach van den wilde. Eén seconde kende hij doodsangst, maar een donkere hand en een glimmend mes staken vóór hem op, en de Irokees liet los - bloed vloeide uit zijn slappen pols; Duncan werd achteruit getrokken door den reddenden arm van Uncas, en zag tegelijk het lichaam van zijn tegenstander neertuimelen in de diepte.

'Dekking zoeken!' riep Haviksoog. 'We zijn er nog lang niet!'

Achtste hoofdstuk

Die waarschuwing was niet zonder reden uitgesproken. Tijdens het gevecht was het stil gebleven aan den oever, maar zoodra de strijd beslist was, begon er een geschreeuw, wilder dan ooit, en opnieuw knalden snel de geweren.

Chingachgook, die rustig op zijn post was gebleven, schoot geregeld terug, terwijl Heyward, achter de rots die hem dekte, de hand bood aan den redder van zijn leven. Uncas drukte die hand, met een ernstigen blik in de oogen van zijn nieuwen vriend. Toen begonnen ook zij te schieten, rustig mikkend, onbekommerd om de kogels, die rondom tegen de rots ketsten. Een scherpe gil klonk in het bosch, en plotseling werd het weer stil aan den oever.

'Precies op tijd,' zei Haviksoog. 'Ik heb geen kruit meer. Haal den grooten hoorn uit de kano,

Uncas. We zullen het noodig hebben tot de laatste korrel, of ik ken de Mingo's niet.'

De jonge Indiaan kroop weg, maar liet aldra een kreet hooren, die zelfs door de onervaren ooren van Duncan als de boodschap van een nieuwe ramp werd opgevat. Allen rezen op, en snelden naar den rand van de rots, en ook de beide zusters kwamen buiten, met den gewonden David. En toen waren allen getuige van het onheil, dat zelfs den stoïcijnschen Mohikaan had doen schrikken.

Op korten afstand van de rots dreef hun kano over den stroom, op een wijze, die aanduidde, dat zij door een onzichtbaren bestuurder werd voortbewogen. Aanstond richtte de verkenner zijn geweer, en de vuursteen vonkte, maar de loop gaf geen kogel uit.

'Te laat!' riep Haviksoog, zijn geweer loslatend. 'De ellendeling is in den stroom. Al had ik kruit, dan ging mijn lood toch nog zoo vlug niet als hij!'

De stoutmoedige Huron hief het hoofd achter de kano vandaan; tergend wuifde zijn hand, en hij stiet een kreet uit, die zijn succes meldde, en door woest geschreeuw en gelach in de bosschen beantwoord werd.

'Wat nu?' vroeg Duncan.

Haviksoog zei niets, maar bewoog zijn vinger rond de kruin van zijn hoofd, zoo veelbeteekenend, dat geen der aanwezigen zijn bedoeling kon misverstaan.

'Zóó erg is 't toch nog niet!' riep de jonge officier. 'Ze zijn nog niet hier.... we kunnen ze toch beletten, te landen....?'

'Waarmee?' vroeg de verkenner koel. 'Met de pijlen van Uncas of de tranen van de dames? We kunnen maar één ding: dien wilden laten zien,

dat een blanke even mannelijk weet te sterven als een roodhuid, als 't er op aan komt.' En hij wees naar Chingachgook, die rustig de arendsveer van zijn hoofd had genomen en de scalpeerlok gladstreek, om deze gereed te maken tot den laatsten dienst.

'Sterven?' riep Cora, een stap nader tredend. 'U kunt aan alle kanten weg! Vlucht het bosch in - jullie hebben al veel te lang uw leven gewaagd voor het onze!'

'De Irokeezen zullen ons heusch geen weg door 't bosch laten, juffrouw,' zei Haviksoog, en in zijn eenvoud ging hij voort: 'Stroomaf zou 't gaan - dan konden ze ons niet eens beschreeuwen, laat staan raken.'

'Gaat dan langs de rivier! Waarom meer slachoffers maken dan noodig is?'

'We sterven liever in vrede, dan te blijven leven met een kwaad geweten,' zei de verkenner trots. 'Trouwens, wat zouden we tegen Munro moeten zeggen, als hij ons vroeg, waar we zijn dochters gelaten hadden?'

'Ga naar hem toe, en zeg dat wij u sturen, om hulp te vragen,' hernam Cora. 'En als die hulp te laat mocht komen, zeg hem dan, dat hij niet treuren moet, en dat de laatste gedachten van zijn kinderen bij hèm zijn geweest!'

Er trok iets in het verweerde gezicht van den jager, en met de kin in de hand dacht hij na.

'Er zit iets in!' zei hij eindelijk. 'Chingachgook! Uncas! Hooren jullie, wat de dame zegt?'

Hij sprak zijn metgezellen ernstig toe, in hun eigen taal, en na een aarzeling zei de oudste der Mohikanen in 't Engelsch: 'Goed!' Toen stak hij mes en tomahawk weer in zijn gordel, liep zwijgend naar den rand der rots, die van de oevers af het minst

zichtbaar was, liet zich in het water glijden en verdween uit het oog der toeschouwers.

‘U hebt een wijzen raad gegeven,’ zei de verkenner tegen het meisje, dat vrijer ademde, nu haar wensch werd opgevolgd. ‘Als ze u het woud in voeren, breek dan in 't voorbijgaan de takken van de heesters, en maak uw spoor zoo breed mogelijk - als het door menschenoogen te zien is, zal het gevolgd worden, al was 't tot het eind van de aarde.’

Hij ging naar de plek, waar Chingachgook verdwenen was. Een seconde hielden zijn handen vast aan de rots, toen sloot zich het water over hem, en bleef ook hij onzichtbaar.

Allen keken nu naar Uncas, die onbeweeglijk tegen de rots stond. Cora wachtte even, wees toen naar de rivier en zei:

‘Uw vrienden zijn waarschijnlijk al veilig. Is 't nu uw tijd niet, om hen te volgen?’

‘Uncas zal blijven,’ antwoordde de jonge Mohikaan rustig, in 't Engelsch.

‘Dan maakt u de verschrikkingen nog erger, en u verkleint voor ons de kans op redding! 't Is edelmoedig bedoeld, maar u moet gaan,’ zei Cora, haar oogen neerslaand onder den blik van den Mohikaan. ‘Ga naar mijn vader, en zeg, dat hij u in staat stelt, ons te bevrijden. 't Is mijn ernstige en vurige wensch, dat u gaat!’

De kalme, strakke blik van den jongen roodhuid was geweken voor een uitdrukking van treurigheid; maar hij aarzelde niet meer. Hij liep de rots over en wierp zich in den wilden stroom. De achterblijvenden haalden haast geen adem, tot zij even zijn hoofd, ver stroomaf, boven zagen komen om lucht te scheppen - toen zonk het weer en werd niet meer gezien.

Toen wendde Cora zich met trillende lippen naar Heyward.

‘Je kunt óók goed zwemmen, Duncan,’ zei ze. ‘Je moet het voorbeeld van die trouwe mannen volgen.’

Hij antwoordde niet, maar keek droevig naar Alice, die zich kinderlijk aan zijn arm had vastgeklemd om bescherming te zoeken.

‘Er kan ons niets ergers overkomen dan de dood,’ vervolgde Cora, na een stilte, waarin zij scheen te strijden met een erger pijn dan die van de vrees. ‘En sterven moeten we allemaal.’

‘Er zijn erger dingen dan de dood,’ zei Duncan schor, ‘en die zijn misschien af te wenden door de aanwezigheid van iemand, die voor jullie zijn leven zou laten.’

Cora drong niet meer aan; zij verborg haar gezicht achter haar sluier en trok haar zuster mee naar de binnenste grot.

Negende hoofdstuk

De plotselinge stilte na zooveel beroering dwong Heyward, rond te zien, om zich te vergewissen, hoe de zaak er voor stond. De rivier stroomde voort, en van de vluchtelingen was geen spoor te zien. Hun lot bleef onzeker. De oevers waren verlaten - alleen dieren bewogen er en lieten geluiden hooren.

‘De Hurons zijn weg,’ zei hij tegen David. ‘We zullen naar binnen gaan, en een plek zoeken waar we de meisjes en onszelf verbergen kunnen. Verder zit er niets voor ons op dan afwachten.’

De zangmeester glimlachte droevig en liet zich

meeleiden door den smallen ingang van de grot. Duncan stapelde takken op voor de opening, en trok zich met de beide zusters en David Gamut terug in een spleet, die misschien over 't hoofd gezien kon worden, ook al kwamen er wilden de grot binnen. Heyward omklemde zijn eenig overgebleven pistool, liet zijn hoofd tegen de rots rusten en staarde strak naar den ingang van hun schuilplaats.

Er volgde een lange, een diepe, een bijna ademlooze stilte. Langzaam herleefde bij allen de hoop, al dorst niemand daar uiting aan geven. David begon zelfs te neuriën, en de anderen keken hem met een zeker welgevallen aan, toen er buiten een schreeuw klonk, die hem de melodie kort deed afbreken.

‘Wij zijn verloren!’ riep Alice, in de armen van Cora vluchtend.

‘Nog niet,’ zei Heyward onverschrokken. ‘Ze zijn midden op 't eiland - ze hebben hun doode kameraden gevonden. Er is nog hoop, dat ze ons niet ontdekken.’

Ietwat gerustgesteld wachtten zij af, in doodsche stilte. Weer klonk er een schreeuw, en er kwamen stemmen van rondom, zelfs van de rots boven de grotten. Er schenen zich wilden te verzamelen rondom de plek, waar Haviksoog zijn geweer had laten liggen. Er werd geroepen: ‘De Lange Karabijn!’ een kreet, die van de oevers weergalmde. Heyward kende dien naam: zoo noemden de vijanden een befaamden Engelschen jager en verkenner - die, zooals hij nu begreep, zijn helper en verdediger was geweest. Uit de vondst van zijn geweer schenen zij op te maken, dat hij dood was, en zij gingen aan 't zoeken, als dachten zij hier of daar zijn lijk in een kloof te vinden.

‘Als ze ons nu niet vinden, zijn we gered!’

fluisterde hij den zusters toe. ‘Onze vrienden zijn blijkbaar ontsnapt, dus over een paar uurtjes kan er hulp hier zijn van Webb!’

Het werd stiller - de wilden zochten met grooter aandacht. Een kreet, dien zij daarna hoorden galmen, bewees dat zij het aangrenzende hol gevonden hadden. Heyyward sprong vooruit en gluurde door een opening in de borstwering van takken, met een zekere wanhopige onverschilligheid.

Binnen bereik van zijn arm was de breede schouder van een kolossalen Indiaan, die met een zware stem van gezag den anderen orders scheen te geven. Achter hem zag Duncan een troep anderen, die bezig waren het primitieve ameublement om te halen. Zij juichten, toen zij op het rustbed het bloed van David ontdekten, dat zij blijkbaar voor het bloed van den jager hielden. Zij riepen althans: ‘De Lange Karabijn!’ Anderen trokken de takken weg, die voor den ingang van dat andere hol lagen, en gooiden ze bij den hoop, waarachter Heyward stond. Een verdedigingsmiddel schenen zij in dien zwakken wal niet te zien: waarschijnlijk meenden zij, dat hun eigen makkers die takken daar inderhaast neer hadden gegooid.

Duncan ging terug naar zijn plaats, vanwaar hij de opening aan den rivierkant zien kon, en hoorde toen, dat de wilden zich weer meer naar 't midden van het eiland begaven.

‘Ze zijn weg, Cora, Alice!’ fluisterde hij. ‘We zijn gered!’

‘God zij dank!’ bracht het jongste meisje uit. ‘Vader zou zoo'n....’

Maar zij sprak niet verder; de woorden schenen in haar mond te bevriezen door een nieuwen schrik, en lijkbleek, met strakke oogen staarde zij naar

den rotsrand, die den drempel van het hol vormde. Daar juist boven zag Heyward, toen hij haar blik volgde, de woeste, kwaadaardige trekken van den Sluwen Vos.

Heyward verloor zijn zelfbeheersching niet. Uit het uitdrukkinglooze gezicht van den Indiaan maakte hij op, dat diens oog nog niet gewend was aan de duisternis daarbinnen; misschien konden zij zich nog wat vaster tegen den muur drukken.... maar er schoot opeens een glans van begrijpen over de trekken van den wilde - het was te laat.

Alles vergetend behalve zijn drift richtte Duncan zijn pistool en schoot. Het hol daverde van den knal en toen de rook was weggetrokken, was het gezicht van den spion verdwenen. Heyward rende naar den ingang en zag het donkere lichaam om den rotsrand verdwijnen.

De Vos verhief zijn stem tot een gerekten kreet, die uit tal van monden beantwoord werd. Het geschreeuw kwam nader en voor Duncan nog iets had kunnen beproeven, was de zwakke borstwering terzij geworpen, drongen de wilden van beide kanten het hol binnen en werd hij met zijn metgezellen uit hun schuilhoek in 't heldere licht gesleept, waar zij omringd stonden door de heele bende triomfantelijke Hurons.

Tiende hoofdstuk

Eenigszins tot verwondering van Duncan was niet alleen het leven der zusters, maar ook het zijne tot nu toe gespaard. Een paar inboorlingen hadden al met begeerige handen gegrepen naar de versierselen op zijn uniform, maar een kort bevel van den zwaargebouwden Indiaan had hun handen geremd

en Heyward overtuigd, dat de aanvoerder bijzondere plannen met hen had.

De oudere, minder ijdele leden van den troep waren aan 't zoeken gebleven en toen zij niet slaagden, traden zij op de mannelijke gevangenen toe en spraken den naam van ‘den Langen Karabijn’ uit op een toon, die hun bedoeling duidelijk verried. Maar Duncan deed alsof hij hen niet begreep, en Magua werd geroepen, om als tolk dienst te doen.

‘De overwinnaars vragen naar den jager, die de paden door de wouden kent,’ begon de Vos, in zijn gebroken Engelsch, en tegelijk legde hij zijn hand op een bosje bladeren, waarmee de wond in zijn schouder verbonden was. ‘De Lange Karabijn!’

‘De Lange Karabijn!’ tierden de wilden in 't rond.

‘Hoort u 't?’ hernam Magua. ‘De Huronens eischen het bloed van den Langen Karabijn, of zij vullen het bloed nemen van degenen, die hem verborgen houden!’

‘Hij is weg - ontsnapt. Hij is buiten jullie bereik.’

De Vos lachte minachtend en zei:

‘Als de blanke sterft, denkt hij, dat hij in vrede is; maar de roode mannen weten zelfs de geesten van hun vijanden te martelen. Laat den Hurons zijn scalp zien.’

‘Hij is niet dood. Hij is den stroom afgezwommen, toen zijn kruit op was.’

‘En waarom is het blanke opperhoofd gebleven?’ vroeg de Indiaan, nog ongeloovig. ‘Is hij een steen, die naar den bodem zinkt, of brandt zijn scalp op zijn hoofd?’

‘Een blanke vindt iedereen laf, die vrouwen in den steek laat,’ antwoordde Heyward.

Magua mompelde iets onverstaanbaars, en vroeg verder:

‘Waar is het Groote Serpent?’

‘Ook den stroom af gegaan.’

‘En het Vlugge Hert?’

‘Als je daar den jongsten Delaware mee bedoelt, die is ook weg. Denzelfden weg op.’

Magua geloofde die verzekeringen - zulk een manier van ontsnappen had niets ongeloofelijks voor een Indiaan. Hij deelde den uitslag van zijn ondervragingen aan zijn kornuiten mee, die een gehuil van teleurstelling aanhieven. Sommigen renden met woeste gebaren naar de rivier, anderen spuwden in het water, om hun verontwaardiging te kennen te geven wegens de schennis van hun recht als overwinnaars, door den stroom bedreven. Er werden dreigende blikken naar de gevangenen geworpen, en de jonge officier wou naar voren springen, toen één der kerels Alice bij de blonde haren greep, en dreigend zijn mes er omheen liet cirkelen. Maar zijn handen waren gebonden, en de forsche Indiaan drukte met kracht zijn schouder neer. Hij moest er zich toe bepalen, den zusters moed in te spreken met de verzekering, dat de wilden altijd meer dreigden, dan zij deden. Maar hij was zelf verre van gerust, want hij wist, hoe licht een Indianenbende het gezag van een aanvoerder kan afwerpen, en hij voelde zich onuitsprekelijk verlicht, toen de hoofdman zijn mannen bijeenriep en krijgsraad met hen hield, wijzend in de richting van het fort Edward. Blijkbaar vreesden zij, dat er van dien kant hulp voor de gevangenen zou opdagen, en werden zij hierdoor tot snel besluiten en snel handelen gedreven.

Zij werden naar de kano geleid, en in het besef, dat tegenstand nutteloos was, stapte Heyward het

eerste in. Toen allen zaten werd de kano naar den zuidelijken oever gebracht, aan den overkant van de plaats, vanwaar het gezelschap den vorigen avond vertrokken was.

Nu verdeelde zich de troep. De aanvoerder besteeg het paard van Heyward, dat met de andere dieren daar al heen was gebracht, en trok met zijn volgelingen het bosch in, op zes wilden na, die onder bevel van den Sluwen Vos werden achtergelaten, om de gevangen te bewaken.

Heyward had nagedacht. Misschien was het de bedoeling, hen aan Montcalm uit te leveren. Misschien zou deze Munro, door een beroep op zijn vaderlijke gevoelens, trachten over te halen, zijn plicht jegens den koning te verzaken. Maar blijkens het gedrag der wilden waren die veronderstellingen ijdel. De aanvoerder trok met de zijnen in de richting van het Heilige Meer, en liet hen in de macht van dit woeste zestal. Hij besloot, Magua te polsen. Misschien was er met geld iets te beginnen.

'Ik wil met Magua spreken,' begon hij, in de taal en den gezwollen stijl der Indianen, 'over dingen, die alleen de ooren van een zoo groot hoofdman mogen vernemen.'

'Spreek op,' zei de roodhuid onverschillig. 'Boomen hebben geen ooren!'

'Neen, maar de roode Hurons zijn niet doof. Wat wijsheid is voor de groote mannen van een volk, zou de jonge krijgers dronken kunnen maken. Als Magua niet luisteren wil, zal de officier van den koning zwijgen.'

De wilde praatte even met zijn kameraden, die bezig waren, de paarden op te tuigen; toen trad hij opzij en wenkte Heyward, hem te volgen.

'Spreek nu,' zei hij, 'als de woorden voor Magua geschikt zijn, om te hooren.'

‘De Sluwe Vos heeft zijn naam eer aangedaan,’ begon Heyward. ‘Hij heeft ons met wijsheid geholpen, en zijn vijanden misleid, en ik zal het gedenken, als het uur der belooning komt.’

‘Wat heeft de Vos gedaan?’ vroeg de Indiaan koel.

‘Heeft hij niet gezien, dat het woud vol vijanden zat, en heeft hij zijn pad niet verlaten, om de oogen der Hurons te verblinden? Heeft hij niet gedaan, als keerde hij terug tot zijn stam, die hem slecht behandeld had en uit hun wigwams gejaagd als een hond? Hebben wij niet geholpen, door de Hurons in den waan te brengen, dat de blanke man zijn vriend voor een vijand hield? Heeft de Vos de Hurons niet weten te overreden, om de gevangenen aan hèm over te laten, en zelf als dwazen noordwaarts te trekken? Is de Vos niet voornemens, op zijn schreden terug te keeren en den rijken, grijsharigen Schot zijn dochters te brengen? Ja, Magua, ik heb alles overdacht en je wijsheid doorzien, en bij het loon, dat de commandant van William Henry je zal geven, zal ik het mijne voegen. Magua zal geen medaille meer dragen van tin, maar eene van gedreven goud; zijn hoorn zal overloopen met kruit, en de dollars zullen talrijk zijn in zijn zak als de kiezels aan den oever van het Heilige Meer; en de herten zullen zijn hand likken, want zij zullen weten, dat het ijdel is, te vluchten voor 't geweer, dat hij dragen zal!’

De Vos luisterde ernstig naar de langzame toespraak van Heyward. Er hadden zich verschillende gemoedsbewegingen op zijn gezicht vertoond; nu dacht hij even na, en zei:

‘Spreek niet meer. Wat de Vos doet, zult gij zien.’

Heyward zag, dat Magua naar de andere rood-

huiden keek, en trok zich terug, om bij hen geen argwaan te wekken. De toebereidselen tot het vertrek werden nu voltooid, en Heyward hielp de zusters in den zadel. Voor de mannen waren er geen paarden. Duncan en David moesten, evenals de inboorlingen, te voet gaan. Heyward sprak nu en dan een paar bemoedigende woorden tot de zusters, en David uitte nu en dan een klacht, gevolgd door een betuiging van vrome berusting. De tocht ging naar het zuiden, en verwijderde hen dus hoe langer hoe verder van fort William Henry; maar dit bekommerde Heyward weinig. Hij kon niet aannemen, dat de Vos het lokaas nu al vergeten was, en hij kende de kronkelingen van de wegen der Indianen.

Alleen Cora dacht aan de laatste wenken van den verkenner. Zoo vaak zij gelegenheid kreeg, stak zij een arm uit, om een tak of twijg af te breken; maar veel gelegenheid liet de waakzaamheid der Indianen haar niet. Eens, toen zij een flinken tak had afgebroken en, op een ingeving van 't oogenblik, tegelijk een handschoen had laten vallen, werd de handschoen haar teruggebracht, en het gebladerte van den struik zoo gehavend, dat het gespartel van een of ander dier de oorzaak moest lijken. Toen legde een bewaker de hand aan zijn tomahawk met een zoo veelzeggenden blik, dat het verder onmogelijk was, sporen van hun passage achter te laten.

Mijl voor mijl ging de tocht voort, nog steeds in dezelfde richting. Magua leidde met een zekerheid, die nooit aarzelde, alleen op den stand der zon afgaand en op allerlei kleine aanwijzingen, die alleen de inboorling kent en opmerkt. Plotseling begon hij een heuvel te beklimmen, zoo steil en ontoegankelijk, dat de zusters af moesten stijgen, om te kunnen volgen.

De top bleek een effen vlak te zijn met weinige boomen; onder één daarvan had Magua zich neergeworpen om de rust te zoeken, die het heele gezelschap zoo dringend behoefde.

Elfde hoofdstuk

De heuvel was hoog en steil, een natuurlijke vesting, bijna onneembaar en zeer gemakkelijk te verdedigen. Maar op ontzet dorst Heyward niet meer te hopen: er was te veel tijd verloopen, de afstand van de forten was te groot. Hij dacht dus slechts aan de beide zusters, en trachtte haar de rust zoo makkelijk en troostelijk mogelijk te maken.

Een der Indianen had onderweg een jong hert geschoten, en was nu met zijn makkers bezig, zonder eenige beoefening van kookkunst, zich aan het vleesch te goed te doen. Magua zat terzijde en nam geen deel aan den walgelijken maaltijd - hij scheen in gedachten verzonken te zijn. Heyward vond dit opmerkelijk, en wou het zijne doen, om een mogelijke aarzeling te overwinnen. Schijnbaar doelloos liep hij naar de plek, waar Magua zat.

‘Heeft Magua de zon niet lang genoeg in 't gezicht gehad, om aan alle gevaar van de Canadeezen te ontkomen?’ vroeg hij, als twijfelde hij niet aan hun goede verstandhouding. ‘En zou de commandant van William Henry niet beter in zijn schik en vrijgeviger zijn, als zijn dochters hem terug werden gebracht, vóór een nieuwe nacht hem beproefde?’

‘Is het hart van het witharig opperhoofd zoo week, dat hij aan kinderen denkt? Voor zijn krijgers is hij hard, en zijn oogen zijn van steen!’

‘Hij is streng tegen de boozen, maar voor zijn

kinderen is hij teeder. Je hebt hem enkel voor zijn strijders gezien, Magua - je hebt zijn oogen nooit vochtig gezien, als hij over zijn kinderen sprak!'

Even kwam er een zekere wilde vreugde in de trekken van den Huron, maar snel toonde hij zich weer doodelijk kalm.

'Ga naar de donkerharige dochter,' zei hij, 'en zeg, dat Magua haar spreken wil. De vader zal gedenken wat de dochter belooft.'

Duncan ging de boodschap aan Cora overbrengen.

'Beloof maar royaal kruit en dekens,' ried hij, 'en wat je verder noodig acht. Denk er om, dat je leven en dat van Alice van je scherpzinnigheid en je tegenwoordigheid van geest af kan hangen!'

'En 't jouwe, Duncan!'

''t Mijne doet er weinig toe. Het behoort den koning, en op mij wacht geen vader. Sst! Daar zit hij. Magua, hier is de dame, die je wenscht te spreken.'

De Indiaan rees langzaam op en stond een minuut roerloos. Toen beduidde hij Heyward met een wenk, zich te verwijderen, en zei koel:

'Als de Huron met vrouwen spreekt, sluit de stam zijn ooren.'

Duncan aarzelde, maar Cora zei met 'n kalm lachje:

'Doe 't maar.... Ga Alice maar troosten.' Zij wachtte, tot hij weg was, en sprak toen den inboorling aan: 'Wat heeft de Vos te zeggen tot de dochter van Munro?'

'Luister,' zei de Indiaan, en hij legde zijn hand op haar arm, als wilde hij zoo haar aandacht boeien - een beweging, waaraan Cora zich rustig maar vastberaden onttrok. 'Magua is geboren als stamhoofd en krijger onder de roode Hurons der meren; de sneeuw van twintig winters heeft hij door twintig

zomers zien smelten, vóór hij een bleekgezicht zag, en hij was gelukkig! Toen kwamen zijn Canadeesche vaderen in de wouden, en leerden hem het vuurwater drinken, en hij werd een schurk, en de Hurons joegen hem weg, zooals zij den buffel jagen. Toen werd hij, die als Huron geboren was, een krijger onder de Mohawks!'

'Dat heb ik al eens gehoord,' zei Cora.

'Was het de schuld van den Vos, dat zijn hoofd niet van steen was? Wie gaf hem het vuurwater? Wie maakte een schurk van hem? De bleekgezichten, het volk van uw eigen kleur.'

'Is het mijn schuld, dat er ook domme en slechte blanken bestaan?' vroeg Cora kalm.

'Neen,' zei de Indiaan. 'Maar luister verder. Het oude opperhoofd aan het Heilige Meer, uw vader, was de leider van onzen krijgstroep. Hij zei tegen de Mohawks: doe dit en doe dat, en hij werd gehoorzaamd. Hij maakte een wet: als een Indiaan het vuurwater slikte, en in de tenten van zijn krijgers kwam, zou het niet vergeten worden. Magua opende verdwaasd zijn mond, en de heete drank leidde hem in de tent van Munro. Wat deed het grijshoofd? Laat zijn dochter het zeggen.'

'Hij vergat zijn woorden niet, en strafte den overtreder,' zei het meisje onverschrokken.

'Magua was de overtreder niet!' riep de Indiaan uit. 'Het vuurwater sprak en handelde voor hem! Maar Munro geloofde het niet. Magua werd voor alle bleekgezichten gebonden, en geslagen als een hond.'

Cora zweeg. Zij wist niet, hoe zij die onvoorzichtige strengheid van haar vader moest goedpraten, zóó, dat een roodhuid het begreep.

'Zie!' hernam Magua, het dunne katoen wegtrekkend van zijn beschilderde borst. 'Hier zijn lit-

teekens van messen en kogels - daar kan een krijger zich op beroemen voor zijn volk. Maar het grijshoofd heeft litteekens gemaakt op den rug van den Huron, die hij verbergen moet, als een squaw, onder het gekleurde doek van de blanken. Dat vergeet een Huron nooit!'

'Als 't een onrecht geweest is, toon dan, dat een Indiaan vergeven kan, en breng mijn vader zijn dochters terug. Majoor Heyward heeft u gezegd....'

Met een hoofdschudden voorkwam Magua aanbiedingen van verachtelijk loon.

'Zeg dan, wat u wilt,' vervolgde Cora. 'Is er geen middel, om den smaad goed te maken en uw hart te verzachten? Laat althans mijn zusje vrij, en wreek al uw toorn op mij!'

'Luister!' zei de Indiaan wederom. 'De lichte oogen kunnen gaan, en het oude opperhoofd vertellen, wat er gebeurd is, als de donkerharige vrouw zweren wil bij den Grooten Geest van haar vaderen, dat zij haar woord niet breken zal.'

'Wat moet ik beloven?' vroeg Cora, door haar vrouwelijke waardigheid nog steeds de meerdere van den wilde.

'Toen Magua zijn volk verliet, is zijn vrouw aan een ander opperhoofd gegeven. Nu is hij weer vriend der Hurons, en zal hij teruggaan naar de graven van zijn stam, aan de oevers van het groote meer. Laat de dochter van het Engelsche opperhoofd volgen, en voorgoed wonen in zijn wigwam.'

Hoezeer dit voorstel het meisje walgde, beheerschte zij zich om zonder zwakheid te antwoorden.

'Welke vreugde zou het Magua geven, zijn tent te deelen met een vrouw, die hij niet bemint; die niet van zijn volk en zijn kleur is? Het zou wijzer zijn, het goud van Munro aan te nemen, en er het

hart van een maagd der Hurons mee te koopen.'

De Indiaan keek haar eenigen tijd strak aan, en sprak toen, met een stem vol boosaardigheid:

'Toen de slagen den rug van den Huron schroeiden, wist hij waar hij een vrouw kon vinden, om de pijn te voelen. De dochter van Munro zou water voor hem putten, graan voor hem dorschen en wild voor hem braden. Het hoofd van den grijze zou slapen tusschen zijn kanonnen, maar zijn hart zou onder bereik zijn van het mes van den Sluwe.'

'Monster!' riep Cora. 'Je draagt je venijnigen naam met recht! Maar overschat je macht niet! Het hart van Munro zal je weten te trotseeren!'

De Indiaan antwoordde met een kalm lachje, en wenkte haar, heen te gaan. Cora, die al spijt had van haar uitval, ging; en aanstonds was Heyward aan haar zijde, om te informeeren naar den uitslag van het gesprek. Zij gaf echter slechts een ontwijkend antwoord, om Alice niet ongerust te maken. Zij omhelsde haar zuster en wees naar de donkere groep, die door Magua werd toegesproken.

'Kijk dáár maar,' zei ze. 'Ons lot staat op hun gezichten te lezen. Laten we maar afwachten....'

Lang sprak Magua zijn mannen toe; eerst rustig overredend, dan met steeds grooter opgewondenheid. Nu eens wees hij naar den kant, vanwaar zij gekomen waren, dan weer naar de gevangenen, en ook de naam van den 'Langen Karabijn' werd weer genoemd. Hij zweepte de wilden tot woede op.... want eensklaps sprongen zij overeind, op de gevangenen toe, met getrokken messen en opgeheven tomahawks. Magua echter trad tusschenbeiden, en eischte opnieuw de aandacht zijner mannen op. Hij scheen een voorstel te doen, dat toegejuicht werd, en aanstonds uitgevoerd.

Twee forsche kerels wierpen zich op Heyward, terwijl een derde den minder weerbaren zanger overmeesterde. Geen der gevangenen gaf zich zoo licht gewonnen; zelfs David sloeg zijn aanvaller tegen den grond; en Heyward kon eerst bedwongen worden, toen zijn tochtgenoot overwonnen was, en de Indianen hun vereende krachten aan hem konden wijden. Toen werd hij geboeid en vastgebonden aan een boomstam. Toen de jonge man weer oog kreeg voor zijn omgeving, zag hij, dat het heele gezelschap eenzelfde lot was toegedacht. Hij zag, dat ook Cora en Alice aan boomen waren vastgebonden, de eerste bleek en opgewonden, maar met een vastberaden en opmerkzaam oog; Alice bevend, en slechts door de touwen overeind gehouden. David zag rond, nu geen verzet meer mogelijk was, stil en nadenkend.

De Hurons maakten nu toebereidselen, om een spel van barbaarsche foltering te beginnen. Sommigen zochten dood hout bijeen, om brandstapels op te richten; een zat dennespaanders te snijden, om het vleesch der slachtoffers met gloeiende punten te doorboren; een paar anderen bogen de toppen van twee boomen neer, om Heyward bij de armen aan de veerende takken vast te binden. Maar de wraakzucht van Magua zocht een meer verfijnde voldoening. Hij trad op Cora toe, sarde en dreigde.

‘Wat zegt de dochter van Munro nu?’ begon hij. ‘Haar hoofd is te goed om een peluw te vinden in de wigwam van den Vos. Heeft zij liever, dat het den heuvel af rolt, als speelgoed voor de wolven?’

‘Wat bedoelt de schoft?’ vroeg Heyward verwonderd.

‘Niets,’ was het kalme antwoord. ‘Dollemanspraat.’

‘Zie je het kind met de gele haren huilen?’

hernam Magua, naar Alice wijzend. ‘Zij is te jong om te sterven! Stuur haar naar Munro, om zijn grijze haren te kammen, en volg jij Magua naar de meren, om zijn water te dragen en hem te voeden met maïs!’

‘Wat zegt hij, Cora?’ vroeg de bevende stem van Alice. ‘Wil hij me naar vader toe sturen?’

De oudste der zusters keek vele seconden de jongste aan met een blik, die sterk wisselende ontroeringen weerspiegelde. Eindelijk sprak zij, met een haast moederlijke teederheid.

‘De Huron biedt aan, ons het leven te laten, Alice - hij wil jou en Duncan naar vader laten gaan, als ik.... zijn vrouw wil worden! Geef mij raad, Alice.... en Duncan.... moet ik 't leven koopen voor dat offer? Willen jullie 't van me aannemen tegen dien prijs? Zeg het.... zooals jullie willen, zoo zal het gebeuren.’

‘Onze raad?’ riep de jonge man verontwaardigd. ‘'t Idee alleen is erger dan duizend dooden!’

‘Ik wist wel, dat dat jouw antwoord zou zijn,’ zei Cora blozend en met schitterende oogen. ‘En wat zegt Alice? Voor haar wil ik me schikken....’

Alice scheen in zichzelf te luisteren; haar vingers bewogen krampachtig en haar hoofd hing neer op haar borst; het was, of er geen leven meer in haar was, en toch een vol bewustzijn. Maar na enkele seconden begon haar hoofd langzaam te bewegen, ten teeken van onomstootelijke afkeuring.

‘Nee, nee, nee - wij hebben samen geleefd.... beter kunnen we samen sterven.’

‘Sterf dan!’ schreeuwde Magua, en met kracht slingerde hij zijn tomahawk naar het meisje. De bijl sneed een paar van haar blonde lokken af en bleef boven haar hoofd trillend in den boom steken. Die aanblik maakte Duncan razend. Met inspanning van

al zijn kracht rukte hij de twijgen door, die hem bonden, en hij wierp zich op een tweeden wilde, die zich gillend gereedmaakte tot den tweeden worp. Zij stieten op elkaar, grepen elkaar en sloegen samen tegen den grond. Heyward kreeg geen houvast aan het naakte lichaam - het ontgleed zijn greep, kwam overeind met een knie op zijn borst, en drukte hem met reuzenkracht neer. Duncan zag het mes al schitteren in het licht, toen een fluitend geluid langs hem heen ging en de knal van een geweer klonk. Hij voelde zijn borst vrijkomen van den zwaren druk; bij zag de wreede gelaatsuitdrukking van zijn tegenstander overgaan in een woeste wezenloosheid.... dood viel de Indiaan naast hem op de verdorde bladeren.

Twaalfde hoofdstuk

De Hurons stonden versteld door den plotselingen dood van een der hunnen, maar ook slechts een seconde. Toen kwam de naam ‘de Lange Karabijn!’ van aller lippen, gevolgd door een woest en klagelijk gehuil. Ten antwoord klonk er een kreet uit een boschje, waar de onvoorzichtigen hun wapens bijeen hadden geworpen, en vlak daarop rende Haviksoog op hen toe, als een knuppel het geweer heffend, dat hij zich geen tijd gunde te herladen. Nog vlugger dan hij was een andere krachtige gestalte, die langs hem heen sprong, midden tusschen de Hurons, en vóór Cora staande zijn tomahawk zwaaide en zijn mes deed flikkeren. Sneller dan de gedachte kwam een derde figuur, met het beeld des doods geteekend, naast hem staan. De wilden deinsden af en noemden de namen, even snel als de verschijningen elkaar opvolgden:

‘Het Vlugge Hert! Het Groote Serpent!’

De leider der Hurons intusschen keek snel de kleine vlakte rond, moedigde zijn volgelingen aan met een kreet, trok zijn lange mes en wierp zich gillend op Chingachgook. Hiermee begon een algemeen gevecht, zonder vuurwapens, een strijd van man tegen man.

Uncas liet zijn strijdkreet hooren en sprong op een vijand toe, dien hij met één slag van zijn tomahawk den schedel kloofde. Heyward rukte het wapen van Magua uit den boom en zocht zijn man. De partijen waren nu gelijk in aantal, zoodat ieder zijn eigen tegenstander te bevechten had. Als een wervelwind vielen de slagen, die met bliksemsnelheid ontweken werden. Heyward wierp zijn tomahawk te onstuimig: hij trof den Indiaan aan het voorhoofd, en stuitte daardoor diens aanval, maar hij had nu geen ander wapen meer dan zijn handen. Woest greep hij den kerel, en drukte hem met alle kracht de armen tegen het lichaam, hem aldus belettend, zijn mes te gebruiken, maar die greep was voor hemzelf te vermoeiend, om hem lang te kunnen volhouden. Reeds terwijl hij dit begon te beseffen sloeg de kolf van 't geweer van Haviksoog den roodhuid op het bloote hoofd, en slap zonk hij tusschen Duncan's armen uit.

Uncas had zich, na zijn eersten tegenstander verslagen te hebben, als een leeuw omgewend, om een tweeden te zoeken. De eenige Huron, die niet aanstonds was aangevallen, was met een triomfantelijken schreeuw in de richting van de weerlooze Cora gesprongen, en zond zijn scherpe bijl vooruit. De tomahawk schaafde haar schouders, maar sneed tegelijk haar banden door, zoodat zij zich van den boom los kon rukken. Zij ontweek de handen van den wilde, ijlde naar haar zuster, en trachtte

met krampachtige vingers de twijgen los te werken, die haar boeiden. De Huron greep Cora bij de donkere lokken, die dicht om haar heen vielen, en dwong haar met een onbarmhartigen ruk op de knieën. De wilde trok de lokken op door zijn hand, en met een wilden lach zwaaide hij zijn mes om het hoofd van zijn slachtoffer. Maar door dien wreeden triomf van een oogenblik liet hij zijn noodlottige kans voorbijgaan. Juist op dat moment zag Uncas hem. De jonge Mohikaan sprong op, scheen door de lucht te zweven, en daalde als een bal neer op de borst van zijn vijand, die meters verder languit op den grond terecht kwam. Tegelijk kwamen de twee Indianen overeind, zij vochten en zij bloedden beurtelings; maar het pleit werd snel beslist: de tomahawk van Heyward en de geweerkolf van Haviksoog kwamen op den schedel van den Huron neer, op 't zelfde oogenblik, dat het mes van Uncas hem in de borst drong.

Alleen de strijd tusschen den Sluwen Vos en het Groote Serpent duurde nog voort. Zij worstelden en wrongen zich, zij vouwden en draaiden als dooreen-gestrengelde slangen over den grond - de plek, waar zij lagen, was voor de anderen slechts te onderscheiden als een wolk van stof en bladeren, die van het midden naar de randen uitdwarrelden. Het mes van Uncas, het geweer van Haviksoog, de handen van Heyward, die de leden van den Huron trachtten te grijpen, kregen den tijd niet, doel te treffen. Waar zich het wild vertrokken gezicht van Magua vertoonde, was een ondeelbaar oogenblik later het hoofd van Chingachgook. Toen de wolk van wreede woede verschoven was tot nabij den rand der kleine vlakte kreeg de Mohikaan de kans tot een fellen stoot met zijn mes. Magua liet opeens los, en viel achterover,

zonder beweging en schijnbaar zonder leven. Met een kreet van zegepraal sprong zijn tegenstander op.

‘Hoera voor de Mohikanen!’ riep Haviksoog, opnieuw de kolf van zijn lang geweer heffend. ‘Den genadeslag zal een blanke hem geven!’

Maar terwijl het gevaarlijke wapen neerkwam liet de sluwe Huron zich plotseling over den rand glijden, kwam op zijn voeten neer, en verdween met een sprong in een boschje, dat op de helling groeide. De Mohikanen wilden hem volgen, maar een woord van den verkenner hield hen staande.

‘Laat gaan dien lafaard - laat hem gaan! Hij is alleen, wapens heeft hij niet, en hij is ver van de Franschen. Ga die andere bandieten maar eens nakijken, Uncas, anders springen er nog meer weg.’

Maar Uncas zag, dat zijn vader hem al voor was, en koelbloedig de scalpen oogstte van de hoofden der verslagenen. Uncas ging Alice's boeien losmaken, en leidde het meisje in de armen van Cora. Snikkend omhelsden de zusters elkaar.

‘Wij zijn gered! Wij zijn gered, Cora, jij en ik, en onze kranige Duncan .... wij zullen vader weerzien, alle drie ongedeerd....’

Heyward zag bewogen dit schouwspel aan, en Uncas zag toe, kalm, met het bloed van den strijd nog aan zijn leden, maar met oogen, die geen oogen van een wilde meer waren - met een blik van begrijpende sympathie, die hem misschien eeuwen boven het peil van zijn volk verhief.

Haviksoog ging intusschen David bevrijden, die met bewonderenswaardig geduld zijn beurt had afgewacht.

‘Zoo,’ zei de jager, ‘nu ben je weer baas over je leden - al kun je ze even slecht gebruiken, als ze gevormd zijn. Als ik je een raad mag geven, verkoop

dan dat toetertje, dat je in je zak hebt, aan den eersten gek, die er wat voor biedt, en koop voor 't geld een stuk wapen, al is 't maar de loop van een ruiterpistool. Dan ga je misschien óók nog ergens voor deugen.'

'Ik ben je dankbaar, dat mijn haren nog op hun plaats groeien,' zei de zangmeester. 'Maar verder.... alles op zijn tijd. Wapens en trompetten voor den strijd - maar na de overwinning een lied!'

'Oók iets van waar,' zei de verkenner. 'Kom dan maar weer óp met je boekje.'

David zong, en Haviksoog inspecteerde en laadde onderwijl kalm zijn geweer, en ging daarna den verderen wapenvoorraad onderzoeken. Chingachgook en Uncas vonden hun eigen geweren terug; ook Heyward en zelfs David werden van wapens en munitie voorzien.

Toen ging de verkenner rondzeggen, dat het tijd was tot den aftocht. Door Duncan en den jongen Mohikaan geholpen daalden de zusters de steile helling af, die zij onder zooveel ongunstiger vooruitzicht hadden beklommen. Beneden stonden de twee paarden te grazen; de dames stegen op, en volgden den verkenner, die zich zoo'n trouwen gids en helper had betoond. Zij legden slechts een geringen afstand af; aan den overkant van een beek, op een plek, tusschen dicht geboomte verborgen, hielden zij halt, om te rusten, te eten en te drinken. Er was op die plek een bron, die zuiver en, volgens de woudloopers, geneeskrachtig water opleverde. De stukken van het hert, die de Hurons hadden achtergelaten, werden gebraden, en allen verkwikten zich van hun vermoeienissen, angst en strijd.

'Hoe is 't mogelijk, dat jullie zoo precies op tijd bij ons waren?' vroeg Heyward aan den verkenner.

‘We vonden 't veiliger, niet meteen naar 't fort te trekken, maar de Hurons in 't oog te houden,’ gaf Haviksoog ten antwoord. ‘We zagen, of liever we hóórden, dat u gevangen werd genomen. We kènnen die Indianen-schreeuwen. Toen u aan land werd gebracht, lagen we onder de bladeren te kijken, en toen de troep zich verdeelde, zijn we u gevolgd. Uncas vond den weg, al was het spoor nòg zoo flauw. Hij vond hier en daar takjes, die van beneden naar boven waren afgebroken, op damesmanier zal ik maar zeggen.... De andere waren door een stevige mannenhand afgedrukt, van boven naar beneden. Toen we eenmaal zoover waren, konden we ons verder redden met de sporen van de paarden. Maar laten we voortmaken - allemaal nog wat drinken, dan trekken we verder.’

De meisjes stegen te paard; Duncan en David grepen hun geweren en volgden; - de verkenner ging vóór, en de Mohikanen volgden de achterhoede. Zoo trok het gezelschap met den grootst mogelijken spoed het smalle pad langs naar het noorden.

Dertiende hoofdstuk

Het was dezelfde weg, dien de gevangenen 's morgens met Magua afgelegd hadden. Het was nu echter minder heet, en toen de schemering daalde, had het troepje reeds vele mijlen achter den rug. Haviksoog wees naar de dalende zon.

‘Tijd om te rusten,’ zei hij. ‘Als de maan opkomt, kunnen we verder. Ik heb hier vroeger eens een hutje opgeslagen - als ik me niet vergis links achter die kastanjes.’

Zonder op antwoord te wachten, drong de ver-

kenner het bosch in; een paar minuten later kwam hij terug, en noodigde hij het gezelschap uit, hem te volgen. Hij leidde hen naar een heuveltje, waarachter inderdaad een kleine, vervallen blokhut stond, een schuiloord, vertelde Haviksoog, uit den tijd, toen de Mohikanen krijg voerden tegen de Mohawks. Onder het heuveltje rustten de lichamen van tal van gevallen strijders.

In een hoek van de ruïne werd een rustbed van kruiden en bladeren voor de twee zusters gereed gemaakt, en vermoeienis en hoop brachten haar snel den slaap. De mannen legden zich op de heuvelhelling neer, behalve Chingachgook, die de wacht hield.

Duncan nam zich voor, eveneens te waken, maar hij kon zijn oogen niet openhouden. Hij sliep, tot Chingachgook hem aan den schouder raakte, en hem waarschuwde, in gebroken Engelsch:

'Maan komt, en fort van den blanke ver. Tijd om te gaan - nu beide oogen van den Franschman dicht!'

'Maak de paarden maar klaar,' antwoordde Duncan, 'dan zal ik de dames wekken.'

'We zijn al wakker, Duncan,' gaf de stem van Alice binnen de hut antwoord, 'en we zijn goed opgefrischt. Maar jij.... jullie hebben niet geslapen! Kunnen we niet nog een beetje hier blijven? Dan kunnen de mannen rusten - wij zullen wakker blijven, en direct waarschuwen, als we iets hooren!'

'Ik heb bijna net zoo lang geslapen als jullie,' bekende Heyward met eenige schaamte. 'Aan m i j n bescherming hebben jullie niet veel, zooals je ziet.'

Nu wou Cora iets zeggen, maar Heyward's aandacht werd afgeleid door een zachten uitroep van den oudsten Mohikaan, waarop Uncas aanstonds

een houding van scherp gespannen aandacht aannam.

‘De Mohikanen hooren een vijand,’ fluisterde Haviksoog, die nu ook ontwaakt was. ‘'t Lijkt wel, of zij het gevaar ruiken!’

‘Of er nog geen bloed genoeg vergoten is,’ mompelde Heyward, maar tegelijk greep hij zijn geweer en trad naar voren, als wilde hij zijn vroeger gemis aan waakzaamheid goedmaken. ‘Misschien een dier, dat voedsel zoekt....’

‘St!’ deed de verkenner. ‘'t Zijn menschen. Misschien heeft die valsche Huron een voorpost van Montcalm getroffen, en zijn ze ons spoor nagegaan. Breng de paarden in de hut, Uncas! En u ook naar binnen, heeren. 't Is daar altijd nog veiliger dan buiten.’

Hij werd aanstonds gehoorzaamd, en in diepe stilte wachtte men af. Er klonken nu duidelijk voetstappen, en stemmen - de taal der Hurons, fluisterde Haviksoog den officier in. Het moest een groep van wel twintig man zijn.

‘Ze weten, hoe zwak we zijn,’ fluisterde Haviksoog, ‘anders hielden ze die ouwewijvenpraatjes wel voor zich!’

Duncan greep vaster zijn geweer, en zijn oog tuurde naar buiten. Blijkbaar zochten de roodhuiden hun spoor, dat zij echter door de duisternis niet vinden konden. Zij dwaalden rond, maar kwamen toch steeds dichter bij de jonge kastanjeboomen, waarbinnen het schuiloord van de reizigers en de woudloopers lag.

‘Alles in 't donker houden,’ waarschuwde Haviksoog, ‘en niet 't minste geluid maken! Als ze maar een korreltje kruit ruiken, vallen ze ons op 't lijf. Niet schieten, vóór de Mohikanen beginnen.’

Duncan keek rond, en zag de angstige meisjes

in den versten hoek gehurkt, de twee Mohikanen stonden als standbeelden, gereed om het gevecht te beginnen, zoodra het noodig was. Op dat moment werden de takken opzij geduwd, en zette een groote, gewapende Huron een paar schreden in de open vlakte. De maneschijn viel op zijn donker gezicht, terwijl hij stond te staren naar de hut - er kwam verbazing en nieuwsgierigheid in zijn trekken. Zacht riep hij iets, en een tweede Huron kwam bij hem.

Zij praatten enkele seconden en bleven kijken naar den bouwval. Toen traden zij voorzichtig en langzaam op het heuveltje toe en de eerste bukte zich, om den aard van die verhooging te onderzoeken. Heyward zag, dat de verkenner zijn mes optrok uit de scheede, en ook zelf hield hij zich gereed tot het gevecht, dat nu onvermijdelijk scheen.

De wilden waren zoo dichtbij, dat de minste beweging van een der paarden, of een ademhaling, luider dan gewoonlijk, de aanwezigheid der vluchtelingen verraden zou hebben. Maar toen de Hurons den aard van het heuveltje hadden ontdekt, scheen hun aandacht een andere richting te nemen. Weer spraken zij samen, en hun stemmen klonken eerbiedig. Toen trokken zij zich terug, steeds naar de ruine starend, als vreesden zij de geesten der afgestorvenen te zien oprijzen uit die zwijgende muren. Zij gingen langzaam naar het struikgewas en verdwenen.

Haviksoog liet zijn geweer zakken en haalde diep adem.

‘Zij hebben eerbied voor de dooden,’ fluisterde hij. ‘Dat heeft ze nu 't leven gered - en ons waarschijnlijk ook.’

Heyward bleef uitkijken naar de Hurons. Zij hadden zich verzameld rondom het tweetal en luisterden met respect naar hun verhaal. Het gepraat werd

geleidelijk zwakker en ging eindelijk verloren in de diepte van het woud.

Haviksoog wachtte, tot Chingachgook hem een teeken gaf: de verte had ieder geluid van den vijandigen troep verzwolgen. Heyward bracht de paarden buiten en hielp de zusters opstijgen. Met stille blikken naar den grafheuvel en de vervallen hut begaven zij zich uit het maanlicht in de donkerte van het bosch.

Veertiende hoofdstuk

Weer ging de verkenner voorop, maar hij zette nu zijn voetstappen voorzichtiger, wijl hij de streek minder goed kende. Menigmaal hield hij halt om te overleggen met de Mohikanen, wijzend naar de maan en zorgvuldig den bast der boomen bekijkend. Bij die korte pauzen luisterden Heyward en de zusters scherp, of zij niets meer van hun vijanden hoorden, maar zij werden enkel de nachtelijke stilte gewaar. Alles, vogels, dieren, menschen, zoo die er waren, leek in diepen slaap gedompeld.

Het geklater van een riviertje hielp den gids uit de verlegenheid. Zij begaven zich naar den oever van dien stroom, en weer hield Haviksoog halt. Hij trok zijn moccassins uit, en verzocht Heyward en Gamut hetzelfde te doen. Toen ging hij te water, en bijna een uur liepen zij door de rivierbedding voort, zoodat zij geen spoor nalieten. Aan weerszijden naderde het gebergte, en Haviksoog scheen nu weer goed den weg te weten. Aan den ingang van een pas bleef hij staan.

‘U zou niet zeggen, dat er achter die boomen en die kale bergen een groot leger ligt, is 't wel?’ zei hij.

‘Zijn we zoo dicht bij fort William Henry?’ vroeg Heyward.

‘We zijn er dicht bij, en toch nog ver af,’ antwoordde Haviksoog. ‘De Franschen liggen om het fort heen - 't zal een heksentoer zijn, er doorheen te komen.’

‘En 't zal gauw moeten gaan,’ voegde Heyward er aan toe, naar de nevelbank kijkend, die de ondergaande maan verborg.

‘'t Zal gauw moeten gaan!’ herhaalde Haviksoog. ‘'t Is op twee manieren te doen.... de twee eenige manieren.’

‘Namelijk?’ drong Heyward.

‘Ten eerste de dames af laten stappen, en de paarden laten loopen; de Mohikanen vooruit sturen - die kunnen alle schildwachts afmaken, die we tegenkomen, en over de lijken kunnen we 't fort binnengaan.’

‘Dat nooit!’ riep Heyward. ‘Zoo kan een soldaat er zich doorheen vechten; maar met ons gezelschap....’

‘Nee,’ gaf de verkenner toe, ‘'t is niet bepaald een pad voor damesvoeten, om doorheen te waden, maar ik wou 't noemen. Ten tweede kunnen we de bergen intrekken. Daar kan ik u zoo verstoppen, dat Montcalm u nog in geen maanden vindt.’

‘Zoo moet 't dan maar - en direct.’

‘Volgen,’ zei Haviksoog toen, en voorzichtig trokken zij in een boog om den pas heen, zonder gerucht; want ieder oogenblik kon er een wacht of een verkenners-patrouille voor hen opduiken. Over rotspaden, langzaam stijgend, klommen zij verder, tot de weg voor de paarden te bezwaarlijk werd. Toen verzocht Haviksoog de zusters, af te stijgen, en werden de dieren losgelaten.

‘Kunnen we ze niet weer noodig hebben?’ vroeg Heyward.

‘Kijk zelf,’ gaf de verkenner ten antwoord; hij bracht den officier naar den oostelijken zoom van den berg, en wenkte de anderen, te volgen.

Van de hoogte, waarop zij stonden, misschien een driehonderd meter boven de vlakte, zagen zij het water van het Heilige Meer, en in de vlakte ten zuiden daarvan, aan den oever, de lange wallen en lage gebouwen van het fort William Henry; en verder van het meer af, zoowel ten zuiden als op den westelijken oever, waren de witte tenten en het oorlogstuig zichtbaar van een leger van omtrent tienduizend man. Batterijen waren er reeds voor opgesteld, en terwijl de reizigers neerzagen op dit tafereel, dat zich als een kaart voor hun voeten ontrolde, steeg het gedonder van geschut uit de vlakte op, en galmde het in daverende echo's weg door de oostelijke heuvels.

‘'t Wordt dag daar beneden,’ merkte de verkenner op, ‘en de slapers worden gewekt met kanonschoten! We zijn te laat! Montcalm heeft de bosschen natuurlijk al volgestopt met zijn vervloekte Irokeezen.’

‘Kunnen we niet aan Montcalm vragen, of hij ons doorlaat?’ vroeg Cora. ‘Misschien heeft hij zelf dochters....’

‘U zoudt de tent van den Franschman niet eens bereiken met haar op uw hoofd,’ zei de verkenner botweg. ‘Had ik maar een bootje.... Dat schieten zal niet lang duren, want er komt een verbazend dikke mist opzetten. Daar kunnen we gebruik van maken. We zullen er doorheen zien te sluipen. Denk er om, als mij iets overkomt - u moet den wind op uw linkerwang voelen. Of blijf de Mohi-

kanen maar volgen - die ruiken den weg, of 't dag is of nacht.'

Terwijl de mist klom begonnen zij den berg af te dalen, een eind voorafgegaan door de speurende Mohikanen. Toen zij bijna beneden waren, bleef Haviksoog staan, met een gezicht rood van kwaadheid.

'Daar hebben die leepe Franschen een piket vlak op ons pad gezet,' mopperde hij. 'Roodhuiden en blanken. Daar komen we nooit levend doorheen!'

'Kunnen we er niet omheen trekken?' vroeg Heyward.

'Dan vinden we ons pad nooit terug met zoo'n mist! 't Is geen kronkeltje rook van een vredespijp, of....'

Een knal overstemde zijn woorden, en een kanonskogel sloeg tegen een boom en ketste terug tegen den grond - zijn kracht was door den afstand en de wrijtving gebroken. De Indianen kwamen uit de struiken en Uncas begon snel en met drukke gebaren te spreken.

''t Is te probeeren,' mompelde Haviksoog. 'Kijk,' zei hij tegen Heyward, en zijn voet schopte tegen het nu onschadelijke ijzer, 'die kogel heeft een stuk grond omgewoeld - we kunnen altijd die voor weer opzoeken, als we geen anderen weg vinden. Volg me maar - doodstil, anders krijgen we kogels van allebei de partijen.'

Heyward begreep, dat het oogenblik kritiek was, en daden eischte, geen woorden. Hij nam de beide zusters ieder bij een arm en trok hen mee, de vage gestalte van zijn gids in 't oog houdend. De mist werd hoe langer hoe dichter: het werd voor de verschillende leden van het gezelschap steeds moeilijker, elkaar te onderscheiden.

Zij hadden een omtrekkende beweging naar links gemaakt, en stonden op het punt, weer rechtsaf

te gaan, toen Heyward plotseling op korten afstand het Fransche werda hoorde:

‘Qui vive?’

‘Doorloopen!’ fluisterde Haviksoog, zich weer naar links richtend.

‘Doorloopen!’ herhaalde Heyward; en de roep werd herhaald door een dozijn dreigende stemmen: ‘Qui vive?’

‘Ik!’ riep Duncan, zoo snel mogelijk de meisjes meevoerend.

‘Ezel! Wie is ik?’

‘Vriend van Frankrijk!’

‘Wou je mij wijsmaken! Halt! Nee - vuur, kameraden!’

Er knalden onmiddellijk wel een vijftig musketten; maar gelukkig was mikken onmogelijk geweest: de kogels vlogen naar verschillende kanten, maar niet naar de vluchtelingen, al meenden zij het fluiten vlak langs hun ooren te hooren. Haviksoog bleef staan, en zei: ‘Laten we maar schieten - dan denken ze, dat 't een uitval is, en gaan ze op den loop, of wachten ze op versterking.’

De poging werd gewaagd, maar slaagde niet. Na de schoten scheen de heele vlakte levend te worden, musketten ratelden rondom, van de kusten van het meer tot den zoom der bosschen.

‘We krijgen 't heele leger op onzen hals,’ zei Duncan. ‘Laten we in 's hemelsnaam weg zien te komen!’

De verkenner was echter de richting kwijtgeraakt, en kon die niet terugvinden; tevergeefs wendde hij zijn hoofd - de lucht voelde op beide wangen even koel aan. Gelukkig vond Uncas toen het spoor van den kanonskogel, die achtereenvolgens drie mierenhoopen had geraakt.

‘Wijs me de richting!’ riep Haviksoog, zich neerbuigend, en snel werd de vlucht hervat.

Kreten, vloeken, stemmen die elkaar riepen en geknal van schoten volgden elkaar nu snel en onafgebroken op, aan alle kanten naar het scheen. Plotseling sloeg er een scherpe lichtglans over 't tafereel, de mist rolde op in dikke klonten, en een aantal kanonnen blafte over de vlakte, en de donder werd zwaar weerkaatst door de bergen.

‘Dat komt van 't fort!’ riep Haviksoog, zich snel omkeerend. ‘En wij stommelingen liepen naar 't bosch, op de messen van de Irokeezen in!’

Voorzichtig keerde het gezelschap langs zijn schreden terug. Duncan droeg de taak, Cora te ondersteunen, aan Uncas over, en Cora liet zich gewillig door den jongen roodhuid leiden. Zij hoorden voetstappen achter zich aan, zij werden vervolgd en konden ieder oogenblik gevangen genomen of neergeschoten worden.

‘Geen kwartier voor dat vee!’ riep een der vervolgers, die de leiding scheen te hebben.

‘Houdt stand, en houdt je klaar, mannen van 't zestigste!’ riep opeens een stem boven alles uit. ‘Wacht tot je den vijand ziet - schiet laag en veegt den grond schoon!’

‘Vader! Vader!’ riep een doordringende stem door den mist. ‘Ik ben 't, Alice! Help! Hier is Elsie! Help ons!’

‘Blijf daar!’ riep de mannenstem terug. ‘Ik kom! Open de poort - niet schieten, anders raak je mijn kinderen - drijf die Fransche honden met 't staal achteruit!’

Duncan hoorde het knarsen van roestige scharnieren, sprong op het geluid af en trof een lange rij donkerroode soldaten, die naar de glooiing toerenden.

Hij herkende zijn eigen bataljon Koninklijke Amerikanen, stelde zich aan 't hoofd en joeg zijn gewezen vervolgers voor zich uit.

Bevend en verbaasd waren Cora en Alice blijven staan, toen zij zoo plotseling in den steek waren gelaten; maar voor zij iets zeggen of denken konden daagde een officier van kolossale gestalte uit den mist op en sloeg zijn armen om haar heen.

‘God zij dank!’ riep hij uit. ‘Nu mag er gebeuren wat wil!’

Vijftiende hoofdstuk

De Franschen zetten het beleg voort met een kracht, waar Munro maar weinig weerstand tegen bieden kon. De troep, dien Webb te hulp had gezonden, lag in het zuidoosten gelegerd en werd door den vijand vrij gemakkelijk op een afstand gehouden, en verder scheen de commandant van fort Edward den post aan het meer volslagen te vergeten. De bosschen op het overgangsterrein naar de Hudson waren vol wilden, door Montcalm afgezonden, en hun woest gehuil en geschreeuw was niet geschikt, de hoop der belegerden te verlevendigen.

Den vijfden dag was er een wapenstilstand gesloten, en het tooneel van zooveel strijd veranderd in een feestterrein. Er werd in het meer gevischt, er werd gezongen en gedanst, en majoor Heyward was bezig, een zwakke plek in een der wallen te herstellen. Hij ademde in behaaglijke rust de zuivere lucht van het meer in, en zag neer op het nu zoo vreedzame tooneel om zich heen, toen hij Haviksoog aan zag komen, begeleid door een Fransch officier. De verkenner zag er moe en neerslachtig uit - het

ergerde hem zichtbaar, dat hij in de macht van den vijand was gevallen.

Heyward voltooide zijn werk, daalde toen van den wal af en repte zich naar het bureau van zijn commandant. Munro liep met bezorgd gezicht heen en weer door het kleine vertrek.

‘U komt als geroepen, majoor Heyward,’ zei hij. ‘Ik wou juist naar u vragen.’

‘Ik heb tot mijn spijt gezien, dat de verkenner, dien ik u zoo warm had aanbevolen, door een Franschman terug werd gebracht, mijnheer! Er is toch niets op zijn trouw aan te merken, hoop ik?’

‘Op de trouw van den Langen Karabijn is nooit iets aan te merken,’ antwoordde Munro. ‘Alleen schijnt zijn gewone geluk hem in den steek te hebben gelaten. Montcalm heeft hem te pakken gekregen, en met venijnige Fransche beleefdheid heeft hij hem teruggestuurd - “omdat ik den man zoo op prijs stelde,” liet hij er bij zeggen.’

‘Maar krijgen we hulp? Wist de verkenner iets?’

‘We krijgen hulp, zegt hij, maar hij weet niet waar of wanneer. Hij had een brief bij zich, maar dien heeft de hoffelijke Montcalm achtergehouden. Iets kwaads zal er dus niet in gestaan hebben.’

‘Laten we 't hopen,’ zei Heyward. ‘We staan er leelijk voor. De wallen worden hoe langer hoe slechter, de helft van de geweren is gebarsten, de proviand slinkt, en de mannen worden ontevreden en ongerust.’

‘Majoor Heyward,’ zei Munro, ‘ik wéét, dat we er leelijk voorstaan. Maar zoolang er nog eenige hoop op hulp is, zal ik dit fort verdedigen, al moest ik 't met steenen uit het meer doen. Hadden we dien brief maar, dan wist ik tenminste, wat ze op fort Edward van plan zijn.’

‘Als ik u van dienst kan zijn....’

‘Dat kunt u. Montcalm heeft me uitgenoodigd tot een onderhoud. Maar 't lijkt me wijzer, dat ik me niet te toeschietelijk toon - ik zou u als mijn plaatsvervanger willen sturen....’

Duncan kreeg zijn orders, en tien minuten later verliet hij, onder tromgeroffel en gedekt door een wit vlaggetje, de poort. Een Fransche officier ontving hem beleefd en leidde hem naar de verre tent van den befaamden Franschen bevelhebber.

De vijandelijke generaal ontving den afgezant, omgeven door zijn voornaamste officieren en een aantal inlandsche hoofden, die hem in den strijd steunden. Heyward bleef staan en keek snel die groep rond, en onderscheidde het kwaadaardige gezicht van Magua, die hem met de knorrige kalmte van een echten slimmen roodhuid aankeek. Heyward bedwong zijn gevoelens en wendde zich naar den Franschen bevelhebber, die hem reeds een stap tegemoet was gekomen.

‘Monsieur,’ zei Montcalm, ‘.... waar is de tolk?’

‘Ik geloof, dat wij hem kunnen missen, monsieur,’ zei Heyward. ‘Ik spreek een beetje Fransch.’

‘Ah, da's prettig!’ zei Montcalm. ‘Eh bien, monsieur, ik had 't als een eer beschouwd, uw commandant te mogen ontvangen, maar 't verheugt me, dat hij althans een zoo voortreffelijk officier heeft kunnen zenden, als ik in u voor me zie.’

Duncan boog, en Montcalm hernam, na even te hebben nagedacht:

‘Uw commandant is een dapper man - maar zou 't geen tijd worden, meer aan menschelijkheid te gaan denken dan aan moed? U kent ten naasten bij onze kracht, en wij kennen de uwe. Zijn de dochters

van den commandant niet op 't fort aangekomen dezer dagen?'

'Jawel, mijnheer; maar zij doen geen beroep op onze menschelijkheid; integendeel, zij geven ons het voorbeeld van moed, die trouwens onafscheidelijk is van menschelijkheid,' antwoordde Heyward met een glimlachje. 'Als een vaste wil voldoende was, om de krachten van een zoo kranig soldaat als monsieur de Montcalm terug te drijven, konden we de verdediging van het fort gerust aan de oudste dochter toevertrouwen.'

'Ik wil het graag gelooven,' zei Montcalm. 'Maar zelfs moed heeft zijn grenzen, vooral als hij niet onmenschelijk wil zijn. U hebt, veronderstel ik, volnacht om te onderhandelen over de overgave van liet fort!'

'Vindt uwe excellentie onze verdediging zoo zwak?'

''t Zou me zoo spijten, als de duur der verdediging onze roode vrienden ongeduldig maakte,' zei Montcalm, een antwoord op de gestelde vraag vermijdend. ''t Valt me nu al moeilijk, hen binnen de perken der oorlogsgebruiken te houden.'

'Uwe excellentie schijnt onze macht te onderschatten!'

'We staan ongeveer tien tegen één,' was het lakonieke antwoord.

'Er ligt een sterk leger op een paar uren afstand van hier.'

'Hoogstens achtduizend man,' antwoordde Montcalm, 'en die houdt hun commandant liever binnen, schijnt 't.'

Hier had de jonge man geen antwoord op, en Montcalm zette het onderhoud voort, alsof er alleen nog maar sprake was van de voorwaarden tot over-

gave. Heyward trachtte door herhaalde toespelingen te weten te komen, wat de generaal uit den onderschepten brief wist, maar geen zijner kunstgrepen slaagde. Duncan vertrok met 'n zeer gunstigen indruk van de hoffelijkheid en bekwaamheid van den vijandelijken aanvoerder, maar niets wijzer, dan toen hij kwam.

Zestiende hoofdstuk

Majoor Heyward vond Munro in gezelschap van zijn dochters. Alice zat op haar vaders knie en probeerde een scheiding te leggen in diens grijze haren, terwijl Cora lachend toekeek bij dit kinderlijk spel. Duncan, die in zijn ijver onaangediend was binnengekomen, bleef staan, een paar seconden onopgemerkt. Toen zag Alice hem, en blozend sprong zij op.

‘Majoor Heyward!’ riep zij.

‘Wat is er met hem?’ vroeg de vader. ‘Ik heb hem naar den Franschman gestuurd, om een praatje te maken. Ah, jonge man! Da's gauw terug! Weg jullie, rakkers - ik heb al zorg genoeg aan mijn hoofd zonder zoo'n stel ondeugende meiden!’

Lachend volgde Alice haar zuster, en Munro bleef met gebogen hoofd, als in gedachten staan. Eindelijk keek hij op, en met schitterende oogen riep hij uit:

‘'t Zijn een paar heerlijke kinderen, Heyward - om trotsch op te zijn!’

‘Ik hoef u niet meer te zeggen, hoe ik over uw dochters denk, kolonel!’

‘Nee nee, ik weet 't,’ zei de oude man. ‘Je wou al van leer trekken, toen jullie hier pas binnen waren, maar toen vond ik 't geen tijd om over bruidsbloesem te praten. Spreek nu maar op, als je wilt.’

‘Ik heb met Montcalm gesproken, mijnheer....’

‘Zet dien Franschman en zijn troep nu maar uit je hoofd! Hij is nog niet binnen op William Henry, en hij komt er ook niet, als Webb een kerel is. We hebben royaal den tijd, om over familiezaken te spreken.’

Heyward voelde, dat zijn superieur er pleizier in had, aldus zijn minachting voor den Franschman te kennen te geven, en voegde zich; zijn gevoelens zooveel mogelijk inhoudend zei hij:

‘Zooals u weet dong ik naar de eer, uw schoonzoon te worden, mijnheer.’

‘Ja, jongen, dat had ik al begrepen. Heb je 't tegen de jongedame ook zoo duidelijk gezegd?’

‘Nee, meneer,’ riep Duncan uit. ‘Ik wou geen misbruik maken van den toestand.’

‘Da's ridderlijk. Maar Cora is veel te verstandig en te hoog van geest, om in zulke dingen geleid te moeten worden, al is 't door haar vader.’

‘Cora!’

‘We hadden 't toch over Cora!’

‘Ik.... ik kan me niet herinneren, dat ik haar naam genoemd heb, meneer,’ stotterde Duncan. ‘Ik had.... ik wou.... Alice....’

Munro gaf geen antwoord. Hij liep met lange en snelle schreden door de kamer heen en weer en er trok iets in zijn gezicht. Eindelijk bleef hij voor Duncan staan.

‘Weet je, dat Cora een dochter is uit mijn eerste huwelijk, en Alice uit mijn tweede huwelijk?’ vroeg hij.

‘Jawel, mijnheer,’ zei Duncan.

‘En dat Cora heel, heel in de verte bloed van een ander ras in haar aderen heeft!’

Heyward wist niet, wat hij hier op zeggen moest.

‘U komt zelf uit 't zuiden, majoor Heyward - u weet, hoe zwaar zoo'n afkomst een meisje wordt aangerekend?’

‘Helaas ja, mijnheer,’ zei Duncan verlegen.

‘En verwijt jij 't mijn kind ook? Is ze je er te min om?’ vroeg de achterdochtige vader trots.

‘Ik zou me schamen, als ik zoo'n onredelijk vooroordeel had,’ antwoordde Duncan, maar tegelijk werd hij zich bewust, dat er zoo'n gevoel in hem school, diep geworteld. ‘Ik voel me aangetrokken door de schoonheid en de lieftalligheid van uw jongste dochter, kolonel - u doet mij onrecht, als u me van andere beweegredenen verdenkt.’

‘Ja,’ zei de oude man, zachter gestemd, ‘Elsie is een engel.... precies haar moeder in haar jeugd. Ik had mijn tweede vrouw als jonge man al gekend, en we waren zoo goed als verloofd, maar haar vader was er tegen, ook al, omdat we geen van beiden geld hadden. Ik ging naar West-Indië, en daar ben ik met de moeder van Cora getrouwd. Toen ik na haar dood in Schotland terugkwam, merkte ik, dat de engel ongetrouwd was gebleven, twintig jaar lang - om een man, die haar had kunnen vergeten! Dat vergaf ze me zelfs, en we zijn getrouwd.... en Alice werd geboren.... en haar moeder stierf. Eén jaar van geluk hebben we gehad.... niet veel voor een vrouw, die haar jeugd had zien vervliegen met hopeloos wachten....’

Er was zooiets overweldigends in het verdriet van den ouden man, dat Heyward geen woord van troost dorst beproeven. Munro bleef stil zitten peinzen, stond toen op, alsof hij zich vermande, liep éénmaal de kamer rond en vroeg:

‘Had u geen boodschap van markies de Montcalm, majoor Heyward!’

Dit was ook voor Duncan als een ontwaken; hij gaf verslag van zijn gesprek met den vijandelijken generaal, en bij Munro maakten de vaderlijke gevoelens plaats voor de zorgen van zijn ambt.

‘Ik zal toch zelf nog maar eens naar hem toe gaan,’ zei hij, ‘als hij mijn gemachtigde met een nieuwe invitatie wegstuurt. Stuur hem maar een boodschap. Ik zal een kleine wacht meenemen - zooveel respect ben ik hem schuldig - maar luister eens goed, Duncan,’ vervolgde hij fluisterend, hoewel zij alleen waren, ‘er mócht eens iets achter zitten.... 't kan geen kwaad, de noodige hulp bij de hand te houden.’

De jonge man ging zijn orders uitvoeren en bracht toen de wacht naar de poort, waar zijn superieur reeds stond te wachten. Zij verlieten het fort, door het escorte gevolgd.

Zij waren misschien een zestig meter buiten de wallen, toen zij den Franschen generaal met zijn geleide zagen naderen. Van beide kanten werd een ordonnans met witte vlag vooruit gezonden; toen traden de beide bevelhebbers op elkaar toe, en Montcalm groette met zooveel zwier, dat de witte pluim van zijn steek bijna den grond raakte. Zij zwegen beiden en bekeken elkander met benieuwde aandacht. Toen nam Montcalm, die de hoogste in rang was, het woord - hij groette, dankte Duncan voor zijn aanwezigheid, en sprak de hoop uit, dat deze als tolk zou willen dienstdoen. Toen wendde hij zich naar zijn wacht en ging voort:

‘Ga maar, jongens - 't is warm; 't is me te veel gedrang zoo.’

Vóór Heyward een gelijk bewijs van vertrouwen gaf, keek hij rond, en ongerust constateerde hij de aanwezigheid van heele troepen roodhuiden aan den

zoom der bosschen rondom, nieuwsgierig het tooneel gadeslaande.

‘Monsieur de Montcalm zal moeten toegeven, dat de omstandigheden voor ons anders zijn dan voor hem,’ zei hij eenigszins verlegen, en hij wees naar de wilden. ‘Als wij onze wacht wegzenden, zijn wij hier aan de genade van den vijand overgeleverd.’

‘Monsieur, uw veiligheid is gewaarborgd door het woord van een Fransch edelman,’ antwoordde Montcalm, met de hand op het hart. ‘Dat moest u genoeg zijn.’

‘Dat i s ons genoeg,’ zei Duncan, en hij wendde zich naar den officier van de wacht. ‘Achteruit! Buiten gehoor. Orders afwachten.’

Met een strak, zeer ernstig gezicht berustte Munro in dezen maatregel.

‘Ik heb op dit onderhoud aangedrongen,’ begon Montcalm, ‘om den verdediger van fort William Henry mijn hulde te betuigen. Hij heeft alles gedaan, wat noodzakelijk was voor de eer van zijn vorst. Hij heeft zich verdedigd, zoolang er hoop was. Maar de dappere weet zich te schikken, als het daar tijd voor is. De heuvels stellen ons in staat, uw sterkte te verkennen, heeren - ik ken uw zwakheid misschien even goed als uzelf.’

‘Reiken uw kijkers tot aan de Hudson?’ vroeg Munro. ‘Weet u óók, wanneer en waar het leger van Webb zal opdagen?’

‘Dat zal generaal Webb u zelf zeggen,’ antwoordde Montcalm, en hij reikte Munro een open brief. ‘Zooals u lezen zult, hoeft mijn leger niet bang te zijn voor zijn actie.’

De oude soldaat nam het papier aan en liet snel zijn blik over de woorden gaan. Zijn gezicht betrok en even trilde de hoek van zijn mond. Hij gaf den

brief aan Heyward, die hem eveneens las. Hun beider superieur beloofde geen hulp, spoorde niet aan tot volhouden - hij ried een snelle overgave aan; want, berichtte hij, niet één man versterking kon hij hun zenden.

‘Dit zal de onderschepte brief zijn,’ fluisterde Duncan. ‘Hij is echt - dat is de handteekening van Webb!’

‘Hij laat me in den steek!’ zei Munro bitter. Hij levert me aan de schande over!’

‘Dat hoeft niet!’ riep Duncan. ‘We kunnen onze levens zoo duur verkoopen, dat de vijand zijn prijs nog te hoog zal vinden.’

‘Dank je, jongen,’ zei de oude man. ‘Je hebt me goed geholpen. We zullen onze graven achter de wallen vinden.’

‘Gaat nog niet weg, heeren,’ zei Montcalm. ‘U acht me toch niet in staat, van dien brief partij te trekken, om dappere mannen te vernederen en zelf op een oneerlijke manier roem te behalen? Luistert naar mijn voorwaarden, voor u vertrekt.’

Munro verklaarde zich bereid, te luisteren.

‘Het fort houden kunt u niet,’ zei zijn vijand. ‘Maar alle eer, die een soldaat wenschen kan, zullen we u en den uwen laten.’

‘Onze vaandels?’ vroeg Heyward.

‘Kunt u mee naar Engeland nemen, en aan uw koning toonen.’

‘Onze wapenen?’

‘Houdt ze. Niemand kan ze beter gebruiken dan u.’

‘Onze aftocht? De overgave?’

‘Zal geschieden op de voor u meest eervolle wijze.’

Munro luisterde verbaasd en blijkbaar getroffen

door een zoo onverwachte en ongewone edelmoedigheid.

‘Ga met den markies mee naar zijn tent, Duncan,’ zei hij, ‘en spreek alles af. Ik heb op mijn ouden dag twee dingen beleefd, die ik onmogelijk heb geacht: een Engelschman, die een kameraad niet durft te helpen, en een Franschman, die geen partij wil trekken van zijn voordeel.’

Met gebogen hoofd keerde hij terug naar het fort, en Heyward onderhandelde verder over de condities van overgave. Tegen den avond kwam hij terug, sprak met zijn commandant en vertrok weer. Daarna werd afgekondigd, dat de vijandelijkheden moesten worden gestaakt - Munro had de overeenkomst geteekend, waardoor het fort William Henry den volgenden ochtend in handen van den vijand zou overgaan; het garnizoen zou zijn wapens, en vaandels, en den tros, en dus, volgens militaire opvatting, zijn eer behouden.

Zeventiende hoofdstuk

Het was een rustige nacht, die van den negenden Augustus 1757; en er volgde een dageraad op, triomfantelijk voor de overwinnaars, treurig voor de bezetting van het fort.

De Fransche trommels roffelden, en weldra was de vlakte vervuld met de accoorden van krijgsmuziek en de zegeklanken van trompetten. Een stralende zon zag neer op de gelederen der Franschen, toen de fluiten der Engelschen schril klonken en stilte veroorzaakten buiten het fort. Alle schikkingen werden getroffen tot de overdracht der sterkte.

Binnen de wallen schaarden zich de mannen van het Engelsch-Amerikaansche leger in het gelid, terwijl vrouwen en kinderen heen en weer liepen om de

schaarsche bagage te verzamelen of bekende gezichten te zoeken. Munro verscheen voor zijn zwijgende troepen, neerslachtig maar vastberaden. De onvoorziene slag had hem diep in het hart getroffen, al deed hij zijn best, de kwade fortuin te dragen als een man.

Duncan trad op den ouden man toe, en vroeg, of hij hem nog met het een of ander van dienst kon zijn.

'Mijn dochters,' was het korte, treffende antwoord.

'Zijn er nog geen maatregelen genomen....?'

'Ik ben vandaag alleen soldaat, majoor Heyward,' gaf de oude strijder ten antwoord.

Duncan begreep, en repte zich naar het kwartier van Munro, om de zusters te zoeken. Zij stonden op den drempel van het lage gebouw, gereed om te vertrekken, en door schreiende vrouwen omringd. Cora was bleek en bezorgd, maar zichzelf meester; de oogen van Alice echter waren rood van 't schreien.

'Uw vader en ik moeten voorloopig bij den troep blijven,' zei Heyward. 'Ik weet niet, wien ik bij u moet sturen, om u over die onaangename verandering heen te helpen.'

'Wij hebben geen bescherming noodig,' zei Cora. 'Niemand zal ons nu iets doen!'

'Ik laat jullie toch liever niet alleen,' hield de jonge man aan. 'Alice is niet zoo flink als jij, Cora; wie weet hoe zij in angst zit!'

'Dat is zoo,' antwoordde Cora met een droevig lachje. 'Hoor! Daar is al iemand....'

Duncan luisterde, en begreep haar. Uit een aangrenzend gebouw klonk de melodie van een gezang, en Duncan ging David halen. Deze was onmiddellijk bereid tot de taak, die hem werd opgedragen.

'Zorg dat niemand de dames lastig valt,' zei Duncan. 'Mocht je last hebben van Indianen of

achterblijvers van den vijand, wijs dan op de voorwaarden van de overgave en dreig dat je je bij Montcalm zult beklagen.'

Gamut begreep het en samen gingen zij naar de meisjes, die hun nieuwen, ietwat zonderlingen beschermer niet onvriendelijk ontvingen. Duncan stelde haar gerust: hij had al het mogelijke voor haar willen doen, maar gevaar wàs er eigenlijk niet. Als hij de voorhoede een paar mijl ver in de richting van de Hudson had gevoerd, zou hij zich zelf weer bij haar voegen.

Het vertrek-signaal was al gegeven en de Engelsche colonne had zich al in beweging gezet. Reeds zagen de zusters de witte uniformen van Fransche grenadiers, die den Franschen standaard heschen.

'Kom mee,' zei Cora. 'Dochters van een Engelschen officier hooren hier niet meer.'

Alice klemde zich vast aan den arm van haar zuster en met de andere vrouwen passeerden zij de poort, hoffelijk door de Fransche officieren gegroet. Alle paarden en vervoermiddelen waren noodig geweest voor de zieken en gewonden; Cora had dus besloten den tocht te voet te doen, om niemand de plaats te ontnemen, waarop hij meer recht had. Er waren toch al vermoeide en verminkte soldaten genoeg, die zich met moeite voortsleepten in de achterhoede. Alles was nu in beweging, de zieken en gewonden kreunend en lijdend, hun kameraden stil en gedrukt, de vrouwen en kinderen beangst, zonder te weten waarvoor.

Toen de stoet de vlakte betrad, zag men rechts, op eenigen afstand, het Fransche leger in 't gelid staan, stil, de militaire eerbewijzen vervullend, zonder eenigen smaad jegens de verwonnenen. De Engelsche

strijders, door den tros gevolgd, een kleine drieduizend menschen, bewogen zich langzaam voort naar de plek, waar de weg naar de Hudson het woud in ging. Aan de golvende zoomen der bosschen hing een donkere wolk van wilden, die den voorbijtocht van hun vijanden gadesloegen, als raven, die slechts door de dreiging van een sterkere macht van hun prooi werden afgehouden. Enkelen dwaalden langs de colonne of zelfs er doorheen, knorrig, ontevreden, maar in schijn nog berustend.

Reeds was de voorhoede, met Heyward aan 't hoofd, in het woud verdwenen, toen Cora's aandacht getrokken werd door geluiden van twist en strijd onder een groep achterblijvers. Een roodhuid wou een soldaat, die zijn plaats in de gelederen had verzaakt om eenige bezittingen mee te dragen, van die baat zijner ongetrouwheid berooven. De man verzette zich, er kwamen anderen bij, en opeens waren er een honderd wilden bijeen, waar er tevoren maar een dozijn hadden gestaan. Toen zag Cora, dat Magua langs zijn mannen dwaalde en hen toesprak. De groep vrouwen en kinderen bleef staan, samendringend als verschrikte vogels. Maar de begeerigheid van den Indiaan was voldaan, en de groepen bewogen zich langzaam verder.

De wilden trokken zich terug en schenen de vijanden verder ongehinderd te willen laten. Toen echter de groep vrouwen langs hen heen ging, trokken de bonte kleuren van een sjaal de oogen van een grooten ruwen Huron. Hij kwam vooruit en wou de sjaal grijpen, maar de vrouw, die den doek droeg, wikkelde er haar kind dichter in, meer uit schrik dan uit gehechtheid aan het kleedingstuk, en drukte het vaster tegen zich aan. Cora wou de vrouw aanraden, den lap prijs te geven, toen de wilde de sjaal losliet

en het kind uit de armen der moeder rukte. De vrouw gilde en eischte haar kind op, de Indiaan grijnsde, stak een hand uit, als om een losprijs te eischen, en hield met de andere hand het kindje bij de voetjes boven zijn hoofd.

‘Hier - daar - neem alles!’ hijgde de vrouw, en alle kleedingstukken, die zij missen kon, wierp zij af; ‘maar geef me mijn kind terug!’

De wilde keek naar de schamele doeken, en merkte toen op, dat de sjaal al door een ander was weggegrist; er kwam een woeste trek in zijn gezicht, hij sloeg 't kind met 't hoofd tegen een stuk rots en wierp het toen van zich af. Een oogenblik stond de moeder als versteend, starend naar het gruwelijke, dat zich nog zoo kort tevoren aan haar borst had genesteld en haar in 't gezicht had gelachen; toen sloeg zij de oogen ten hemel, als smeekte zij wraak af over den verraderlijken schurk. Maar de Huron, razend van teleurstelling en geprikkeld door het gezicht van bloed, hief zijn tomahawk en sloeg dien de vrouw in 't hoofd. De moeder zonk neer onder den slag, in den dood nog tastend naar haar kind, met de liefde, waarmee zij het in 't leven gekoesterd had.

Op dit moment bracht Magua de handen aan den mond en hief den noodlottigen, snerpenden strijdkreet aan. De rondzwervende Indianen schenen op te schrikken, en joegen een geschreeuw door de vlakte en de bogen van het woud, als maar zelden uit menschenmonden komen kan.

Meer dan tweeduizend halfdolle roodhuiden kwamen het bosch uitgestormd en wierpen zich de vlakte in. Er volgden onbeschrijfelijke gruwelen. Overal was de dood, met zijn afstootelijkste trekken. Weerstand prikkelde de aanvallers tot nog grooter woede - zij lieten hun razende slagen neerkomen

lang nog, nadat hun slachtoffers bezweken waren.

De soldaten, die nabij waren, trachtten den aanvallers schrik aan te jagen door een dreigend gelid te vormen, en eenigszins lukte dit ook, al lieten velen zich de ongeladen musketten uit de handen rukken, terwijl zij vruchteloos trachtten, de wilden tot rede te brengen.

De zusters waren als verstijfd op één plek blijven staan, hulpeloos en stom van ontzetting. Toen de eerste slag gevallen was, hadden de andere vrouwen zich gillend om haar heen gedrongen en haar de vlucht onmogelijk gemaakt; nu had doodsangst die menigte verspreid, maar zij zagen geen pad meer open dan hetgeen naar de bijlen der roodhuiden leidde. Aan alle kanten klonk gekrijsch, gekreun, gesmeek, gevloek. Toen zag Alice in de verte de lange gestalte van haar vader, zich over de vlakte voorthaastend in de richting van het Fransche leger. Midden door het gevaar begaf hij zich naar Montcalm, om voor de zijnen de hulp op te eischen, waarop hij volgens het verdrag recht had.

‘Vader! Vader!’ riep Alice. ‘Wij zijn hier! Help, of ze vermoorden ons!’

De oude man scheen iets van dien roep op te vangen, want hij bleef staan en luisterde; maar reeds was Alice bewusteloos neergestort, en Cora knielde naast haar neer, om haar met haar lichaam te beschermen. Munro schudde even het hoofd, en ging verder, om te doen wat zijn plicht en de eenig mogelijke uitkomst was.

‘'t Is hier een feest van duivels, juffrouw - hier hooren geen Christenen,’ zei Gamut, die, zoo machteloos als hij was, zijn post van vertrouwen toch niet wou opgeven. ‘Laten we vluchten!’

‘Ga maar,’ zei Cora, naar haar zuster starend.

‘Red je leven. Je kunt voor ons niets meer doen.’

David keek snel rond naar de wilde gestalten rondom hem, toen zette zijn borst zich uit en ging hij vóór de twee zusters staan. Maar hij werd opzij gedrongen door Magua, die met een schreeuw van pleizier op zijn vroegere gevangenen toestormde.

‘Kom mee,’ zei hij, en hij legde zijn besmeurde handen op Cora's schouders. ‘De wigwam van den Huron is nog open. Is 't daar niet beter dan hier?’

‘Weg!’ riep Cora, haar hoofd afwendend.

De Indiaan strekte tergend zijn dampende hand uit en antwoordde: ‘Het is rood, maar het komt uit blanke aderen!’

‘Monster! Je hebt een zee van bloed op je ziel. Dit is allemaal jouw werk!’

‘Magua is een groot opperhoofd,’ pochte de wilde. ‘Wil de zwartharige meegaan naar zijn stam?’

‘Nooit! Sla me maar dood, dan heb je je wraak!’

Even aarzelde hij; toen hief hij de lichte, weer looze gedaante van Alice in zijn armen, en liep snel de strook der vlakte door naar het bosch.

‘Halt!’ riep Cora, en half krankzinnig liep zij hem na. ‘Laat dat kind los! Ellendeling! Wat wil je?’

Maar Magua hoorde het niet; hij kende zijn macht, en was besloten, die te blijven gebruiken.

David volgde het radelooze meisje, tusschen de vluchtenden, de gewonden en de lijken door. Hij was gaan zingen, en sloeg breeduit met zijn armen bij wijze van accompagnement; en meer dan eens redde hij Cora voor de doodende slagen der vijanden - zij keken verbaasd naar de zonderlinge gedaante, die de achterhoede van het groepje vormde, en begaafd scheen met den beschermenden geest van den waanzin.

Magua drong door een ondiep ravijn het bosch in, en kwam bij de twee paarden, die door de reizigers

enkele dagen tevoren waren losgelaten, en nu door een tweeden roodhuid bewaakt werden. Hij legde Alice op een der paarden en wenkte Cora, het andere te bestijgen.

Ondanks den afschuw, dien het bijzijn van den overweldiger haar inboezemde, voelde Cora het als een verlichting, dat zij ontsnappen kon aan het ontzettende schouwspel in de vlakte. Zij steeg te paard, en strekte haar armen naar haar zuster uit, met een teederheid, die zelfs den Huron niet ontgaan kon. Hij plaatste Alice dus op hetzelfde rijdier als Cora, greep den teugel en trok het mee, dieper het woud in. David merkte op, dat hij alleen werd achtergelaten, genegeerd als een ding, dat zelfs het vernietigen niet waard was. Hij sloeg zijn lange been over het zadel van het paard, dat mee was achtergebleven, en volgde, zoo goed en zoo kwaad als hij op het moeilijke pad voortkon.

Weldra begon hun weg te klimmen, maar Cora's aandacht was te zeer bij haar zuster, die door de beweging tot bewustzijn scheen te herleven, om op de richting te letten. Toen zij echter op een vlakken heuveltop kwamen en den oostelijken afgrond naderden, herkende zij de plek, waar zij al vroeger geweest was, onder het meer vriendschappelijk geleide van den verkenner. Hier liet Magua hen afstappen, en zij konden niet nalaten, neer te zien op het ontzettende schouwspel beneden.

Het afschuwelijk bedrijf ging nog steeds voort. Aan alle kanten trachtten de aangevallenen te vluchten voor hun onbarmhartige vervolgers, terwijl de gewapende gelederen van den Christelijken koning volhardden in een werkeloosheid, die niemand ooit heeft kunnen verklaren, en die een onuitwischbare schande heeft geworpen op het overigens onbesmette

wapenschild van hun aanvoerder. Het zwaard des doods rustte eerst, toen begeerlijkheid het won van bloeddorst. Toen minderde het gekreun der gewonden en het geschreeuw der moordenaars, tot eindelijk de kreten van angst en smart onhoorbaar werden, of ondergingen in het lange, luide triomfgekrijsch der wilden.

Achttiende hoofdstuk

Drie dagen na het bloedige tafereel, dat in de geschiedboeken staat opgeschreven als ‘het Bloedbad van William Henry’, was er in en rondom het fort niets dan stilte en dood. De overwinnaars waren vertrokken, hun kamp lag verlaten, en het fort was niets dan puin en smookende ruïne. Het weer was koel en onstuimig geworden, het meer golfde rusteloos, als protesteerde het tegen den smaad, die de natuur was aangedaan, en raven vochten tegen den wind.

Omtrent een uur voor zonsondergang kwamen vijf mannen het pad af, dat van de Hudson door het bosch leidde, en naderden het verlaten fort. Een jonge krachtige gedaante ging voorop, met de voorzichtig heid en de aandacht van een inboorling. Hij keek telkens rond, hoe men het beste zijn weg kon kiezen, en wenkte dan de anderen, die even behoedzaam optrokken en om zich heen zagen. Eén hunner was een Indiaan, die uiterlijk onbewogen over dit tafereel van jammer voortschreed; de andere drie waren blanken: een grijsaard, die luide uitdrukking gaf aan zijn afschuw en zijn smart, een jonge man, die huiverend het droeve tooneel aanzag, maar zich inhield, om den ouden man te sparen, en een derde, die de achterhoede vormde, en geen spier vertrok,

maar met bittere woorden de misdaad der vijanden verfoeide.

De vader zocht zijn kinderen, met den jongeman, die zoo innig met het gezin meeleefde, en de drie trouwe woudloopers.

Toen Uncas het midden der vlakte bereikt had, liet hij een kreet hooren, die zijn tochtgenooten nader riep. Er lag daar een aantal lijken van vrouwen bijeen, een verwarde doodenmassa. Ondanks hun afschuw trachtten Munro en Heyward te ontdekken, of de trekken van hun geliefden te onderscheiden waren tusschen de bonte, verscheurde kleeren. Zij zochten vruchteloos, en bleven stil en peinzend bij den droeven hoop staan. Uncas echter liep opeens weg, en stond een seconde later bij eenig struikgewas te wuiven: triomfantelijk zag men hem een stuk van den groenen sluier van Cora losmaken van een tak. In een oogenblik was de heele groep bij hem.

'Mijn kind!' riep Munro uit, 'geef me mijn kind terug!'

'Uncas zal probeeren,' was het korte antwoord.

De vader verstond die eenvoudige, welgemeende verzekering niet; hij greep het dunne stukje stof en verkneep het in zijn hand, en zijn oogen gingen angstig de struiken langs, alsof hij de geheimen, die zij openbaren konden, evenzeer vreesde als hoopte te vinden.

'Er zijn hier geen dooden,' zei Heyward. 'De furie schijnt hier niet langs te zijn gegaan.'

'Nee, da's duidelijk,' zei de verkenner, 'maar het meisje is hier geweest, en het bosch in gevlucht of gevoerd. Laten we maar verder zoeken. De oogen van de Indianen zien niets voorbij.'

De jonge Mohikaan ging al, en nauwelijks had de verkenner gezwegen, of er kwam een tevreden

roep van den woudzoom. Toen de anderen naderden, zagen zij een tweede stukje van den sluier, aan den ondersten tak van een beuk.

‘Kalmpjesaan, kalmpjesaan,’ zei de verkenner, en hij strekte zijn lang geweer uit voor den oostuimigen Heyward. ‘We weten nu, waar we heen moeten, maar we mogen 't spoor niet bederven. Eén stap te veel kan ons uren last geven. Maar vinden zullen wij ze.’

‘Waar kunnen ze zijn?’ riep Munro bezorgd.

‘Dat ligt er aan. Als zij alleen gegaan zijn, kunnen ze even goed een cirkel beschreven hebben als een rechte lijn,’ antwoordde Haviksoog. ‘Hebben de Hurons ze ontvoerd, dan zijn ze misschien al dicht bij de grens van Canada. Maar dat hindert niets,’ stelde hij zijn toehoorders aanstonds gerust. ‘We hebben 't ééne einde van 't spoor, en we vinden 't andere ook! Niet zoo gauw, Uncas! Denk er om, dat kleine voetjes maar zwakke sporen nalaten!’

Nu trok een kreet van Chingachgook hun aandacht: hij wees naar een opening in het lage struikgewas aan den boschzoom, en toen naar den grond daaronder.

‘Een mannenvoetstap!’ riep Heyward, zich bukkend. ‘Hij heeft op den rand van dien plas getrapt, en de indruk is diep. De meisjes zijn ontvoerd!’

‘Dan lijden ze tenminste geen honger,’ zei de verkenner, ‘en is 't spoor zooveel breeder. Kijk eens wat je van die moccassin maken kunt. Want 't is vast een moccassin, en geen schoen.’

De jonge Mohikaan boog zich neer en bestudeerde het spoor, zooals een woekeraar het een verdacht bankbiljet doet. Eindelijk stond hij tevreden op.

‘De Sluwe Vos!’ zei hij.

‘Weer die schurk?’ riep Haviksoog.

‘Is 't wel zeker?’ vroeg Heyward. ‘Alle mocassins zijn zoowat 't zelfde.’

‘Alle moccassins 't zelfde? Er zijn er geen twee 't zelfde, net zoomin als twee voeten! Laat mij ook nog even kijken, Uncas.’ De verkenner knielde neer en tuurde. ‘Je hebt gelijk - dat zooltje kennen we. Wat zeg jij, Chingachgook?’

De oudere Indiaan keek eveneens en sprak met één woord zijn bevinding uit:

‘Magua!’

‘Dus dat weten we; het donkere meisje en Magua zijn hier langs gegaan.’

‘Alice niet?’ vroeg Heyward.

‘Een spoor van haar hebben we nog niet gevonden,’ gaf de verkenner ten antwoord, scherp rondziende. ‘Wat hebben we dáár? Breng eens hier, Uncas - onder aan dien doornstruik!’

De Indiaan gehoorzaamde, en de verkenner stak het gevonden voorwerp omhoog.

‘Het toet-apparaatje van den zanger! Nu krijgen we 't makkelijk,’ zei hij. ‘Zoek maar een spoor van zóó'n schoen, Uncas. De kerel valt me tòch mee.’

‘Hij is tenminste trouw,’ zei Heyward, ‘en Cora en Alice zijn niet alleen.’

‘Hij kan voor muziek zorgen ja!’ zei Haviksoog minachtend. ‘Maar kan hij een ree voor ze schieten, of een Huron de keel afsnijden? Anders slaat de beste spotlijster hem van de sokken. Vind je iets, knaap?’

Maar de jonge roodhuid vond slechts een schoenafdruk, die alleen van Cora afkomstig kon zijn.

‘We zullen een eindje verder moeten gaan,’ besliste Haviksoog, ‘en 't werk verdeelen. Ga maar door, Uncas, en let vooral op de dorre blaren. Ik zal naar de struiken kijken, en je vader houdt zijn neus vlak bij den grond. Voortmaken, lui; de zon zakt.’

‘Kan ik niets doen?’ vroeg Heyward.

‘Ja,’ zei de verkenner, ‘achter ons blijven en niet op 't spoor trappen.’

Zij waren nog niet veel meters verder, toen de Indianen bleven staan en met eenige opwinding naar den grond wezen.

‘Wat is er?’ riep Haviksoog. ‘Ah.... die twee paarden weer! Nu is 't heele geval duidelijk: hier zijn ze opgestegen - ja, hier zijn de beesten vastgebonden geweest - en daar gaat 't pad naar 't noorden, naar Canada!’

‘Maar er is nog geen spoor van Alice.... van de jongste juffrouw Munro,’ zei Duncan.

‘Misschien dat schitterdingetje, dat Uncas net opraapt. Geef eens hier, jongen.’

Heyward herkende aanstonds een deel van een halssieraad, dat Alice den ochtend van den aftocht uit het fort gedragen had. Hij greep het kleinood, en terwijl hij vertelde, wat het was, verdween het uit de oogen van den verwonderden jager, die er nog op den grond naar zocht, toen het al warm nabij het kloppende hart van Duncan verborgen was.

‘Hm!’ deed Haviksoog, ‘ik schijn slecht van gezicht te worden. Enfin, langs den loop van mijn hertendooder kan ik nog goed zien, en da's voldoende om den Mingo's hun portie te geven. Ik zou 't dingetje graag terugvinden om 't aan de eigenares te overhandigen, als we 't lange spoor achter den rug hadden. Want een lang spoor is 't. We hebben op 't oogenblik de St. Laurens al tusschen ons, of misschien zelfs de groote meren.’

‘Laten we dan maar opschieten,’ zei Heyward.

‘Jong bloed!’ zei de verkenner. ‘We hebben een langen tocht voor den boeg - eerst afspreken en rusten. We zullen in 't oude fort overnachten, dan

kunnen we er morgenochtend frisch op uit trekken en mannenwerk doen.'

Heyward zag, dat verzet nutteloos was. Ongetwijfeld was de raad van Haviksoog de best mogelijke. Hij volgde dus, met den neerslachtigen Munro, de Indianen en Haviksoog, die het pad naar de vlakte alweer terugliepen.

Negentiende hoofdstuk

De sterren stonden nog aan den hemel, toen Haviksoog zijn vrienden kwam wekken. Bij het vertrek klommen zij over steenen en hout van de ruïne naar den oever van het meer, want door over het gras te loopen, zouden zij sporen nalaten. Uncas zat in een kano te wachten, die hij met zorg van den kant hield - geen vijand kon dan zien, op welke plaats zij den oever hadden verlaten.

Over een plank begaven zich de beide officieren in het vaartuigje, en Haviksoog herstelde alles in den ouden toestand, voor hij en Chingachgook zich eveneens in de kano begaven. De Indianen paddelden stil en met zekere slagen voort, en Haviksoog zat op uitkijk. Na eenigen tijd nam hij den paddel van den oudsten Mohikaan over, en spiedde deze met zijn scherpen blik naar ieder eilandje, naar ieder boschje aan den oever, naar iedere rots daarboven.

Heyward zat zich juist af te vragen, of zooveel voorzorg niet overbodig was, toen de paddel ophield met bewegen, gehoorzamend aan een wenk van Chingachgook. Op hetzelfde oogenblik klonk er een waarschuwing van Uncas.

'Wat is er?' vroeg de verkenner. 'Ik zie niets.'

Hij volgde den blik van den jongen roodhuid;

enkele tientallen meters vóór hen lag er weer een laag, beboscht eilandje, in schijn even rustig als de andere, die zij gepasseerd waren.

‘Ah!’ zei de verkenner. ‘Ziet u dien donkeren veeg in den nevel? Daar smeult een kampvuur!’

De paddels gingen met kracht aan 't werk, tot de kano een punt bereikt had, vanwaar men den noordelijken oever van het eilandje kon overzien.

‘Jawel,’ fluisterde Haviksoog, ‘twee kano's en rook. De schurken hebben hun oogen nog niet uitgeveegd, anders hoorden we ze al schreeuwen. Vooruit, mannen! We zijn al bijna buiten bereik van hun kogels.’

Tegelijk knalde er een geweer en scheerde er een kogel langs het watervlak. Het volgende oogenkblik sprong er een troep wilden in de kano's, die de vervolging begonnen. De slagen der twee Mohikanen werden krachtiger.

‘Prachtig, broeders,’ zei Haviksoog, ‘De Hurons hebben geen geweer, dat zoo ver schiet; maar op den loop van Hertendooder kan ik huizen bouwen.’

Inderdaad wisten de Mohikanen den afstand te handhaven; Haviksoog legde aan en wou schieten, maar een waarschuwing van Uncas hield hem tegen. Hij liet den langen loop van zijn geweer dalen.

‘Met dien kreet heb je een Huron het leven gered, knaap,’ zei de verkenner. ‘Wat heb je gezien?’

Uncas wees naar de kust een eindje vooruit - daar kwam een derde kano aanschieten, loodrecht op hun baan. Haviksoog legde het geweer neer en greep zijn paddel, terwijl de kogels der vijanden over de kano floten.

‘Op den bodem van de kano gaan liggen, de kolonel en u,’ riep de verkenner. ‘Zooveel minder doel hebben ze.’

Heyward glimlachte en antwoordde:

‘De officieren wegkruipen, terwijl de soldaten aan 't vuur blootstaan?’

Haviksoog wou antwoorden, maar een nieuw salvo van de Hurons brak het gesprek af. Een kogel sloeg Chingachgook den paddel uit de hand, en het lichte hout vloog door de lucht, een eind voor de kano uit. Uncas beschreef met zijn eigen paddel een boog in 't water en terwijl de Hurons al zegepralend schreeuwden, bemachtigde Chingachgook zijn paddel weer en hervatte zijn werk met vaardigheid en kracht. Weer schoten de Hurons en een kogel raakte den paddel van Haviksoog, zonder veel kwaad te doen.

‘Nu is 't welletjes,’ zei de verkenner. ‘Neemt u dat hout even over, majoor, dan zal ik Hertendooder ook eens een woordje mee laten praten.’

Heyward hanteerde den paddel, en Haviksoog schoot. Een Huron, die voorop in de voorste kano had staan schieten, sloeg neer. Zijn kameraden hielden de paddels stil, en de vervolgende vaartuigen drongen bijeen. Chingachgook en Uncas gebruikten den tijd, om even adem te scheppen, terwijl Duncan ijverig doorwerkte. Er liepen een paar druppels bloed langs den schouder van den oudsten Mohikaan, maar hij wischte ze kalm met een handje water af en wees, hoe onbeduidend de wond was.

‘Niet zoo hard, majoor,’ riep Haviksoog, ‘anders kan ik ze niet meer raken!’

‘Je vergeet ons doel,’ antwoordde Duncan. ‘Laten we van de gelegenheid partij trekken om weg te komen!’

‘Ja,’ zei Munro, ‘ik wil naar mijn kinderen!’

De verkenner had gehoorzaamheid geleerd. Hij legde zijn geweer neer en nam den paddel van Duncan over. Ook de Mohikanen gingen weer aan den slag,

met onvermoeide spieren, en binnen enkele minuten waren zij zoo ver, dat de vijanden de vervolging opgaven.

Zij landden in een baai aan den noordelijken oever van het meer, en Haviksoog klom op een hoogte, om rond te zien. Kort beraadslaagde hij met de roodhuiden, en aanstonds begonnen zij de gemaakte plannen uit te voeren.

De kano werd uit het water gelicht en op de schouders weggedragen, door het bosch, naar een riviertje. De woudloopers maakten hun spoor zoo breed en duidelijk mogelijk. Zij staken den stroom over en gingen verder, tot zij op de naakte rotsen kwamen, waar men aan mocht nemen, dat hun voetstappen niet zichtbaar meer waren. Vandaar liepen zij achteruit naar het riviertje, met zorg in hun vorige voetstappen tredend, lieten de kano weer te water en volgden den stroom, tot Haviksoog het veilig vond, andermaal te landen.

De kano werd in het bosch verborgen; de avonturiers namen hun wapens en pakken, en trokken onder de leiding van Haviksoog verder.

Twintigste hoofdstuk

Het was in het midden van den volgenden ochtend, dat de verkenner een grootere bezorgdheid toonde omtrent de richting, waarin zij gingen. Hij bleek vaker staan, om de boomen te bekijken; geen watertje staken zij over, of hij nam attent de breedte, de kleur en de snelheid van het stroompje op. Ten laatste sprak hij zijn verlegenheid uit.

‘Toen we gemerkt hadden, dat het pad van de Hurons naar 't noorden liep,’ zei hij, ‘begreep ik,

dat zij de dalen zouden volgen, tot zij aan de bronnen van de Canadeesche rivieren kwamen. Maar nu zijn we vlak bij de Scaroon, en we zijn nog geen schijn van een spoor gekruist! Als we maar niet op den verkeerden weg zijn!'

'Ik hoop van niet!' riep Duncan uit. 'Dan zouden we terug moeten en nog voorzichtiger opnieuw beginnen. Wat zegt Uncas er van?'

De jonge Mohikaan keek zijn vader aan, en eerst toen deze hem met een wenk verlof tot spreken had gegeven, kwam er leven in zijn strakke gezicht. Met een sprong was hij een eindje vooruit en opzij, en hij bukte zich over een plek, waar de grond versch leek, alsof hij door 't passeeren van een groot dier was omgewoeld.

'Het spoor!' riep de verkenner, die hem volgde.

'Kijk!' zei Uncas, naar het noorden en het zuiden wijzend, 'de zwartharige is naar den kant van de vorst getrokken!'

'Daar zijn de sporen van de paarden ook!' riep Haviksoog. 'Die Huron reist als een blanke generaal - straks is hij in een koets geklommen - kijk maar eens goed, of je geen spoor van wielen ziet!'

De opgewektheid van dien spot gaf allen moed. Met grooter zekerheid en grooter snelheid trok men verder. Valsche sporen en onverwachte wendingen kwamen herhaaldelijk voor, maar de Mohikanen kenden alle trucs, en vonden steeds weer het juiste pad. In den middag stak het gezelschap de Scaroon over en trok het westwaarts voort, en zoo bereikten zij een plek, waar de vijanden en hun gevangenen blijkbaar gerust hadden. De grond was vertrapt, en de voetafdrukken van menschen en dieren waren duidelijk zichtbaar, maar het spoor scheen hier op te houden.

De paarden schenen rondgedwaald te hebben zonder leiding, alsof zij geen ander doel hadden dan voedsel te zoeken. Eindelijk vond Uncas een aanwijzing, die bewees, dat de dieren dicht in de buurt moesten zijn. Hij meldde dit succes aan zijn tochtgenooten, en terwijl dezen het geval nog bespraken, kwam de jongeling alweer te voorschijn met de twee paarden, die er uitzagen, alsof zij al dagen los hadden geloopen.

Duncan werd bleek en keek rond. ‘Wat kan dat beteekenen?’ vroeg hij bezorgd.

‘Dat we niet verder hoeven, en dat we op vijandelijk gebied zijn,’ gaf de verkenner ten antwoord. ‘Er zal wel een Indianenkamp in de buurt zijn. Laten we maar op zoek gaan naar de sporen van de Hurons.’

Zij gingen aan 't werk, ieder aan een kant, haalden alle bladeren om, verwijderden alle takken en lichtten alle steenen op, maar wat zij zochten, vonden zij niet. Eindelijk begon Uncas een kleine spreng af te dammen, zoodat het water een anderen loop nam, en kalm tuurde hij het droge beddinkje af. Toen riep hij, en wees: er stond een afdruk van een moccassin in den slijkerigen bodem.

‘Geen wonder, dat de Hurons een haat hebben tegen dien knaap!’ zei Haviksoog. ‘Maar dat is geen voetstap van een Indiaan! Het gewicht drukt te veel op den hiel, en de teenen zijn afgeplat. Kom kijken, Chingachgook.’

De woudloopers keken samen en overlegden, en zij kwamen tot de conclusie, dat het een voetstap van David moest zijn, die zijn schoenen voor moccassins had verwisseld.

‘Een streek van den Vos,’ zei de jager. ‘Hij heeft David vóór laten gaan, en de anderen zijn in

zijn voetstappen gebleven. Laten we den loop van dat beekje volgen - 't spoor ligt er onder!'

Uncas bleef langs den oever speuren, en vond een eindweegs verder het spoor weer afwijken van het stroompje. De mannen rustten en aten gedroogd berenvleesch uit een der pakken, en volgden daarna opnieuw het spoor, dat nu zeer duidelijk was; blijkbaar hadden de Hurons het niet meer noodig gevonden, hun voetstappen te verbergen. Voor er een uur verloopen was, bleef Haviksoog staan, en wachtte hij, tot de anderen bij hem waren.

'Ik ruik de Hurons,' zei hij tegen de Mohikanen. 'We komen te dicht bij hun kamp! Ga eens rechts op de heuvels kijken, Chingachgook; Uncas gaat links, en ik zal hier doorgaan. Drie krassen van een kraai, als er iets gebeurt. Daar vliégt een kraai - ook al een teeken, dat we 't kamp naderen.'

De groep verdeelde zich. Heyward kreeg opdracht aan den rand van het bosch te wachten op Haviksoog, die even terzij wou afwijken, om een paar verdachte teekens nader te onderzoeken. De jonge officier ging het kreupelhout in, en opeens had hij een schouwspel voor zich, even vreemd als nieuw.

Er was een groot aantal boomen geveld, en op de open plek, aan een meertje, stonden een honderdtal leemen hutten met ronde daken. Menschen zag Duncan in 't eerst niet, maar toen hij scherper keek zag hij, of verbeeldde hij zich te zien, een aantal menschelijke gedaanten, die op handen en knieën in zijn richting kwamen, een groot zwaar toestel meetrekkend. Tegelijk staken er een paar donkere hoofden buiten de hutten, en opeens leek het dorp te wemelen van menschen, die echter van de eene plaats naar de andere dekking zochten, zoo snel, dat het niet mogelijk was, uit hun bedoelingen wijs

te worden. Ongerust stond Heyward op 't punt, het signaal der kraaien te geven, toen het geritsel van bladeren dichtbij zijn aandacht naar een anderen kant trok.

De jonge man schrok en deed onwillekeurig een paar stappen achteruit, toen hij op een afstand van misschien zestig meter een Indiaan zag staan. Hij hield zich stil en roerloos en kwam tot de overtuiging, dat hij niet gezien was. De Indiaan scheen, evenals hij, het eigenaardige gedoe in het dorp gade te slaan. De gelaatstrekken van den man waren door een dikke verflaag verborgen, maar Duncan verbeeldde zich, dat het gezicht eer droevig dan wild stond. Een viertal haviksveeren hingen langs het bijna kaalgeschoren hoofd, een armzalige katoenen mantel omhulde het lichaam, en een paar hertsleeren moccassins bedekten de voeten. De man zag er haveloos en ellendig uit.

Duncan stond nog naar die zonderlinge verschijning te staren, toen de verkenner sluipend naast hem kwam.

‘'t Kamp!’ zei Duncan. ‘En daar staat een van de wilden!’

Haviksoog liet zijn geweer zakken en keek.

‘'t Is geen Huron,’ zei hij, ‘geen Canadees.... en toch heeft hij, aan zijn kleeren te zien, een blanke bestolen. Ziet u een geweer of een boog?’

‘Hij schijnt geen wapens te hebben, en hij lijkt me heelemaal niet gevaarlijk. Alleen.... hij zou alarm kunnen maken....’

Opeens begon de verkenner te lachen.

‘Wacht,’ zei hij, ‘ik zal hem wel eens aanpakken. Hij heeft lange beenen, dus hij mag me niet hooren. Pas op mijn geweer, maar in geen geval schieten!’

‘Als u in gevaar bent ook niet?’ vroeg Duncan.

De verkenner keek hem aan en lachte opnieuw. Toen knikte hij en zei:

‘Ja, in dat geval schiet u maar raak, majoor.’

Hij verdween achter gebladerte. Duncan wachtte ongeduldig, tot hij hem weer te voorschijn zag komen en verder kruipen. Op dat oogenblik klonken er een aantal luide plonsen in het water. Duncan keek, en zag, dat honderden donkere lichamen in het meertje sprongen. Toen wendde hij zijn blik weer naar den Indiaan, die den hals strekte, alsof ook hij nieuwsgierig toekeek naar hetgeen daar beneden gebeurde. Haviksoog was nu achter den man, en hief den arm - maar in plaats, dat hij zijn slachtoffer bij de keel greep, gaf hij hem een tikje op den schouder en riep:

‘Hallo, vrind! Wou je den bevers ook zangles gaan geven?’

Een-en-twintigste hoofdstuk

Heyward stond verstomd. Wat hij voor hurkende Indianen had gehouden, bleken viervoetige dieren te zijn; het meertje was een beverpoel, en de gevreesde roodhuid was zijn trouwe vriend David Gamut, de zangmeester. Diens aanwezigheid deed veronderstellen, dat de zusters niet verre waren - zonder aarzeling kwam de jonge man uit zijn schuilhoek en snelde hij naar de andere twee toe.

Haviksoog stond te schateren en draaide den verbaasden Gamut om en om. Toen greep hij zijn hand, drukte die met pijnlijke kracht en wenschte zijn kalmen vriend geluk met zijn gedaanteverwisseling.

‘De Hurons hebben je mooi toegetakeld,’ zei hij. ‘Maar enfin, je leeft nog. Zeg eens op - waar zijn de dames?’

‘Gevangen onder de heidenen,’ zei David, ‘en erg van streek, maar gezond.’

‘Allebei?’ vroeg Heyward gejaagd.

‘Inderdaad. 't Is een moeilijke reis geweest en we kregen niet veel te eten, maar verder hebben ze ons niets gedaan.’

‘Goddank!’ riep Munro, die den jongeren officier gevolgd was. ‘Ik zal mijn kinderen dus gezond en wel terugzien....’

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde David. ‘Ze hebben het oudste meisje bij een ander volk gebracht, en de jongste is bij de vrouwen van de Hurons ondergebracht, een mijl of twee hier vandaan.’

‘Arme Alice!’ mompelde Heyward. ‘Den steun van haar zuster moet ze dus ook al missen! En waarom laten ze u vrij rondloopen?’

‘Zelfs de heidenen blijken gevoel voor mijn kunst te hebben,’ gaf David ten antwoord. ‘Ik kan gaan en staan waar ik wil.’

De verkenner lachte, en raakte veelbeteekenend zijn voorhoofd aan.

‘De Indianen doen nooit iemand kwaad, dien ze voor gek aanzien,’ verklaarde hij. ‘Maar als je vrij was, waarom ben je dan niet teruggegaan, om hulp te vragen op fort Edward?’

De verkenner dacht er niet aan, dat die taak voor David Gamut veel te zwaar zou zijn geweest. De laatste echter antwoordde rustig:

‘De verantwoording voor de dames was me opgedragen. Ik wou niet teruggaan, zoolang zij in gevangenschap zaten.’

Dit antwoord won een bewonderenden blik van Uncas. De verkenner schudde het hoofd en zei:

‘Jammer, dat zoo iemand al zijn talent in zijn keel heeft vastgesjord. Hier, vrind - ik had dat fluitje van je in 't vuur willen gooien, maar nu krijg je 't terug. Blaas maar gezellig!’

Gamut nam met groote vreugde zijn verloren stemfluitje in ontvangst. Hij probeerde het instrument en probeerde zijn stem, en eerst toen hij wist, dat beide nog in goede conditie verkeerden, voldeed hij aan het verzoek, verslag te geven van zijn jongste ervaringen.

Magua had op den berg gewacht, tot hij het veilig vond, te vertrekken, en was toen langs den westelijken oever van het meer noordwaarts getrokken. De aanwezigheid van David zelf scheen meer geduld dan gewenscht te zijn, hoewel ook Magua scheen te deelen in den eerbied, dien de roodhuiden voelen voor menschen met beperkte geestvermogens. Na een langen tocht waren de paarden los gelaten en alle voorzorgen genomen, om het spoor onvindbaar te maken. Toen Magua in het kamp van zijn volk was aangekomen, had hij, met zijn gewone sluwheid, zijn gevangenen verspreid: Cora bij een ander volk gebracht, óók bondgenooten der Franschen, maar verder wist David niets van hen....

‘Hebt u naar hun messen gekeken? Waren die van Fransch of van Engelsch maaksel?’ vroeg de verkenner.

Daar had David geen erg in gehad.

‘Hadden ze 't graanfeest gevierd - of weet je iets van hun totems?’

‘Ze hebben een heele massa graanfeesten gevierd; graan met melk - 't smaakt heel lekker. Wat totems zijn weet ik niet. Maar 't zijn afgodendienaars.’

‘Dat kan niet. Alle Indianen aanbidden één God. Ze doen wel aan duivelbezweren....’

‘Ik heb ze toch heele rare figuren zien schilderen, waar ze erg tegen opkeken. Een vooral, een leelijk walgelijk beest....’

‘Een slang?’ vroeg Haviksoog snel.

‘Zooiets. 't Leek meer op een schildpad.’

‘Ah!’ riepen de Mohikanen tegelijk.

‘Dan is 't een tak van de Delawaren, die met den vijand heult,’ zei de verkenner. ‘Dat kan een goed of een kwaad teeken zijn. Een vriend, die zich van je afkeert, is soms gevaarlijker dan een vijand.’

Heyward begon toen allerlei stoute plannen te opperen, om de zusters te bevrijden. Haviksoog luisterde verdraagzaam, maar toonde even rustig aan, dat geen dier plannen opging. Zij moesten met de uiterste voorzichtigheid te werk gaan, wilden zij iets bereiken.

‘'t Is 't beste,’ besloot hij, ‘dat hier onze vrind gewoon teruggaat, en de dames geruststelt - als we hem noodig hebben, kunnen we hem roepen. Kun je 't krijschen van een kraai van 't fluiten van een nachtzwaluw onderscheiden, vrind?’

‘Da's zoo'n zacht melancholiek wijsje,’ zei David, ‘alleen een beetje vlug en slecht in de maat.’

‘Hij bedoelt een rietvink,’ zei de verkenner. ‘Goed, als je dat een leuk fluitje vindt, is dat je signaal. Als je dat fluitje driemaal hoort, kom je naar 't boschje, waar de vogel....’

‘Stil maar,’ viel Heyward hem in de rede. ‘Ik ga met hem mee.’

‘U!’ riep Haviksoog. ‘Bent u uw leven zat?’

‘Ze hebben David ook wel in leven gelaten!’

‘Jawel, maar die zingt, zooals geen verstandig mensch in zijn hoofd zou halen.’

‘Dan houd ik me ook maar gek. Ik wil alles doen, om.... om de meisjes te redden. Spreek maar niet meer tegen - ik dòè 't.’

Haviksoog keek den jongen man met sprakelooze verbazing aan. Duncan echter, die zich tot dan toe als vanzelfsprekend aan zijn leiding had onderworpen,

trad nu als meerdere op. Hij wees alle protest af en ging voort:

‘Jullie hèbben 't noodige om me te vermommen; maak een ander mensch van me; beschilder me ook maar, als je zin hebt. Als ik er maar uit ga zien als.... een gek. Ik zal op onze vijanden de Hurons aftrekken, die de jongste zuster in hun macht hebben. Overleggen jullie, wat je doen kunt voor het andere meisje, dat waarschijnlijk onder een stam van de Delawaren is.’

Haviksoog moest berusten, en met de beide Mohikanen ging hij aan 't werk. Duncan, op een boomstam zittend, werd beschilderd met figuren, die vredelievendheid uitdrukten; iedere lijn, die op krijgslust wees, werd met zorg achterwege gelaten. Door kleeding en voorkomen ging hij lijken op een trekkenden goochelaar van Ticonderoga, die zijn talenten komt uitoefenen onder bevriende stammen.

De verkenner gaf den majoor nog menigen nuttigen wenk, en sprak af, waar zij elkaar zouden ontmoeten ingeval van wederzijdsch succes. Hij zou den ouden kolonel op een veilige plek achterlaten, met Chingachgook, en zelf met Uncas op onderzoek uitgaan onder het volk, dat waarschijnlijk tot de Delawaren behoorde. Duncan drukte Haviksoog met warmte de hand, beval zijn ouden vriend in diens goede zorgen aan en vertrok met David. Haviksoog keek den jongen man bewonderend na, schudde toen het hoofd en ging, om de rest van het gezelschap in de verborgenheid van het bosch te leiden.

Duncan was zich terdege bewust van de moeilijkheden zijner onderneming, Maar het stralende beeld van Alice, het besef van haar smart en het gevaar, waarin zij verkeerde, verjoeg iedere gedachte aan eigen risico. Hij vroolijkte David op en ging voort met den veerkrachtigen tred van jeugd en ondernemingslust.

Zij liepen in een halven cirkel om den beverpoel heen en trokken een lagen heuvelrug over. Binnen een half uur bereikten zij een andere open plek, waar eveneens van die hutjes waren, die door bevers gemaakt schenen en waarschijnlijk in den steek waren gelaten voor een beter kwartier. Maar hier stonden de bouwsels wanordelijk bijeen, en misten zij alle netheid en schoonheid. Er bleken hier echter menschen te wonen: tusschen de hutten speelden een twintigtal halfnaakte kinderen. David hield de vingers in de ooren, om zijn teedere organen te beschermen tegen 't onwelluidende geschreeuw, dat tot hem opsteeg. In die houding liep hij met Duncan mee, op 't kamp toe.

Twee-en-twintigste hoofdstuk

Toen Duncan en David nabij de spelende kinderen verschenen, hieven die, als op bevel, een schrillen waarschuwingskreet aan, waarop zij als bij tooverslag uit het gezicht verdwenen. Het leek, of de aarde hen verzwolg; maar toen Duncan nieuwsgierig rondkeek, ontmoette hij overal blikken van donkere, vlugge, rustelooze oogappels.

Het geschreeuw der kinderen had een dozijn krijgers naar den ingang van de meest nabije woning getrokken, die daar bijeenstonden in een donkere woeste groep, ernstig de nadering der bezoekers afwachtend.

David, wien een dergelijke omgeving niet geheel vreemd meer was, ging rustig het gebouwtje binnen. Het was de grootste woning van het dorp, ruw uit takken en boombast samengesteld; de stam hield er zijn raadsvergaderingen tijdens zijn oponthoud aan de grens der Engelsche provincie. Het kostte Duncan

moeite, een onbewogen gelaat te toonen, toen hij langs de wilden heenging; maar schijnbaar onbevangen volgde hij zijn gezel naar binnen, en zette zich daar, eveneens op het voorbeeld van Gamut, in een hoek op een hoop kruiden neer.

De roode krijgers volgden hen en schikten zich in 't rond, geduldig afwachtend, wanneer het den vreemdeling zou behagen te spreken. Drie der oudsten en voornaamsten stonden vooraan.

Eindelijk nam een der drie, een oude man, het woord. Hij sprak in de taal der Hurons, die Heyward niet verstond; alleen meende hij uit de gebaren op te maken, dat het slechts betuigingen van beleefdheid waren.

‘Spreekt geen mijner broeders Fransch of Engelsch?’ vroeg hij in eerstgenoemde taal.

Nergens zag hij een toestemmend knikje. Allen zwegen.

‘Het zou den grooten monarch spijten,’ vervolgde Heyward, in 't eenvoudigste Fransch, dat hij bijeen kon brengen, ‘dat niet één van dit wijze en dappere volk de taal verstaat, waarin hij tot zijn kinderen spreekt.’

‘De Groote Vader,’ sprak een der hoofden in Canadeesch dialect, ‘ziet wel de doode Yankee's, maar niet de Hurons, die hun scalpen oogstten. Wat kan dat beteekenen?’

‘Hij is tevreden over zijn brave Hurons,’ antwoordde Heyward, ‘en hij zendt mij, die de geneeskunst versta, naar zijn kinderen, de roode Hurons van de groote meren, om te vragen, of er zieken zijn onder hen!’

Er volgde een stilte, en allen staarden naar den man, die beweerde, menschen gezond te kunnen maken. De eerste spreker ging voort:

‘Beschilderen de wijzen der Canadeezen hun huid? Gaan zij er niet groot meer op, dat hun gezichten blank zijn?’

‘Als een Indiaansch opperhoofd tot zijn blanke vaders komt,’ antwoordde Duncan zonder aarzeling, ‘legt hij zijn buffelmantel af, om het kleed te dragen, dat hem wordt aangeboden. Mijn broeders hebben mij verf gegeven, en ik draag die.’

Een tevreden gemompel bewees, dat dit compliment voor den stam gunstig werd aanvaard. Duncan begon zich rustiger te voelen: het verhoor scheen in zijn voordeel te verloopen. Een andere krijger stond op, om het woord te nemen, en reeds gingen zijn lippen van elkaar, toen een ver maar ontzettend geluid hoorbaar werd, gevolgd door een hoogen, gerekten gil, gelijkend op een langdurig klagelijk wolvengehuil. Onwillekeurig sprong Duncan op, en tegelijkertijd repten de krijgers zich de hut uit, en werd de lucht met luid geschreeuw vervuld. Alles bleek op de been te zijn, mannen en vrouwen en kinderen, sterken en zwakken en zieken, allen schenen een wilde vreugde te uiten om een onverwacht, verblijdend feit.

Verbaasd en nieuwsgierig zag Heyward toe. Een stoet van krijgers kwam uit het woud te voorschijn en trad langzaam op de nederzetting toe. Een voorlooper droeg een korten paal, waaraan, zooals later bleek, een aantal scalpen hingen. De schrikwekkende kreten, die Heyward gehoord had, waren het ‘doodshallo’, gelijk de blanken het genoemd hebben. Er keerde een overwinnende groep strijders terug, en iedere herhaling van den kreet beduidde het doodslot van een vijand.

Op een honderd meter afstand van de woningen bleven de krijgers staan en werden zij stil. Eén hunner

riep een paar woorden uit, en aanstonds werd het een en al drukte in het kamp. De mannen schaarden zich met getrokken messen in twee rijen, die zich van den pas aangekomen troep tot de hutten uitstrekten. De vrouwen, en zelfs de kinderen, grepen knuppels en bijlen en versterkten het dubbele gelid.

Er lagen in die laan van menschen groote stapels rijshout, en een oude vrouw was bezig, die in brand te steken. Vóór den troep krijgers stonden twee mannen, die blijkbaar de hoofdrollen moesten spelen in het tooneel, dat volgen ging. Het licht was te zwak, om hun trekken te onderscheiden, maar de een stond recht en fier, bereid, zijn lot te dragen als een held, de ander boog het hoofd in angst of schaamte. Er werd een signaal gegeven, een kreet, die door uitbundig geschreeuw werd gevolgd. De meest neerslachtige der beide slachtoffers of gevangenen bleef roerloos staan; de ander echter sprong vooruit, vlug en fel als een hert, maar hij liep niet tusschen de vijandelijke linies door, zooals verwacht werd: hij wipte tusschen de mannen door, sprong over de hoofden van de kinderen heen, en voor er één slag gegeven was, bevond hij zich buiten de dreigende rijen. Honderden stemmen dreigden en scholden, en de heele menigte verspreidde zich in wilde verwarring.

De avond werd nu doorlicht met een dozijn laaiende brandstapels en het leek een feest van duivels, dat zich aan weerszijden afspeelde. Den vluchteling werd geen seconde rust gelaten. Bijna scheen het, of hij den zoom van het bosch bereikte, maar een groep wilden daagde vóór hem op, en joeg hem terug naar het midden van het veld. De man wendde zich snel als een ree en schoot als een pijl langs en door het menschengewemel naar den anderen kant van de kleine vlakte. Maar ook daar werd hij door een groep

stevige Hurons tegengehouden. Hij probeerde een andere richting en er waren momenten, dat Duncan niet anders meenen kon of de kranige, lenige jonge man was verloren.

Er was niets meer te onderscheiden dan een donkere massa wriemelende menschengestalten, waar glimmende messen en dikke knuppels bovenuit rezen. Maar de slagen kwamen in den wilde neer en telkens ontsprong de gevangene zijn aanvallers. Het gedrang kwam steeds dichter bij de plek, waar Duncan stond, en in een laatste poging, om het woud te bereiken, streek de onbekende bijna rakelings langs Heyward heen. Een lange sterke Huron zat hem vlak op de hielen, en hief reeds zijn strijdbijl tot een doodelijken slag; maar Heyward stak snel een been uit, en liet den Huron struikelen. Toen de kerel zijn evenwicht herwonnen had, en omzag naar zijn slachtoffer, stond deze rustig tegen een beschilderd paaltje, dat voor den ingang van de grootste hut in den grond was geslagen.

Duncan naderde den onbekende. Eén arm hield hij om den beschermenden paal geslagen, en hij hijgde van inspanning, maar een teeken van angst of smart gaf hij niet. Volgens overoud en heilig gebruik was hij nu veilig, onschendbaar, tot de raadsvergadering over zijn lot had beslist.

De vrouwen begonnen woedend te schelden, maar de gevangene keek met trotsche minachting de schare rond. En toen hij aldus van stand veranderde onderscheidde Duncan zijn gezicht, en keek hij in de kalme, doordringende oogen van Uncas.

Heyward trok zich terug. Hij dorst geen blijk van herkenning te geven, uit angst, dat hij daardoor het lot van den gevangene zou verergeren, het doodsvonnis verhaasten. Maar die vrees bleek ongegrond. Een der krijgers drong de vrouwen en kinderen opzij,

nam Uncas bij den arm en leidde hem naar den ingang van het raadsgebouw. De hoofden en voornaamste krijgers volgden, en Heyward slaagde er in, onopgemerkt met hen naar binnen te gaan.

Ook de tweede gevangene, die met gebogen hoofd voor den troep was blijven staan, werd binnengeleid, en ongerust zag Heyward hem aan, bang, ook in hem een bekende te vinden. Maar hij had den man nooit gezien, en wat hem verbaasde: de ongelukkige droeg alle kenteekenen van een Huronsch strijder. Hij kreeg echter geen plaats onder zijn stamgenooten: hij werd, evenals Uncas, alleen gelaten in het midden van het vertrek, waar hij zich zoo klein mogelijk maakte, door allen verlaten en voor allen bevreesd. Het grijze opperhoofd begon toen tegen Uncas te spreken, in de taal der Delawaren.

'Gij hebt uzelf een man getoond, al behoort gij tot een volk van vrouwen,' zei hij. 'Ik zou u voedsel willen geven, maar wie met een Huron eet, wordt zijn vriend. Rust dus tot de morgenzon - dan zal ons laatste woord gesproken worden.'

'Ik heb zeven dagen en nachten gevast op het spoor der Hurons,' antwoordde Uncas koel. 'Een Delaware heeft geen tijd om te eten, als hij het pad van het recht bereist.'

'Twee van onze jonge strijders vervolgen uw metgezel,' hernam het opperhoofd. 'Als zij terug zijn, zullen onze wijze mannen tot u zeggen: "leef," of "sterf".'

'Heeft een Huron geen ooren!' smaalde Uncas. 'De Delaware heeft tweemaal, sinds hij uw gevangene is, een geweer gehoord, dat hij kent. Uw jonge strijders zullen nooit terugkeeren!'

Er volgde een korte, knorrige pauze op die stoute bewering. Eindelijk hernam het grijze stamhoofd:

‘Als de Delawaren zoo handig zijn, hoe komt dan een van hun dapperste krijgers hier?’

‘Hij heeft de voetstappen gevolgd van een vluchtenden lafaard, en viel daardoor in een valstrik. Zelfs de slimme bever is te vangen.’

Terwijl Uncas dit antwoordde, wees zijn vinger naar den eenzamen Huron, zonder hem echter met een blik te verwaardigen. De toehoorders echter keken woedend naar het armzalige wezen, dat door den wijzenden vinger was aangeduid, en er ging een dreigend gemompel rond.

De stamhoofden begonnen in korte, afgebroken zinnen te beraadslagen. Toen volgde er een diepe, plechtige stilte. Zij, die in den buitensten kring stonden, verhieven zich op hun teenen om te kijken, en de schuldige keek met gejaagden angst rond. Eindelijk trad het opperhoofd naar voren, en een oude vrouw kwam met een toorts, waarvan zij het licht op de trekken van Uncas liet schijnen. De Mohikaan vertrok geen spier, en hooghartig staarde zijn blik in de verte. Toen ging de vrouw met de toorts naar haar landgenoot, en het licht onthulde de schamele vrees in zijn trekken en zijn houding. Het opperhoofd strekte de hand uit en schoof de vrouw opzij.

‘Riet-dat-buigt,’ sprak hij den jongen krijger toe, ‘uw tong is luid in het dorp, maar lam in den strijd. Niemand slaat zijn tomahawk zoo diep in den oorlogspaal, en zoo slap op de Yankee's. De vijand kent den vorm van uw rug, maar de kleur van uw oogen heeft hij nooit gezien. Uw naam zal niet meer genoemd worden bij uw stam - hij is al vergeten.’

Terwijl het opperhoofd langzaam die zinnen sprak, keek de aangeklaagde op, uit eerbied voor den rang en de jaren van den ander, en schaamte, schrik en trots streden in zijn trekken. Een oogenblik won

het de trots: hij stond op, ontblootte zijn borst, en keek met vasten blik naar het lange, glimmende mes, dat reeds werd opgeheven door den onverbiddelijken rechter. Toen het wapen langzaam in zijn hart drong, glimlachte hij zelfs - toen viel hij zwaar neer, voor de voeten van den starren, onbuigzamen Uncas.

De squaw gaf een doordringenden gil en wierp de toorts ter aarde - alles was donker. De mannen gingen stil naar buiten, en Duncan meende alleen te zijn met het doode slachtoffer van Indiaansche rechtspraak.

Drie-en-twintigste hoofdstuk

Heyward vergiste zich. Er werd een hand op zijn arm gelegd en de stem van Uncas zei aan zijn oor:

'Het grijshoofd en de Mohikaan zijn veilig, en het geweer van Haviksoog slaapt niet. Ga nu heen - Uncas en de majoor kennen elkaar niet.'

Heyward had meer willen vragen, maar een duwtje van zijn bondgenoot drong hem naar de deur, en waarschuwde hem tegen het gevaar, dat hun omgang op kon leveren. Hij ging langzaam en onwillig naar buiten. Een groep krijgers betrad het raadsgebouw weer, haalde er het lijk uit en bracht het naar het bosch. De vlucht was bij al die beroering makkelijk geweest, maar Duncan wist nog niets van Alice, en voelde zich nu ook door belangstelling voor het lot van Uncas gebonden. Hij doolde dus rond, van hut tot hut, en keek overal naar binnen, maar vond slechts teleurstelling, tot hij alle woningen langs was geweest. Hij ging toen terug naar het raadsgebouw - hij wou David opzoeken en ondervragen. Misschien wist hij méér.

Hij liep zonder aarzeling het vertrek binnen en keek snel rond. Uncas was er nog, David echter niet, en de wijzen van den stam zaten rustig te rooken en te praten. Tot zijn ontsteltenis zag Heyward ook Magua onder hen, en voorzichtigheidshalve hield hij zich in een donkeren hoek. Daar werd hij door een der oudste krijgers in 't Fransch aangesproken.

'Mijn Canadeesche vader vergeet zijn kinderen niet,' zei de man. 'Ik dank hem. Er huist een booze geest in de vrouw van een mijner jonge mannen. Kan de wijze vreemdeling hem uitdrijven?'

Deze vraag kwam Heyward wonderwel van pas. Zoo kon zijn rol hem nader helpen tot zijn doel! De tooverkunsten der Indiaansche 'geneesheeren' waren hem niet geheel onbekend, maar om zijn waardigheid hoog te houden antwoordde hij, met gepaste geheimzinnigheid:

'Geesten verschillen. Sommige wijken voor de kracht der wijsheid, andere zijn te sterk.'

'Mijn broeder is een groot medicijnman,' vleide de wilde. 'Wil hij probeeren?'

Een toestemmend gebaar was het antwoord. De Huron legde zijn pijp neer en trok zijn mantel over zijn borst. Door wolken rook volgde Duncan den man naar buiten, in de zuiverste lucht van den zomeravond.

De Huron begaf zich niet naar de hutten, waar Heyward reeds vruchteloos had gezocht, maar sloeg een zijpad in, dat naar den voet van een aangrenzenden berg leidde. De kinderen waren nog aan 't spelen: zij bootsten den spitsroedenloop na, die vroeger in den avond zoo'n onverwachte wending had genomen. Zij hadden een paar van de brandstapeltjes opnieuw aangestoken en gevoed, het schijnsel viel op den witten berg, en werd teruggekaatst op een donker, geheim-

zinnig wezen, dat plotseling op het pad der beide mannen verscheen.

De Indiaan bleef staan, aarzelend, of hij verder zou gaan, en liet zoo zijn metgezel naast zich komen. Wat eerst een groote zwarte bal had geleken, die zich op zonderlinge manier bewoog, bleek in een nieuwe opflikkering van het lichtschijnsel een zittende beer te zijn, die onophoudelijk het bovenlichaam heen en weer liet gaan. Het beest bromde luid, maar gaf verder geen teeken van vijandige bedoelingen. De Huron althans scheen aan zijn vreedzame stemming niet te twijfelen: hij keek eens goed, en zette toen rustig zijn weg voort.

Duncan, die wist, dat de beer vaak als huisdier onder de Indianen leeft, volgde het voorbeeld van zijn geleider. Zij kwamen het dier zonder hinder voorbij. De Huron keek niet eens meer; Heyward echter kon niet nalaten, achterom te zien: hij werd liever niet in den rug aangevallen. Zijn ongerustheid werd er niet minder op, toen hij waarnam, dat het beest achter hen aan gerold kwam, en hun voetstappen volgen bleef. Hij wou iets zeggen, maar op dat moment schoof de Indiaan een deur van boombast opzij en ging een grot in de flank van den berg in.

Duncan volgde hem, blij, dat die uitweg hem geopend was, maar toen hij de deur dicht wou doen, werd die door het beest uit zijn hand getrokken, en verdonkerde de ruige, lompe gedaante den ingang. Zij waren in een lange rechte galerij, een rotsspleet - teruggaan kon niet, zonder op den beer te stuiten. De jonge man ging dus maar voorwaarts, zoo dicht mogelijk bij zijn gids blijvend. De beer gromde herhaaldelijk, vlak aan zijn hielen, en legde zelfs eens een zwaren poot op zijn schouder, als om hem tegen te houden.

Heyward was blij, toen hij een glimp licht voor zich uit zag en binnen werd gelaten in een groote grot, door schotten van takken, bast en steen in verschillende ruimten verdeeld. Openingen in 't gewelf lieten bij dag licht door, en bij donker dienden toortsen ter verlichting. Hier hadden de Hurons hun kostbaarsten buit saamgebracht; hierheen had men ook de vrouw, die onder bovennatuurlijke macht heette te lijden, vervoerd, in de meening, dat de booze geest door steenen muren niet zoo makkelijk kon aanvallen als door de ijle wanden der hutten. Zij lag op een rustbed, omringd door vrouwen, onder wie Heyward tot zijn verbazing zijn vermisten vriend David ontdekte.

Met één blik zag de gewaande geneesheer, dat hulp voor de zieke zijn talenten te boven ging. Zij lag neer in een verdooving, die haar ontoegankelijk maakte voor alle prikkels van buiten, ongevoelig voor iedere pijn. Het kwam Heyward niet slecht te pas, dat zijn kunsten aldus zooveel minder gevaar liepen, doorzien en ontmaskerd te worden. Hij stond na te denken, hoe hij zijn rol nu verder zou spelen, toen hij gewaarwerd, dat David de macht der muziek wou beproeven.

De zangmeester hief een hymne aan, die wonderen had kunnen doen, als het op geestdriftig vertrouwen alleen was aangekomen. De Indianen lieten hem zijn gang gaan, en Heyward was blij met het uitstel. Toen een lange, wegstervende toon hem in de ooren klonk, verbaasde hij zich, een soortgelijk geluid achter zich te hooren, met een soort halfmenschelijke grafstem. Duncan keek om, en zag den beer in een donkeren hoek zitten. Nog steeds met het lichaam zwaaiend bracht het dier klanken voort, die wel geen woorden waren, maar toch de melodie van het gezang volgden.

David verstomde, en stond met wijde oogen te staren bij die vreemde echo. Vrees of verbazing deden

hem een diepzinnig plan, om Heyward een belangrijke mededeeling te doen, vergeten. Luid riep hij uit: ‘Zij verwacht u, ze is hier vlak bij,’ en overijld verliet hij de grot.

Vier-en-twintigste hoofdstuk

Er was in heel dat tafereel iets plechtigs en iets komisch tegelijk. David vluchtte, en de beer staakte zijn pogingen, de melodie na te bootsen, hoewel hij zijn bewegingen volhield. Duncan stond na te denken over de bedoeling van David's woorden, maar de Huron liet hem weinig tijd. Hij kwam naar het ziekbed, en stuurde den heelen troep vrouwen weg. Zij gingen onwillig, en toen de deur aan het einde der galerij weer dicht was en de galm weggestorven, wees de roodhuid naar zijn bewustelooze dochter en zei:

‘Laat nu mijn broeder zijn macht toonen.’

Heyward dorst niet langer te talmen. Hij zocht zijn herinneringen bijeen en maakte zich gereed, de lompe ceremoniën der bezwering te beginnen, waarachter de Indiaansche toovenaars hun onkunde en onmacht plegen te verbergen. Waarschijnlijk had hij al heel gauw een verdachte, of zelfs noodlottige vergissing begaan, als zijn eerste manoeuvres niet verstoord waren door een wild gegrom van den beer. Driemaal wou hij opnieuw beginnen, en driemaal ondervond hij denzelfden onbegrijpelijken tegenstand; alleen leek iedere stoornis hem nog wilder en dreigender dan de vorige.

‘De wijzen zijn naijverig,’ zei de Huron. ‘Ik ga. Broeder, de zieke is de vrouw van een mijner dapperste jonge mannen. Doe voor haar, wat gij kunt. Koest!’

trachtte hij het onrustige beest te kalmeeren. ‘Ik ga.’

De man vertrok, en Duncan bleef alleen met de bewustelooze vrouw en het wilde dier. Met de schranderheid, waarvoor de beer bekend staat, beluisterde het beest de gangen van den Indiaan, en toen een tweede galm had aangekondigd, dat ook hij de deur gepasseerd was, kwam het naar Duncan toe geschommeld en ging voor hem zitten, in zijn natuurlijke, bijna menschelijke houding. De jonge man zag rond naar een wapen, om weerstand te bieden aan den aanval, dien hij verwachtte.

De stemming van het dier scheen echter eensklaps omgeslagen te zijn. Het gromde niet meer, het gaf geen teeken van woede meer - het ruige lichaam schudde heftig, als bewogen door een vreemde inwendige kramptrekking. De lompe pooten tastten stompzinnig langs den breeden muil, en terwijl Duncan verbaasd, behoedzaam toekeek, viel de woeste kop opzij, en vertoonde zich het gezonde, lachende gezicht van den verkenner.

‘St!’ waarschuwde snel de woudlooper. ‘Het ongedierte is nog in de buurt - als ze iets anders hooren dan toovergeluiden, hebben we ze zóó weer hier.’

‘Waarom.... wat kom je hier doen?’

‘Ja!’ zei de verkenner. ‘'t Kan gek loopen! Ik zal u 't heele geval vertellen. We hebben den commandant en Chingachgook in een beverwoning geborgen - daar zijn ze veiliger dan op fort Edward, want de Indianen ontzien de bevers. Toen ben ik met Uncas op weg gegaan naar 't andere kamp, zooals we hadden afgesproken. Hebt u den jongen gezien?’

‘Ja helaas! Hij is gevangen, en hij zal 't er wel niet levend afbrengen.’

‘Ik was er al bang voor,’ zei de verkenner

gedrukt. ‘Door die pech ben ik hier - ik kon dien knaap toch zoo maar niet aan de Hurons overlaten? Hij was te vurig - hij zette een vluchtenden Huron na....’

‘Dat weet ik,’ zei Heyward. ‘Vertel maar verder, anders komen ze terug!’

‘Voorloopig komt er niemand. Een toovenaar moet zijn tijd hebben. Enfin, toen ik den jongen kwijt was, ben ik voortgeslopen, tot ik tamelijk dicht bij 't kamp kwam, en toevallig kwam ik bij een beroemden Huronschen toovenaar terecht, die zich aan 't kleeden was voor zijn werk. Ik heb hem een tikje op zijn hoofd gegeven en hem vastgehouden, met een flinke groote noot in zijn mond, en toen heb ik zijn spullen geannexeerd, en ben ik zelf voor beer gaan spelen.’

‘'t Was een prachtvoorstelling. Een echte beer had er niet tegen opgekund.’

‘Dat krijg je, als je altijd in de wildernis zit,’ zei de jager. ‘Een beer is trouwens makkelijk - een luipaard of een panter is veel lastiger. Weet u al, waar 't meisje is?’

‘Ik heb 't heele dorp afgezocht, maar niets gezien.’

‘Hebt u niet gehoord, wat de zangmeester zei, toen hij wegliep?’

‘Ik dacht, dat hij die zieke vrouw bedoelde.’

‘Ik denk heel wat anders. Er zijn hier zooveel muurtjes.... Beren hooren te klimmen, dus ik zal er maar eens overheen gaan kijken. Er moeten hier ergens potten honing staan - die ga ik opzoeken.’

Lachend beklom Haviksoog een der wanden, de onhandige berenbewegingen uitstekend nabootsend; maar toen hij boven was, vermaande hij met 'n teeken tot stilte en liet zich snel weer naar beneden glijden.

‘Ze is hier,’ fluisterde hij, ‘achter die deur. Ik had graag iets gezegd, om haar gerust te stellen, maar 't arme kind zou zich dood schrikken, als ze zoo'n monster zag. Ofschoon u zelf óók niet van de knapsten bent met die verf, majoor.’

Duncan, die al een paar gretige stappen had gedaan, kwam aanstonds terug.

‘Zie ik er èrg griezelig uit?’ vroeg hij.

‘Nou,’ zei de verkenner, ‘de Koninklijke Amerikanen zouden misschien niet voor u op den loop gaan; maar ik heb u wel eens met een áárdiger gezicht gezien. De squaws vinden zoo'n verfmasker wel leuk, maar een blanke jongedame ziet liever een normale teint. Hier,’ wees hij naar een plek, waar water uit de rots siepelde en in een spleet een klein vijvertje vormde, ‘hier kunt u den smeerboel kwijt - ik zal u straks wel weer opschilderen. Komt heel geschikt uit, want toovenaars veranderen hun verf dikwijls.’

De woudlooper hoefde niet aan te dringen. Terwijl hij nog sprak, was Duncan al met het water bezig. In enkele minuten waren alle ontsierende verfstreken weggewischt en vertoonde de jonge man zich weer met zijn natuurlijke trekken. Nu dorst hij zijn geliefde onder de oogen te komen - vluchtig groette hij zijn metgezel, waarop hij door den aangewezen doorgang verdween. De verkenner keek hem tevreden na met een knikje en een wensch tot succes; waarna hij kalm een onderzoek ging instellen naar den inhoud van de Huronsche provisie-kast; want ook jachtbuit werd in het hol geborgen.

Duncan had geen anderen wegwijzer dan een lichtje, dat in de verte schemerde; dat echter voor hem als poolster dienst deed. Dat schijnsel stelde hem in staat, de haven zijner hope te bereiken -

een andere afdeeling van het hol, gereserveerd voor de huisvesting van een zoo voorname gevangene: een dochter van den commandant van William Henry. Gestolen artikelen uit dat ongelukkige fort lagen daar bijeengehoopt, en midden in dien chaos vond hij haar, die hij zocht, bleek, bedroefd, beangst, maar mooi. Geheel onvoorbereid kwam het bezoek niet: David had haar gezegd, dat het komen kon.

'Duncan!' riep zij uit, met een stem, die om haar eigen klank scheen te beven.

'Alice!' riep hij terug, en zonder te kijken, waar hij ging, sprong hij tusschen en over de kisten, wapens en meubels heen, tot hij bij haar stond.

'Ik wist, dat je me niet in den steek zou laten!' zei ze, naar hem opkijkend met een blijden gloed in haar neerslachtig gezicht. 'Maar je bent alleen! Ik ben zielsblij, dat je komt.... maar ik zou toch graag.... vader en Cora....'

Duncan zag, hoe zij beefde, hoe het staan haar vermoeide. Hij liet haar zitten, en vertelde toen de voornaamste feiten, die sinds hun scheiding waren voorgevallen. Alice luisterde met ademlooze belangstelling; en hoewel Duncan zoo weinig mogelijk sprak over het verdriet van den zwaargetroffen vader, al kon hij daar niet geheel over zwijgen, liepen de tranen zoo overvloedig over de wangen van de dochter, alsof zij nog nooit geschreid had. Met teederheid trachtte Duncan haar te kalmeeren, en weldra was zij den eersten schok van haar gevoelens te boven en luisterde zij verder met onverbroken aandacht.

'En nu zul je ons zelf verder moeten helpen, Alice,' besloot Duncan. 'Misschien kunnen we tusschen dit wilde volkje vandaan komen, met de hulp van onzen handigen vriend Haviksoog, maar dan zul jij je erg flink moeten houden. Denk er om, dat we

je naar je vader willen brengen - jouw geluk hangt van die flinkheid af, maar dat van je vader ook.'

'Da's wel het minste, wat ik voor hem doen mag,' antwoordde Alice.

'En doe je 't een beetje voor mij ook?' vroeg de jonge man, zacht de hand drukkend, die hij tusschen zijn beide handen hield.

De blik van onschuldige verwondering, waarmee zij hem aanzag, deed Duncan inzien, dat hij duidelijker spreken moest.

''t Is nu geen plaats en geen tijd, om je bezig te houden met mijn zelfzuchtige verlangens,' zei hij, 'maar mijn hart is te vol, om te zwijgen. Lijden vereenigt, zeggen ze; je vader en ik hebben samen om je geleden.... we hebben er niet eens veel over hoeven praten....'

'En Cora, Duncan! Jullie hebben Cora toch niet vergeten?'

'Vergeten? Natuurlijk niet! We hebben ook om haar verdriet gehad; je vader maakt geen onderscheid tusschen zijn kinderen; maar ik.... Alice, je moet niet kwaad zijn, dat ik 't zeg, maar ik kon aan haar niet zooveel denken....'

'Dan doe je haar onrecht,' viel Alice hem in de rede, en zij trok haar hand terug. 'Als je wist, hoe ze over jou spreekt.... zij heeft geen beteren vriend.'

'Dat wil ik ook zijn,' antwoordde Duncan snel; 'ik zou zelfs méér voor haar willen zijn; maar jou heb ik lief.... je vader heeft goedgevonden, dat ik 't je zeg: mijn heele leven wil ik je aanbieden...'

Alice beefde, en een oogenblik wendde zij het gezicht af, met ontroering en schroom; maar weldra was zij haar houding weer meester.

'Nu niets meer zeggen, Duncan,' zei ze, en zij keek hem recht in 't gezicht met ontroerende onschuld

en vertrouwen. ‘Ik wil eerst bij vader zijn - hij moet ons zelf aan elkaar geven.....’

‘Meer kan ik nu niet vragen,’ wou de jonge man antwoorden, maar hij werd gestoord door een klopje op zijn schouder. Hij sprong op, keerde zich om, keek den indringer aan, en zag de donkere gestalte en het kwaadaardige gezicht van Magua. De wilde lachte met een diep keelgeluid, en het klonk Duncan als de uitdaging van een duivel in de ooren. Had hij zijn aandrift van het oogenblik gevolgd, dan had hij zich op den Huron geworpen, en de beslissing geëischt van een strijd op leven en dood. Maar hij was totaal ongewapend, en wist niet, hoeveel hulp zijn sluwe vijand kon oproepen, en hij moest waken over de veiligheid van haar, die hem liever was dan zijn eigen leven.... hij gaf het wanhopige plan alweer prijs, zoodra het in hem was opgekomen.

‘Wat wil je?’ zei Alice, met alle kracht haar doodsangst om Heyward bedwingend, koel en uit de hoogte, zooals zij gewend was, den overweldiger toe te spreken.

De Indiaan trok zijn grijnzend gezicht strak, en deed een stap achteruit voor den dreigenden blik uit de oogen van den jongen man. Een seconde bleef hij zijn beide gevangenen strak aanzien, toen trad hij opzij en liet een balk neervallen voor een deur, een andere dan die, waardoor Heyward was binnengekomen. Duncan begreep nu, hoe de overval mogelijk was geweest, en achtte zich onredbaar verloren. Hij nam Alice in zijn armen en wachtte rustig zijn lot af, gelukkig, dat hij het in zulk gezelschap ondergaan mocht. Maar de Huron was geen onmiddellijk geweld van zins. Klaarblijkelijk beoogden zijn maatregelen allereerst, zijn nieuwen gevangene het heengaan te beletten. Hij keek zelfs niet meer

naar de roerlooze gestalten midden in het vertrek, voor hij alle mogelijkheid tot vertrek langs den weg, dien hij zelf gekomen was, had afgesneden. Heyward volgde al zijn bewegingen, maar bleef staan, met de tengere Alice tegen zijn borst. Toen Magua zijn werk voltooid achtte, wendde hij zich naar het tweetal en zei in 't Engelsch:

‘De bleekgezichten vangen de slimme bevers; maar de roodhuiden weten, hoe zij de Yankee's vangen moeten!’

‘Ga je gang maar, gemeene Huron!’ riep Heyward, in zijn opwinding vergetend, dat zijn leven nu dubbele waarde had. ‘Ik lach om jou en om je wraak!’

‘Zal de blanke man aan den paal ook zoo spreken?’ vroeg Magua met een spottende grijns.

‘'t Is me precies eender, of ik hier met je alleen ben, of dat je heele volk er bij is.’

‘De Sluwe Vos is een groot opperhoofd!’ zei de Indiaan. ‘Hij zal zijn jonge mannen halen, om te zien, hoe dapper een bleekgezicht lachen kan, als hij gemarteld wordt.’

Al sprekend wendde hij zich af, en hij wou de ruimte verlaten langs den weg, waarlangs Duncan gekomen was, toen hij gegrom hoorde, en aarzelde. De beer verscheen in de deuropening, ging daar zitten en bewoog zich met zijn gewone rusteloosheid heen en weer. Evenals de vader van de zieke vrouw gedaan had bekeek Magua het dier snel en scherp, als om zich te verzekeren, wat hij voorhad. Hij herkende de meer-geziene vermomming van den toovenaar, en wou minachtend passeeren. Maar een nog luider, nog dreigender gegrom hield hem opnieuw staande. Toen scheen hij te besluiten, zich door zoo'n kleinigheid niet te laten ophouden, en deed resoluut een stap

vooruit. Het dier, dat iets naar voren was gekomen, trok zich terug, tot het weer in de deuropening stond, richtte zich toen op zijn achterpooten op en sloeg met de voorpooten in de lucht, op echte berenmanier.

'Gek!' riep Magua in 't Huronsch. 'Ga met de vrouwen en kinderen spelen; mannen hebben hun werk.'

Weer wou hij passeeren - hij vond het niet eens de moeite waard, te dreigen met het mes of den tomahawk, die van zijn gordel neerhingen. Opeens strekte het beest zijn armen, of pooten, uit en omvatte hem met een greep, die voor de befaamde kracht van een echte berenomhelzing niet onderdeed. Heyward had met ingehouden adem het optreden van Haviksoog gadegeslagen. Nu kon hij helpen: hij liet Alice los, en raapte een riem van hertenhuid op, die om een pak had gezeten. Hij zag de twee armen van den roodhuid, die door de stevige handen van Haviksoog achter den rug werden gehouden, sloeg er den riem omheen en legde een dubbelen knoop. In een ommezien waren ook de beenen en de voeten van den roodhuid stevig gebonden. Toen liet de verkenner los, en Duncan legde den machteloozen vijand op zijn rug.

Magua had zich met alle kracht verzet, zoolang hij niet overtuigd was, dat sterker spieren dan de zijne hem in bedwang hielden, maar hij had geen geluid doen hooren. Nu echter schoof Haviksoog de forsche kaken van het wilde dier terzij, en liet den Huron zijn eigen forsche, ernstige gezicht zien; en nu kon Magua zich niet inhouden. 'Hè?' deed hij verbaasd.

'O ja, je hebt nog een tong ook,' zei de overwinnaar. ''t Lijkt me niet veilig, dat je die nog gebruiken kunt. Ik zal dus zoo vrij zijn, je den mond te stoppen.'

Er was geen tijd te verliezen; snel zorgde de verkenner voor een stevige prop, en keek toen op den Indiaan neer, die nu inderdaad onschadelijk geacht mocht worden,

‘Hoe is dat ondier binnen gekomen?’ vroeg de verkenner, toen zijn taak volbracht was. ‘Er is niemand langs me heen gekomen.’

Duncan wees naar de deur, waardoor Magua was binnengetreden, en die nu te zeer gebarricadeerd was, om een snellen aftocht mogelijk te maken.

‘Neem de juffrouw dan maar mee,’ vervolgde zijn vriend, ‘dan gaan we de voordeur uit.’

‘Zij kan niet loopen!’ riep Duncan. ‘Ze is heelemaal van streek.... Alice, lieveling! Wees flink - we moeten vluchten....! 't Gaat niet; ze verstaat me wel, maar ze kan geen voet verzetten. Ga maar, vriend. Laat ons maar aan ons lot over....’

‘Kun je nèt denken,’ antwoordde Haviksoog. ‘Hier, sla haar die Indianenkleeren om. Wikkel haar er heelemaal in. Die voetjes ook.... zoo klein hèbben de Indiaansche vrouwen ze niet. Zoo. Draag haar nu, en kom mij achterna. Laat de rest maar aan mij over.’

Duncan volgde met graagte die orders op; toen de ander was uitgesproken, nam hij den lichten en dierbaren last op zijn armen en volgde den verkenner op den voet. De zieke vrouw lag nog juist, zooals ze haar verlaten hadden, alleen - snel liepen zij haar voorbij, en door de kloof naar den ingang van het hol. Toen zij het deurtje naderden, bewees gemurmel van stemmen daarbuiten, dat de vrienden en bloedverwanten van de patiënte daar bijeen waren, wachtend op verlof, om weer binnen te komen.

‘Ik ken haast geen woord Fransch,’ fluisterde Haviksoog. ‘U zult 't woord moeten doen, majoor. Zeg dat we den boozen geest in de grot hebben opge-

sloten, en dat u de vrouw meeneemt naar 't bosch om versterkende kruiden te zoeken. Als u 't goed aanpakt, lukt 't best - ze vinden zooiets heelemaal niet gek.'

De deur ging op een kier open - er wou iemand luisteren, wat er binnen gebeurde - dus kon de verkenner zijn instructies niet voortzetten. Een woedend gegrom dreef den luisteraar terug - de jager sloeg onbevreesd het schot van boombast open en trad naar buiten, ijverig zijn berenrol spelend. Duncan bleef vlak achter hem, en stond weldra midden in een groep van een twintig bezorgde bloedverwanten en vrienden.

Die traden iets terug om den vader en een jongeren man, die de echtgenoot van de vrouw scheen te zijn, vóór te laten.

'Heeft mijn broeder den boozen geest verjaagd?' vroeg de eerste. 'Wat heeft hij in zijn armen?'

'Uw kind,' antwoordde Duncan ernstig. 'De ziekte is uit haar geweken, en zit opgesloten in de rots. Ik breng de vrouw een eind weg, om haar daar te sterken tegen verdere aanvallen. Als de zon weer rijst, komt zij in de wigwam van den jongen man.'

Toen de vader die verklaringen in 't Huronsch vertaald had, ging er een tevreden gemompel op. De vader zelf gaf Duncan een wenk, verder te gaan, en zei vastberaden:

'Ga - ik ben een man. Ik zal de rots ingaan en den booze bevechten.'

Heyward had met genoegen gehoorzaamd, en was de groep menschen al voorbij, toen de laatste onrustbarende woorden hem staande hielden.

'Is mijn broeder dwaas?' riep hij. 'Is hij wreed? Of de ziekte zal in hem treden, òf hij zal de ziekte naar buiten jagen, en dan komt die zijn dochter na.

Neen; laat mijn kinderen buiten wachten, en als de geest zich vertoont, slaat hem dan neer met knuppels. Hij is sluw en zal zich in de bergen begraven, als hij ziet, hoevelen gereed staan om hem te verslaan.'

Deze waarschuwing had de gewenschte uitwerking. In plaats van naar binnen te gaan trokken de vader en de echtgenoot hun tomahawks en stelden zich op, om wraak te nemen op den pijniger van de zieke, terwijl de vrouwen en kinderen met gelijke intentie takken van de struiken braken of stukken steen opraapten. Dit gunstige moment namen de vermeende toovenaars te baat, om te verdwijnen.

Hoewel Haviksoog geducht partij had getrokken van de Indiaansche bijgeloovigheid, wist hij toch zeer goed, dat de toovenaars door de verstandigste hoofden meer geduld dan gewaardeerd werden. Tijd was kostbaar: de minste argwaan kon noodlottig worden. Hij trok dus om het dorp heen, langs een weinig zichtbaar pad. De kinderen waren naar bed; de rust van den nacht begon in te treden.

Alice kwam bij door de opwekkende buitenlucht. Er behoefde haar niet uitgelegd te worden, wat er gebeurd was - het waren alleen de lichaamskrachten geweest, die haar begeven hadden.

'Laat me nu maar eens probeeren te loopen,' zei ze, toen zij in het bosch kwamen, en zij bloosde, al zag niemand het, dat zij zoo lang in de armen van Duncan had moeten liggen. 'Ik ben heusch beter.'

'Nee, Alice, je bent nog veel te zwak.'

Het meisje stribbelde zacht, om los te komen, en Heyward was gedwongen, zijn kostbaren last prijs te geven. Toen de man, die voor beer had gespeeld, den afstand van de woningen groot genoeg achtte, hield hij halt, en besprak een onderwerp, dat hij alleen meester was.

‘Langs dit pad komt u aan een riviertje,’ zei hij. ‘U volgt den noordelijken oever, tot u aan een waterval komt; dan klimt u rechts den heuvel op - als u boven bent, zult u de vuren van het andere volk zien. Gaat u daarheen en vraagt u hun bescherming. Als het echte Delawaren zijn, bent u er veilig. Ver weg vluchten met de juffrouw is op 't oogenblik onmogelijk. De Hurons zouden ons spoor volgen, en vóór we een mijl of tien ver waren, hadden ze onze scalpen. Tot ziens - en 't beste!’

‘Maar u dan?’ vroeg Heyward verbaasd. ‘We gaan toch niet van elkaar?’

‘De Hurons hebben den laatste der Mohikanen in hun macht,’ gaf de verkenner ten antwoord, ‘den trots van zijn stam. Ik ga zien, wat ik voor hem doen kan. Als ze uw scalp genomen hadden, was er voor ieder haartje zoo'n bandiet gevallen, majoor; dat had ik me heilig voorgenomen; maar als ze Uncas aan den paal zetten, zullen ze zien, dat een blanke óók durft te sterven.’

Duncan toonde zich niet in het minst gekrenkt door de blijkbare voorkeur, die de woudlooper betuigde voor den jongen man, dien hij in zekeren zin zijn aangenomen kind kon noemen. Hij bleef echter zijn best doen, om Haviksoog van zijn wanhopig plan af te brengen, en Alice hielp hem. Ook zij betoogde, dat de onderneming groot gevaar opleverde met heel weinig kans op succes. Maar tevergeefs spanden zij hun vindingskracht en welsprekendheid in. De verkenner luisterde met aandacht, maar ook met ongeduld, en eindelijk sloot hij het debat met een antwoord, dat Alice den mond sloot, en ook Heyward deed inzien, hoe vruchteloos verder protest zijn zou.

‘Hoort u eens,’ zei hij. ‘Er bestaat een gevoel, beweert men, dat een jongen man nauwer bindt aan

een vrouw, dan een vader aan zijn zoon gebonden is. 't Is mogelijk. Ik heb heel weinig met blanke vrouwen omgegaan; maar in de steden en dorpen kan 't zoo gaan. U hebt uw leven, en al wat u lief is, gewaagd, om deze jongedame te redden - dat zal ook wel door zoo'n gevoel komen, denk ik. Maar nu ik. Ik heb dien jongen geleerd, wat een geweer is, en hij heeft 't me rijkelijk vergolden. We hebben menigmaal samen gevochten; en zoolang ik den knal van zijn geweer in mijn eene oor hoorde, en dat van zijn vader in 't andere, was ik er zeker van, dat ik geen vijand achter me had. Winter en zomer, dag en nacht hebben we samen door de wildernis gedwaald, we hebben 't zelfde eten gegeten, en de een heeft geslapen, terwijl de andere waakte; en vóór er gezegd zal worden dat Uncas aan den martelpaal stond, terwijl ik in de buurt was.... We hebben maar één God, of we een ronde of een blanke huid hebben; en ik roep Hem tot getuige, dat die jonge Mohikaan niet sterven zal, doordat een vriend hem in den steek laat - of er moest geen trouw meer bestaan op de wereld, en Hertendooder moest net zoo onschadelijk worden als het toetertje van den zanger!'

Toen liet Duncan den arm van den verkenner los. Die keerde zich om en liep met vasten tred terug naar 't kamp. Heyward en Alice, voldaan en toch verdrietig, bleven hem een korte poos nakijken; toen gingen zij samen op weg naar het verre dorp der Delawaren.

Vijf-en-twintigste hoofdstuk

Al had Haviksoog zijn besluit nog zoo edelmoedig genomen, hij begreep heel goed, welke gevaren en moeilijkheden hem te wachten stonden. Bij zijn terugkeer naar het kamp spande hij zijn scherpen en

geoefenden geest in om middelen te vinden, waarmee hij zijn vijanden kon verschalken, die in waakzaamheid en achterdochtigheid zeker niet voor hem onderdeden. Hij had de levens van Magua en den toovenaar gespaard, en hun leven bedreigde het zijne. Zij zouden de eerste slachtoffers zijn geweest, die hij voor zijn veiligheid offerde, als hij niet van meening was geweest dat zulk moorden in koelen bloede, hoezeer het ook met den aard der roodhuiden strookte, hem als blanke onwaardig was. Hij vertrouwde dus maar op de kracht der knoopen en banden, waarmee hij zijn gevangene geboeid had, en begaf zich regelrecht naar het midden der nederzetting.

Toen hij de woninkjes naderde, werden zijn schreden behoedzamer, en zijn wakker oog liet zich geen teeken van gunst of vijandschap ontgaan. Een vervallen hut stond een eindje bij de andere vandaan, en zag er uit, alsof zij half voltooid in den steek was gelaten - waarschijnlijk wegens een tekort aan benoodigdheden, hout, of water. Er glom echter een zwak licht door de kieren naar buiten - hoe gebrekkig het bouwsel ook was, het had dus toch een bewoner. Naar die hut begaf zich de verkenner, als een voorzichtig generaal, die de vooruitgeschoven posten van zijn vijand verkent, vóór hij tot den grooten aanval overgaat.

Haviksoog nam een houding aan, passend voor het dier, dat hij voorstelde, en sloop naar een spleet in den wand, waardoor hij naar binnen kon zien. Het bleek de verblijfplaats van David Gamut te zijn. Hier had de zangmeester een toevlucht gevonden met al zijn zorgen, zijn vrees en zijn vroom vertrouwen. En terwijl de verkenner zijn vriend aldus waarnam, was hij zelf het voorwerp van diens gepeinzen, zij het ook in de rol, die hij nog steeds speelde.

David geloofde onvoorwaardelijk aan de mirakelen, die in de gewijde boeken beschreven staan, maar dat er directe bovennatuurlijke invloeden werkten in zijn moderne, alledaagsche leven, kon hij slecht aannemen. Met andere woorden: al twijfelde hij geen seconde aan het vermogen van Balaam's ezel om te spreken, het leek hem meer dan vreemd, dat een beer zou kunnen zingen. En toch was dit gebeurd: zijn eigen gevoelige organen hadden het waargenomen. Er was iets in zijn houding en bewegingen, dat den verkenner eenig besef gaf van zijn geestestoestand. Hij zat op een berg rijshout, en met een paar takken daaruit hield hij nu en dan zijn vuurtje bij, maar hij liet het hoofd in de hand rusten, als ging hij op in droevig gepeins. De kleedij van den gunsteling der muzen was nog dezelfde, die hij in het raadsgebouw gedragen had; alleen werd zijn kale hoofd nu gesierd door den driekanten steek, die niet verleidelijk genoeg was gebleken, om de begeerlijkheid van een roodhuid gaande te maken.

De slimme Haviksoog herinnerde zich, hoe overhaast de zanger geweken was van het ziekbed der vrouw in de grot; dus kon hij zich licht indenken, wat het onderwerp was van zulk plechtig gemijmer. Hij sloop eerst om de hut heen, om zich te verzekeren, dat die geheel afgezonderd stond - de eigenaardigheden van den bewoner beschermden hem waarschijnlijk tegen bezoek; toen waagde hij zich door den lagen ingang in de tegenwoordigheid van Gamut. Deze laatste zat zoo, dat zij het vuur tusschen hen in hadden; en toen Haviksoog een zittende houding had aangenomen, ging er bijna een minuut voorbij, waar in de twee elkaar sprakeloos aankeken. Het onverwachte en de aard der verschijning waren David bijna te machtig geworden. Hij tastte naar zijn fluit, en

stond op met het vage plan, een muzikale duivelbezwering te beproeven.

‘Monster!’ riep hij uit, met bevende handen zijn bril opzettend, waarna hij begon te zoeken in zijn onfeilbare bron van troost, de opnieuw berijmde psalmen; ‘ik ken uw wezen en uw bedoelingen niet; maar als gij kwaad tegen mij wilt, hoor dan de taal van een koning van Israël, en heb berouw!’

De beer schudde zijn ruige zijden en antwoordde:

‘Doe dat toetertje maar weg, en praat niet zoo gezwollen. Vijf woorden gewoon verstaanbaar Engelsch zijn op 't oogenblik beter dan een uur gezwam.’

‘Wie ben je?’ vroeg David versteld en bijna ademloos.

‘Een mensch net als jij; met een net zoo blanke huid als jij. Weet je nu al niet meer, van wien je dat malle instrumentje gekregen hebt?’

‘Hoe is 't mogelijk!’ riep David, vrijer ademend, nu de waarheid tot hem door begon te dringen. ‘Ik heb hier onder de heidenen rare dingen beleefd, maar zooiets als dit....!’

‘Wacht even,’ zei Haviksoog, en hij onthulde zijn eerlijke gezicht, om zijn metgezel volkomen op zijn gemak te brengen. ‘'t Is niet zoo'n knap gezichtje als van de twee meisjes, maar 't is tenminste blank. En nu moeten we eens ernstig praten.’

‘Hoe is 't met de jongedame, en met den majoor?’ vroeg David.

‘Die zijn netjes onder de tomahawks van dat ontuig vandaan. Maar kun je me op 't spoor van Uncas brengen?’

‘Hij zit gevangen, en ik ben hard bang, dat zijn doodvonnis al uitgesproken is. Het gaat me aan 't hart, dat zoo'n goed mensch in zijn onwetendheid zou moeten sterven, dus heb ik al een hymne uitgezocht.’!

‘Kun je me bij hem brengen?’

‘Dat zal misschien wel gaan,’ antwoordde David aarzelend. ‘Maar ik ben bang, dat je hem meer kwaad dan goed zult doen met je aanwezigheid.’

‘Praat nu maar niet meer. Ga mee!’ antwoordde Haviksoog; hij borg zijn hoofd weer in den berenkop en gaf het goede voorbeeld, door aanstonds de hut te verlaten.

Onderweg kwam de verkenner te weten, dat zijn vriend bij Uncas binnen kon komen; het voorwendsel was een denkbeeldige ziekte, en een gunstige invloed werd uitgeoefend door de vriendschap van een der bewakers, die een beetje Engelsch sprak en door David tot leerling was uitgekozen. Of de Huron de bedoelingen van zijn nieuwen vriend doorzag, was zeer de vraag; maar speciale attenties vindt ook een wilde vleiend, dus het gunstige resultaat wàs er.

De hut, waarbinnen Uncas was opgesloten, stond midden in het dorp, zoodat het zeer moeilijk was, haar ongemerkt te naderen of te verlaten. Maar Haviksoog vertrouwde op zijn vermomming: hij liep regelrecht, zonder poging zich te verbergen, op de plek toe. Het late uur echter verleende hem een zekere bescherming: de kinderen sliepen, de vrouwen en de meeste mannen waren binnen. Er dwaalden alleen nog een vier of vijf krijgers om de gevangenis van Uncas rond, vermoeide, maar trouwe bewakers van diens bewegingen.

Toen zij Gamut zagen, vergezeld door een wezen, dat de bekende vermomming van hun meest befaamden toovenaar droeg, lieten zij die twee ongehinderd passeeren. Zij maakten echter niet de minste aanstalten, om te vertrekken; integendeel, zij werden blijkbaar nog sterker aan de plek gebonden door hun belangstelling voor de geheimzinnige tooverkunsten, die zij van het bezoek verwachtten.

De verkenner kon de Hurons niet in hun eigen taal toespreken, en moest de conversatie dus geheel aan David overlaten. Maar met al zijn eenvoud had deze geducht zijn voordeel gedaan met de ontvangen instructies - hij overtrof de stoutste verwachtingen van zijn leermeester.

‘De Delawaren zijn oude wijven!’ richtte hij zich tot den wilde, die een beetje Engelsch verstond. ‘De Yankee's, mijn dwaze landgenooten, hebben hun gezegd, de tomahawks ter hand te nemen, en op hun Canadeesche vaders in te slaan, en zij hebben hun sekse vergeten. Wil mijn broeder het Vlugge Hert hooren vragen om zijn rokken, en hem voor 't oog der Hurons zien schreien aan den paal?’

Een krachtig toestemmende uitroep gaf te kennen, hoe ingenomen de wilde zou zijn, als hij dat vertoon van zwakheid in een zoo lang gehaten en gevreesden vijand zou mogen waarnemen.

‘Ga dan opzij, dan zal de wijze man op den hond blazen! Zeg het mijn broeders.’

De Huron sprak zijn kameraden toe en ook zij toonden zich ingenomen met het plan. Zij verwijderden zich eenigszins van den ingang, en wezen den vermeenden toovenaar, binnen te gaan. De beer echter gehoorzaamde niet, maar bleef zitten en gromde.

‘De wijze man is bang, dat zijn adem zijn broeders zal raken, en ook hun moed zal wegnemen,’ vervolgde David, den wenk begrijpend. ‘Zij moeten zich verder verwijderen.’

De Hurons, die het verlies van hun moed als de ergste ramp beschouwd zouden hebben, trokken eenparig af, naar een plek, waar zij buiten gehoor van de hut waren, maar den ingang nog in het oog konden houden. Zoo scheen de verkenner het voldoende te vinden: langzaam ging hij het armzalige verblijf

binnen. Het was daar stil en donker: er was niemand in dan de gevangene.

Uncas lag in den versten hoek, achterover, aan handen en voeten stevig gebonden met sterke, snijdende twijgen. De jonge man zag den beer binnen komen, maar in 't eerst verwaardigde hij het dier met geen blik. De verkenner had David aan de deur laten staan, om zich te vergewissen, dat zij niet bespied werden, en hij vond het raadzaam, zijn vermomming vol te houden tot hij daaromtrent voldoende zekerheid bezat. Hij sprak dus niet, maar begon een paar bewegingen te maken van het dier, dat hij voorstelde. De jonge Mohikaan had eerst gedacht, dat zijn vijanden een echten beer hadden binnengedreven, om hem te sarren, en zijn zenuwen op de proef te stellen, maar nu ontdekte hij in de bewegingen, waarop Haviksoog zoo zijn best had gedaan, een paar foutjes, die op namaak wezen. Haviksoog werd zich van Uncas' minachting niet bewust, anders had hij uit ergernis de voorstelling misschien nog een poosje doorgezet; maar het knorrige gezicht van den jongen Mohikaan kon zooveel beteekenen.... Zoodra David dus het afgesproken teeken gaf, werd het woedende gegrom van den beer opgevolgd door een zacht sissend geluid.

Uncas had zijn oogen gesloten, als vond hij den indringer te min, om aan te kijken. Maar nauwelijks hoorde hij het slangengeluid, of hij trok zich half overeind, keek rechts en links, en wendde toen zijn blik naar het monster. Hetzelfde geluid klonk weer, blijkbaar uit den bek van het dier. Weer zagen de oogen van den jongen roodhuid de hut rond, weer rustten zij op den beer, en zacht zei zijn stem:

‘Haviksoog!’

‘Snijd zijn boeien door,’ zei Haviksoog tegen David die juist binnenkwam.

De zanger deed, wat hem gezegd was - Uncas had zijn ledematen weer vrij. Tegelijk kraakte de gedroogde dierenhuid, en de verkenner stond onverhuld. De Mohikaan scheen de bedoeling van zijn komst vanzelf te begrijpen: met geen woord of gebaar toonde hij verbazing meer. Haviksoog haalde een lang blikkerend mes te voorschijn, en gaf het Uncas.

‘Kun je noodig hebben,’ zei hij. ‘De roode Hurons staan buiten.’ En hij wees naar een tweede, soortgelijk mes, eveneens dien avond op den vijand buitgemaakt.

‘We zullen gaan,’ zei Uncas.

‘Waarheen?’

‘Naar de Schildpadden; zij zijn kinderen van mijn grootvaders.’

‘Jawel,’ zei de verkenner, ‘jullie hebben 't zelfde bloed in de aderen, maar de kleur zal door den tijd en den afstand wel een beetje veranderd zijn, denk ik. Hoe moeten we met die Mingo's buiten? 't Zijn er zes, en aan den zanger hebben we niets.’

‘De Hurons zijn opscheppers,’ zei Uncas verachtelijk. ‘Hun totem is een eland, maar ze loopen als slakken. De Delawaren zijn kinderen van de schildpad, maar ze laten de herten achter zich.’

‘Daar is veel van waar; jij zou 't in een race glad van ze winnen, geloof ik; maar een blanke kan meer met zijn armen dan met zijn beenen. Ik schiet liever op een Huron, dan dat ik tegen hem loop.’

Uncas, die al bij de deur was, kwam nu terug, en ging weer naar zijn ouden hoek. Haviksoog merkte dit zoo gauw niet op, en vervolgde den gang van zijn eigen gedachten.

‘Maar ik mag je niet ophouden,’ zei hij. ‘Neem jij de beenen maar, Uncas; ik trek mijn berenvelletje wel weer aan, en ik zal zien, dat ik er zóó uitkom.’

De jonge Mohikaan gaf geen antwoord, maar sloeg rustig zijn armen over elkaar en ging met zijn rug tegen een der stijlen van de hut staan.

‘Nou,’ zei de verkenner, ‘komt er nog wat van? Ik heb tijd zat - de schoeljes gaan natuurlijk eerst jou achterna.’

‘Uncas blijft,’ was het kalme antwoord.

‘Waarom?’

‘Om te strijden met zijn vaders broeder, en te sterven met den vriend van de Delawaren.’

‘Ja, kerel,’ zei Haviksoog, de hand van Uncas stevig drukkend, ‘je had wel een Mingo moeten zijn, en geen Mohikaan, als je mij achter had gelaten. Maar ik moest 't toch aanbieden.... Jeugd leeft graag.... Enfin, als we 't niet in open krijg kunnen doen, moet 't met list gebeuren. Trek aan die huid; je zult wel zoowat net zoo goed voor beer kunnen spelen als ik.’

Over de maat van hun talenten in die richting liet Uncas zich niet uit. Hij trok zwijgend het berenhulsel aan en wachtte, wat zijn vriend verder zou voorstellen.

‘Nu jij,’ zei Haviksoog tegen David. ‘Hier heb je mijn buis en mijn muts - geef mij die deken en die pet van je. Geef me 't boek en je bril ook maar, en 't toetertje; zoodra ik je weer eens zie, krijg je ze terug, met een bedankje toe.’

David gaf gewillig de gevraagde voorwerpen af, en Haviksoog stak zich snel in de geleende veeren. De twee mannen waren zoowat even groot, dus kon de verkenner in donker en sterrenlicht wel voor den zanger doorgaan.

‘Zoo,’ zei Haviksoog, ‘jij kunt je hier beter redden dan in de wildernis, zou ik zoo zeggen. Je bent niet bang, hè? 't Gevaarlijkste oogenblik is, als die luitjes ontdekken, dat ze beetgenomen zijn. Als ze je

dan al geen klap op je hoofd gegeven hebben, doen ze je niets, omdat ze denken, dat je niet goed snik bent. Je hòèft niet, maar als je hier wilt blijven, ga daar dan in 't donker zitten, en speel zoo lang mogelijk voor Uncas. Wat wou je - je kleeren terughebben en opstappen, of hier blijven?'

'Hier blijven,' zei David. 'De jongeman heeft kranig voor me gevochten - dan mag ik wel iets voor hèm doen ook.'

'Da's mannentaal. Jammer, dat je geen betere opvoeding hebt genoten. Nu je hoofd naar beneden, en je beenen optrekken, anders hebben ze je zóó door. Houd je zoo lang mogelijk stil, en als dat niet meer kan, ga dan zoo hard mogelijk zingen, dan krijgen die rooien weer respect voor je. En als ze je scalp nemen, wat ik niet geloof, kun je er op rekenen, dat we je wreken zullen.'

'Nee!' riep David. Geen wraak!'

'Zal ook niet hoeven,' zei de verkenner. ''t Beste, vrind. Misschien heb je het nog niet eens aan 't slechtste end.'

De twee mannen schudden elkaar de hand, en snel verliet Haviksoog de hut, gevolgd door de nieuwe creatie van een beer.

Zoodra Haviksoog door de Hurons gezien kon worden, nam hij de stijve lichaamshouding van David aan, stak een arm op om maat te slaan en hief iets aan, dat hij als een nabootsing van psalmgezang bedoelde. Gelukkig hadden de wilden weinig muzikaal gehoor, anders was het bedrog onmiddellijk ontdekt. Hij moest gevaarlijk dicht langs de donkere groep heen, en de stem van den verkenner werd luider, naarmate hij nader kwam. Toen hij passeerde, stak de Huron, die Engelsch verstond, een arm uit, en hield den schijnbaren zangmeester staande.

‘Die Delawaarsche hond!’ zei hij, zich voorover buigend, om den ander in 't gezicht te zien. ‘Is hij bang? Zullen de Hurons hem hooren kreunen?’

Uit het beest kwam er een gebrom zoo wild en natuurlijk, dat de Indiaan losliet en wegsprong, als vreesde hij, dat het een echte beer was, die hem voorbij schoof. Haviksoog, die bang was, dat zijn stem hem verraden zou, begon terstond een nieuwe muzikale uitbarsting, die door een meer begaafd publiek niet zuinig uitgekreten zou zijn. Zijn huidig gehoor echter werd er door geslagen met het respect, dat verstandsverbijstering hun steeds inboezemde. De groep Indianen trok zich terug, en liet de twee zonderlinge figuren gaan.

Het kostte Uncas en den verkenner moeite, hun gang waardig en kalm te vervolgen, vooral toen zij bemerkten, dat de krijgers door nieuwsgierigheid naar de hut werden gedreven, om het effect der betoovering waar te nemen. Eén onvoorzichtige beweging van David kon hen verraden, en er was tijd noodig, om in veiligheid te geraken. Het gegrom van den beer lokte hier en daar nieuwsgierigen naar buiten, maar niemand hield hen tegen.

De avonturiers kwamen buiten het dorp en naderden nu snel het bosch, toen er een lange luide kreet kwam van de hut, waarin Uncas opgesloten was geweest. De Mohikaan sprong op en schudde de ruige huid af.

‘Halt!’ zei de verkenner, zijn vriend bij den schouder grijpend. ‘Laat maar gillen! 't Was niets dan verbazing.’

Het geschreeuw plantte zich voort door het dorp, terwijl de vluchtelingen zich voortrepten, tot een plek, waar Haviksoog stilstond, en twee geweren met toebehooren uit een boschje haalde.

‘Zoo,’ zei hij, Hertendooder streelend, ‘laat de heeren nu maar komen! Dan gaan er toch minstens twee aan.’

Met de geweren onder den arm begaven zij zich in de sombere duisternis van het woud.

Zes-en-twintigste hoofdstuk

Met kloppende harten slopen de Hurons naar een kier, waardoor zij het lichtschijnsel in de hut konden zien. Minuten lang hielden zij de gestalte van David voor die van hun gevangene; maar wat Haviksoog gevreesd had, gebeurde: de zanger werd er moe van, de uitersten van zijn lange beenen zoo dicht bijeen te houden, en strekte ze uit, waardoor een van zijn voeten de vuurspranken raakte en verschoof. Eerst meenden de Hurons, dat de Delaware door tooverkracht aldus misvormd was; maar toen David, niets kwaads vermoedend, het hoofd zoo wendde, dat zijn goedige trekken zichtbaar werden, bleef er geen twijfel meer over. De mannen renden naar binnen, en zagen, en gilden eerst hun verbazing, toen hun ergernis uit. David hief zoo luid mogelijk de eerste strofe aan van het eerste het beste gezang, dat hem te binnen schoot, een begrafenis-hymne. De Indianen, hierdoor herinnerd aan zijn zwak, renden naar buiten, en schreeuwden het heele dorp wakker.

In zeer korten tijd stonden er tweehonderd mannen ter vervolging gereed. De hoofden waren in het raadsgebouw bijeen, om over de ontsnapping te spreken en te beslissen, wat er gebeuren moest. De sluwe Magua werd gemist, en er werden boodschappers naar zijn woning gestuurd, om hem te halen.

Een paar jonge mannen kregen order, den bosch-

rand langs te zoeken, om te zien, of de verdachte naburen, de Delawaren, geen kwaad brouwden. Vrouwen en kinderen liepen heen en weer, en een troepje krijgers bracht den rampzaligen toovenaar, die al dien tijd geboeid had gelegen, ter raadsvergadering.

De man vertelde, wat hem overkomen was, en de vader van de zieke vrouw verhaalde op zijn beurt, wat hij wist. Door deze verklaringen werd het onderzoek gericht naar de grot, en een heel gezelschap wijzen des volks begaf zich daarheen en passeerde de kloof.

De zieke vrouw lag nog op dezelfde plaats en in dezelfde houding, ondanks de beweringen dergenen, die haar het bosch in hadden zien dragen. Die tastbare tegenstrijdigheid trok aller oogen naar den vader. De man ging naar het rustbed, boog zich neer en keek scherp, ongeloovig naar de trekken der patiënte, om zich te verzekeren van de werkelijkheid.

Zijn dochter was dood.

Natuurlijke gevoelens kregen even de overhand - de oude man verborg in smart zijn oogen. Toen beheerschte hij zich, keek de anderen aan, wees naar het lijk en zei:

‘De vrouw van mijn jongen man heeft ons verlaten! De Groote Geest is boos op zijn kinderen.’

Op het droeve bericht volgde een plechtig zwijgen. Na die stilte wou een der oudste Indianen iets zeggen, toen een donker voorwerp uit een aangrenzend vertrek kwam, over den grond rollend, tot midden in de ruimte, waar zij stonden. Het gezelschap trad achteruit en keek verbaasd, wat het voorwerp was - tot het in 't licht kwam, en de verwrongen trekken van Magua vertoonde. Snel kwamen de messen te voorschijn, en werd de man van

zijn boeien bevrijd. De Huron stond op, en schudde zich als een leeuw. Hij sloeg de hand aan zijn mes, maar zei niets.

Magua keek rond, zag slechts bevriende gezichten om zich heen, en stond te knarsetanden van woede, die hij op geen slachtoffer luchten kon. Eindelijk nam de oudste van de groep het woord.

'Mijn vriend heeft een vijand gevonden,' zei hij. 'Is hij nabij, dat de Hurons wraak kunnen nemen?'

'Laat den Delaware sterven!' riep Magua woest.

Weer werd het stil - en dezelfde oude man sprak.

'De Mohikaan is vlug van voet, en springt ver,' zei hij. 'Maar mijn jonge mannen zijn hem op 't spoor.'

'Is hij weg?' vroeg Magua, met een stem, die diep uit zijn borst scheen te komen.

'Er is een booze geest onder ons geweest, en de Mohikaan heeft onze oogen verblind.'

'Een booze geest!' spotte Magua. 'Het is de geest geweest, die de levens van zoovele Hurons genomen heeft; de hond, die het hart en de list van een Huron draagt onder een blanke huid: de Lange Karabijn!'

Het uitspreken van dien gevreesden naam had op de toehoorders het gewone effect. Maar toen de krijgers gingen beseffen, dat de brutale vijand in hun kamp was geweest, en daar zijn werk had gedreven, sloeg de hartstocht van Magua op hen allen over. Zij stonden te schreeuwen en in de lucht te slaan, alsof het voorwerp van hun razernij die slagen voelen kon. Toen zij hun gewone zelfbeheersching hernamen, nam Magua, die intusschen eveneens had nagedacht, de leiding.

'Laten we naar mijn volk gaan,' zei hij, 'het wacht ons.'

Zwijgend keerden de mannen terug naar het raadsgebouw. Magua vertelde, hoe 't hem vergaan was, en heel het bedrog, door Heyward en Haviksoog gepleegd, werd nu duidelijk. De mannen zaten elkaar aan te kijken, verbaasd om de stoutmoedigheid en het succes van hun vijanden. Maar toen kwam het overleg: de plannen tot wraak.

Er werden nog meer mannen uitgestuurd, om het spoor der vluchtelingen te zoeken; en sommigen kwamen rapporteeren, dat de vijanden ongetwijfeld den weg naar het kamp van hun gewantrouwde bondgenooten, de Delawaren, hadden ingeslagen. Op dit gegeven bouwden de raadsleden voort, grondden zij hun plannen.

Er werden naar verschillende kanten verkenners uitgestuurd; spionnen kregen opdracht, het kamp der Delawaren binnen te dringen; de krijgers werden gewaarschuwd, dat zij zich gereed moesten houden - hun diensten konden spoedig opgevorderd worden; vrouwen en kinderen werden tot zwijgen vermaand. Magua ging het dorp rond, om vriendschappen te verlevendigen, en het vertrouwen te sterken, waar dit wankelde.

Ver vóór den dageraad verzamelden zich een twintigtal mannen in de hut van Magua, met al hun wapens, al spraken hun verven niets dan vrede uit. Magua stond op, gaf het sein tot vertrek en ging zelf voor.

De anderen volgden in de orde, die nadien ‘Indiaansche slagorde’ genoemd werd: man voor man achter elkaar, als de eenden. Sluipend als spoken verlieten zij het kamp.

De troep ging niet regelrecht naar het kamp der Delawaren, maar werd door Magua een eind langs de kronkelingen van het riviertje, en vervolgens langs

den beverpoel geleid. Die plek bereikten zij bij het aanbreken van den dag.

Gelijk Magua een teekening van een vos droeg op zijn leeren mantel, zoo was er een andere hoofdman in zijn troep, die den bever als zijn speciaal symbool, zijn 'totem' droeg. Het zou als een oneerbiedige nalatigheid beschouwd zijn, als deze man zijn 'soortgenooten' voorbij was getrokken, zonder hen vriendschappelijk toe te spreken. Hij noemde de dieren zijn neven, en wees er op, dat zijn beschermende invloed hun levens spaarde, waarop zoovele handelaars het gemunt hadden. Hij vermaande hen tot dankbaarheid, beloofde zijn verdere gunst, en vroeg voor de expeditie, die hij met zijn makkers ondernam, aandeel in het beleid en de schranderheid, waarvoor de bevers zoo beroemd waren.

Terwijl de man aldus sprak en zijn kameraden ernstig toeluisterden, kwamen er een paar zwarte gestalten boven het water uit, tot groote tevredenheid der Hurons. Zelfs kwam de kop van een grooten bever uit den ingang van een der woninkjes, welk bewijs van vertrouwen door den spreker als een zeer gunstig voorteeken werd geprezen.

Toen Magua het sein gaf tot verder gaan, keek geen der Hurons om. Niemand zag dus, dat de eerbiedwaardige bever opnieuw zijn kop naar buiten had gestoken, en de bewegingen van den troep gadesloeg met een aandacht en een geslepenheid, die zelfs het fijnste instinct van zijn soort scheen te overtreffen. De waarnemer zou haast geloof zijn gaan hechten aan het bestaan van dierenverstand, tot het moment, dat de groep krijgers in het bosch verdween, en het heele dier uit de hut te voorschijn kwam. Toen kwamen namelijk uit het masker van bont de ernstige trekken van Chingachgook.

Zeven-en-twintigste hoofdstuk

De stam, of liever halve stam der Delawaren, die zoo dicht bij de tijdelijke nederzetting der Hurons kampeerde, kon een gelijk aantal krijgers op de been brengen als laatstgenoemd volk. Evenals hun buren waren zij met Montcalm tegen de Engelschen opgetrokken, maar juist op de momenten, dat hun hulp het meest noodig was, hielden zij zich werkeloos. Hun bijlen waren stomp, beweerden hun afgezanten; en het legerhoofd vond het wijzer, hun passieve vriendschap te onderhouden, dan hen door strengheid te prikkelen tot openlijke vijandschap; want er bestonden oude banden tusschen die Delawaren en de stammen, die de zijde der Engelschen hadden gekozen.

Dien ochtend, toen Magua zijn troep het bosch in leidde, bescheen de zon een druk bedrijf in het kamp der Delawaren. Vrouwen bereidden het ochtendeten of liepen heen en weer, om zacht een paar woorden met elkaar te wisselen, mannen stonden in groepen te praten of zagen hun wapens na, en allen keken van tijd tot tijd naar een groote stille tent midden in 't kamp, alsof die het voorwerp van hun aller gedachten bevatte.

Plotseling verscheen er een man op een platte rots, die boven het dorp uit stak. Hij droeg geen wapens, en de woestheid van zijn trekken was door verf gematigd. Toen de Delawaren hem zagen, betuig de hij vriendschap door een arm omhoog te steken en plechtig naar zijn borst te laten dalen. De kampbewoners riepen hem met soortgelijke vriendschaps-teekenen nader. De man kwam, rinkelend met de zilveren sieraden, die aan zijn armen en om zijn hals hingen. Midden in de groep der mannen bleef hij staan, en de Delawaren herkenden het befaamde

Huronsche opperhoofd, den Sluwen Vos. De woordvoerder der Delawaren, de man die vele talen sprak, trad vooruit.

‘De wijze Huron is welkom,’ zei hij. ‘Hij is gekomen, om de maïs te eten met zijn broeders van de meren.’

‘Hij is gekomen,’ antwoordde Magua waardig, en hij groette ook de andere mannen, waarna hij den eerste volgde in diens tent.

Er namen nog een viertal ouden aan den soberen maaltijd deel, en behoedzaam werd het gesprek gevoerd. De Delawaren tastten naar de geheime bedoeling van Magua's komst, de Huron trachtte zijn gewantrouwde bondgenooten te dringen in de richting, waar hij heen wou.

‘Geeft mijn gevangene last aan mijn broeders?’ vroeg hij.

‘Zij is welkom.’

‘Het pad tusschen de Delawaren en de Hurons is kort, en het ligt open. Laat haar bij mijn squaws brengen, als zij mijn broeder last berokkent.’

‘Zij is welkom,’ zei het hoofd der Delawaren met nog meer nadruk.

Hierna zweeg Magua minuten lang, maar hij toonde geen misnoegdheid om het mislukken van zijn poging, Cora weer in handen te krijgen.

‘Zijn er geen vreemde moccassins in de wouden gezien?’ hernam hij eindelijk. ‘Hebben mijn broeders geen voeten van Yankee's gespeurd?’

‘Zij zullen de Delawaren niet slapende vinden.’

‘Dat is goed. Een krijger, die zijn oogen open heeft, kan zijn vijand zien,’ antwoordde Magua, en weer veranderde hij van onderwerp, nu hij geen voet kon krijgen. ‘Ik heb geschenken voor mijn broeder meegebracht.’

Hij stond op, en spreidde zijn gaven uit, meest snuisterijen, uit het fort William Henry gestolen. De goedgeefschheid van den gast bracht een opgewekter stemming onder de Delawaren teweeg, waarvan Magua aanstonds partij trok.

‘De Hurons houden van hun vrienden, de Delawaren,’ zei hij, ‘waarom zouden zij niet? Zij zijn gekleurd door dezelfde zon, en hun wijzen zullen op dezelfde velden jagen na hun dood. De roodhuiden moeten vrienden zijn, en met open oogen naar de blanken kijken. Heeft mijn broeder geen spionnen in het woud gespeurd?’

‘Er zijn vreemde moccassins rondom het kamp geweest. Ze zijn tot in onze tenten getreden.’

‘Heeft mijn broeder de honden neergeslagen?’ vroeg Magua.

‘Dat zou niet kunnen,’ antwoordde het Delawaren-hoofd, het Harde Hart. ‘De vreemde is altijd welkom in mijn tenten.’

‘De vreemde, maar niet de spion, de vijand van den Canadeeschen vader! Kan het bleekgezicht, dat zoovelen van zijn vrienden verslagen heeft, in en uit gaan bij den Delaware?’

‘Wie heeft mijn jonge mannen verslagen? Wie is de vijand van mijn grooten vader?’ vroeg het Harde Hart.

‘De Lange Karabijn!’

De Delawaren schrokken bij 't hooren van dien naam - blijkbaar begrepen zij nu eerst, dat die groote vijand van den Franschen koning in hun macht was.

‘Wat bedoelt mijn broeder?’ vroeg het opperhoofd.

‘Een Huron liegt nooit!’ antwoordde Magua koel. ‘Laat de Delawaren hun gevangenen tellen; zij

zullen er een vinden, wiens huid noch rood noch wit is.'

Er volgde een lange stilte. Het opperhoofd sprak zacht met zijn raadslieden, en boodschappers werden uitgezonden, om den heelen stam bijeen te roepen. Op het veld vóór het kamp zag Magua hen samenstroomen, krijgers, vrouwen en kinderen. Het duurde meer dan een half uur, voor allen, een goede duizend zielen, hun plaatsen hadden ingenomen. Daarna echter bleef de woordvoerder van den raad nog steeds zwijgen, en herhaaldelijk gingen de oogen naar een wigwam, die met bijzondere zorg tegen de invloeden van het weer was beschermd.

Eindelijk ging de deur van die wigwam open, en drie oude mannen traden naar buiten. In het midden ging een man, die een zeldzaam hoogen leeftijd had bereikt. Diep gebogen trad hij voetje voor voetje verder. Zijn gezicht was gerimpeld, zijn lange lokken waren spierwit; zijn kleeren waren van de fijnste huiden gemaakt, en hij droeg tal van medailles op de borst, tal van kostbare banden om armen en beenen; vele kleine sieraden hingen neer van een soort diadeem, die hij op het hoofd droeg. Zijn tomahawk ging bijna schuil onder 't zilver, en de greep van zijn mes schitterde van goud.

'Tamenund!' ging het van mond tot mond in eerbiedig gefluister. Magua had den naam van dien wijzen en rechtvaardigen Delaware vaak gehoord, en hij ging naar een plek, waar hij den man beter kon zien, die in geheime relatie met den Grooten Geest heette te staan, en wiens uitspraak van zoo grooten invloed kon zijn op zijn eigen lot. Maar met gesloten oogen, zonder eenige notitie van hem te nemen, ging de grijsaard den Huron voorbij. Geholpen door zijn twee bejaarde metgezellen ging hij zich neerzetten op

een verhevenheid in het midden van zijn volk, als een monarch op zijn troon.

De ouderen van den stam kwamen hem met ontzag groeten, en de jongeren raakten zijn kleeren aan. Daarna nam ieder zijn plaats weer in en het werd stil.

Toen begaven zich een aantal jongemannen, op bevel van een der ouderlingen, naar de tent, die vroeger in den ochtend zooveel aandacht had getrokken. Binnen weinige minuten kwamen zij terug, de personen, wien al deze plechtige toebereidselen golden, voor den rechtszetel leidend. De menigte vormde een pad, en liet dat weer sluiten achter de groep, een grooten dichten gordel van menschenlichamen om hen heen vormend.

Acht-en-twintigste hoofdstuk

Cora stond vooraan onder de gevangenen, met haar arm om Alice heen, in teederheid van zusterliefde. Ondanks de dreigende massa wilden aan weerszijden toonde zij geen vrees voor zichzelf - haar oogen keken slechts met bezorgdheid naar het bleeke, angstige gezicht van de bevende Alice. Vlak bij haar stond Heyward, met een belangstelling voor beiden, die in dit gespannen uur bijna geen voorkeur voor de meest geliefde inhield. Haviksoog hield zich iets meer op den achtergrond, uit respect voor den hoogeren rang van zijn lotgenooten. Uncas was er niet.

Toen alle stemmen zwegen, stond een der bejaarde mannen, die aan weerszijden van den patriarch zaten, op en luid, in goed verstaanbaar Engelsch, vroeg hij:

‘Wie der gevangenen is de Lange Karabijn?’

Noch de verkenner, noch Duncan antwoordde. De laatste keek de zwijgende vergadering rond, en hij

schrok, toen hij het kwaadaardige gezicht van Magua zag. Natuurlijk had die wilde de hand in hun verschijning voor den raad des volks - alle pogingen moesten dus in 't werk gesteld worden, om zijn noodlottige plannen te verijdelen. Reeds had hij een staaltje van de wreedheid der Indianen gezien - nu kwam de vrees in hem op, dat zijn vriend tot tweede slachtoffer zou worden uitgekozen. Snel nam hij zijn besluit: hij zou zijn onschatbaren vriend beschermen, welk gevaar dit ook opleverde voor hemzelf. Voor hij echter tijd had, om te spreken, werd de vraag herhaald, met nog luider stem en nog meer nadruk.

'Geef ons wapens,' antwoordde de jonge man hooghartig, 'en laat ons het bosch ingaan; dan zullen onze daden voor ons spreken!'

'Dàt is de krijger, wiens naam onze ooren vervuld heeft!' sprak de grijsaard, en hij keek Heyward aan met nieuwsgierige belangstelling. 'Wat heeft den blanken man in het kamp der Delawaren gebracht?'

'Nooddruft. Ik ben voedsel komen zoeken, en onderdak, en vrienden.'

'Dat is niet mogelijk. De bosschen zijn vol wild. Het hoofd van een krijger heeft geen ander dak noodig dan den hemel; en de Delawaren zijn de vijanden, niet de vrienden der Yankee's. Ga! De mond heeft gesproken, maar het hart zei niets.'

Duncan zweeg - hij wist niet, wat hij verder zou zeggen; maar nu trad de verkenner vastberaden naar voren.

'Ik ben niet gekomen, toen er naar den Langen Karabijn gevraagd werd,' zei hij, 'niet omdat ik vreesde of mij schaamde, maar omdat ik den Mingo's het recht ontzeg, mij een bijnaam te geven; vooral een bijnaam, die liegt. Want Hertendooder is een

langloopsgeweer en geen karabijn. Ik ben echter de man, die Nathaniel heet, en door de Delawaren, die aan hun eigen rivier wonen, Haviksoog wordt genoemd. De Irokeezen hebben mij zonder mijn verlof naar mijn geweer betiteld.'

Nu wendden zich alle oogen naar hem, die aldus den befaamden titel voor zich had opgeëischt. Niemand vond het vreemd, dat twee mannen aanspraak maakten op zoo'n eer; maar recht en rechtvaardigheid eischten, dat de waarheid aan het licht kwam. Daartoe wendde zich een der ouden naar Magua.

'Mijn broeder heeft gezegd, dat er een slang in mijn kamp is gekropen,' zei hij. 'Wie is het?'

Magua wees naar den verkenner.

'Gelooft een wijze Delaware het blaffen van een wolf?' riep Duncan, nog vaster overtuigd van de moorddadige bedoelingen van zijn vijand. 'Een hond liegt nooit, maar wie heeft ooit een wolf waarheid hooren spreken?'

De oogen van Magua schoten vuur; maar hij hield zich in - de slimme rechters zouden wel een middel vinden, om het pleit te beslissen, meende hij. En hij had gelijk. De grijze Delaware sprak hem aan.

'Mijn broeder is een leugenaar genoemd,' zei hij, 'maar zijn vrienden zullen bewijzen, dat hij waarheid gesproken heeft. Breng geweren - de gevangenen zullen bewijzen, wie hunner de man is.'

Magua berustte - hij was voldoende zeker van den uitslag. De wapens werden gebracht, en de vrienden kregen bevel, over de hoofden der omstanders heen te schieten naar een aarden vat, dat aan een boomtak hing.

Heyward lachte inwendig om het idee: een wedstrijd in 't schieten met den verkenner, maar hij wou volhouden, als het ging, tot hij de ware bedoelingen

van Magua kende. Hij hief het geweer, legde met zorg aan en schoot, en drie of vier jonge Indianen, die bij den knal terzij waren gesprongen, schreeuwden uit, dat de kogel den boom had geraakt, slechts weinig bezijden het doel. De krijgers gaven hun tevredenheid te kennen over het schot, en vroegen Haviksoog:

'Kan het bleekgezicht dat verbeteren?'

'Ja,' riep de verkenner, en hij hief het korte geweer met de rechterhand op en schudde het voor de oogen van Magua. 'Als ik wou, zou ik jou kunnen raken, Huron, en geen macht op aarde zou den kogel uit je hart kunnen houden! Waarom doe ik 't niet? Omdat de kleur van mijn huid 't me verbiedt - en omdat ik er ongeluk door brengen zou over anderen. Dus als je in een God gelooft, dank Hem dan - je hebt er reden voor!'

Toen nam hij het geweer over in zijn linkerhand, en schoot. Weer sprongen de jonge Indianen weg, en zij zochten, maar vonden blijkbaar den kogel niet.

'Ezels!' riep Haviksoog. 'Als je den kogel van een scherpschutter wilt vinden, moet je i n het doel kijken, en niet er omheen!'

De jonge Indianen begrepen hem aanstonds. Zij rukten het vat van den boom en hielden het omhoog, en toonden daardoor een gat in den bodem, door den kogel gemaakt, die door de gewone bovenopening het vat was binnengedrongen. Er klonken uitroepen van bewondering, en Haviksoog werd volmondig herkend als de eigenaar van den gevaarlijken titel.

Het woord werd aan Magua gegeven. 'Spreek, broeder,' zei het hoofd, 'de Delawaren luisteren.'

De Huron stond op, en nam plaats midden in den kring, tegenover de gevangenen. Hij keek zijn gehoor rond, en liet toen even zijn blik op Cora rusten. Toen begon hij te spreken, kalm en sluw.

‘De Groote Geest heeft den menschen verschillende kleur gegeven. Sommigen zijn zwarter dan de donkerste beer - hen heeft hij tot slaven bestemd; zij kreunen luider dan de buffels aan de oevers van het zoute meer, waar de groote kano's hen bij menigte aanvoeren. Anderen gaf hij gezichten, bleeker dan de hermelijn. Kooplieden zijn zij, honden voor hun vrouwen en wolven voor hun slaven. Dit volk gaf hij tongen, valsch als de wilde kat, en harten als konijnen, en de list van het zwijn, maar niet van den vos, en armen, langer dan de pooten van den eland; armen, die alles grijpen willen. Hun vraatzucht maakt hen ziek. God gaf hun genoeg, maar zij willen alles hebben. Zoo zijn de bleekgezichten.

‘Weer anderen gaf de Groote Geest een huid, lichter en rooder dan de zon,’ ging Magua voort. ‘Hij heeft hun dit jachtveld gegeven en de vruchten, en des zomers verkoelenden wind en des winters warme huiden. Als zij vochten onder elkaar, dan was het om te toonen, dat zij mannen waren. Zij waren dapper; zij waren rechtvaardig; zij waren gelukkig. Rechtvaardigheid komt een Huron vragen, een vriend. Zijn gevangenen zijn bij zijn broeders, en hij komt terugvragen, wat het zijne is.’

Tamenund was opgestaan, en sprak met de ouderlingen aan zijn zijden. Toen wendde hij zich naar den eischer, en keek hem eenige seconden met diepe aandacht aan. Hij sprak zacht, en bijna onwillig:

‘Rechtvaardigheid vraagt de Huron, en rechtvaardigheid is de wet van den grooten Manitou. Kinderen, geeft den vreemdeling voedsel. Laat de Huron dan nemen, wat het zijne is, en vertrekken.’

Toen de patriarch dit oordeel had uitgesproken, ging hij zitten en sloot de oogen. Geen der Delawaren

dorst zich tegen het vonnis te verzetten. Een vijftal jonge krijgers kwamen achter Haviksoog en Heyward, en sloegen snel en handig riemen om hun armen.

Magua keek triomfantelijk de vergadering rond, voor hij begon, zijn opzet uit te voeren. Toen hij waargenomen had, dat de beide mannen geenerlei weerstand meer konden bieden, vestigde hij zijn blik op haar, die hij het hoogste schatte. Cora zag hem aan met oogen zoo rustig en sterk, dat hij heel even aarzelde. Daarna besloot hij, zijn oude list weer te baat te nemen: hij trok Alice weg uit de armen van den krijger, die haar ondersteunde, wenkte Heyward, te volgen, en wees de omringende menigte, hem een pad vrij te geven. Maar Cora wendde zich niet naar haar zuster, zooals hij verwacht had - zij snelde vooruit tot aan de voeten van den patriarch, hief het hoofd en sprak hem luide toe:

'Rechtvaardige en eerbiedwaardige Delaware, van uw wijsheid en uw macht vragen wij barmhartigheid! Wees doof voor dat listige en wreede monster, dat uw ooren met leugens vergiftigt om zijn dorst naar bloed te lesschen. Gij, die lang hebt geleefd, en die het kwaad van de wereld gezien hebt, moet toch middelen weten, om de rampen der ongelukkekigen te matigen!'

De oogen van den ouden man gingen langzaam open, en opnieuw keek hij naar de menschen vóór hem en rondom. Hij wendde zijn blik naar de smeekelinge, en bleef haar aanstaren. Cora had zich op de knieën laten vallen en de gevouwen handen drukte zij tegen haar borst, opziende naar zijn verschrompeld, maar ontzagwekkend gezicht met een zekeren heiligen eerbied. Geleidelijk kwam er verandering in de trekken van Tamemund - verstrooidheid ging over in bewondering, en in zijn gezicht kwam iets van

den gloed, die een eeuw te voren de Delawaren had beheerscht en aangestoken. Zonder hulp stond hij op, en hij vroeg met een stem, die de omstanders verbaasde door haar vastheid van klank:

'Wie zijt gij?'

'Een vrouw. Eene van een gehaat ras, als gij wilt - een Yankee, zooals gij de Engelschen noemt. Maar eene, die u nooit kwaad heeft berokkend, en die uw volk geen kwaad zou kúnnen berokkenen, ook al zou zij willen; en die uw hulp inroept.'

'Zegt mij, kinderen,' hernam de patriarch heesch, naar de mannen rondom wenkend, hoewel zijn oogen naar Cora bleven zien, 'waar hebben de Delawaren gewoond?'

'In de bergen der Irokeezen, voorbij de heldere beken van het Heilige Meer.'

'Er zijn tal van verzengende zomers gekomen en gegaan,' hernam de wijze, 'sinds ik het water van mijn eigen rivieren gedronken heb. De blanken hebben het voor zichzelf genomen, toen zij dorst hadden. Vervolgen zij ons zoo ver?'

'Wij vervolgen niemand en wij begeeren niets,' antwoordde Cora. 'Wij zijn gevangen genomen en tegen onzen wil meegevoerd; en wij vragen verlof, in vrede terug te keeren naar ons eigen huis. Is Tamenund vader?'

'De vader van een volk.'

'Voor mijzelf vraag ik niets,' ging zij voort, krampachtig de handen op het hart drukkend, en het hoofd buigend, tot haar brandende wangen bijna verborgen waren in de massa's donker glanzend haar, die wanordelijk op haar schouders neervielen. 'De vloek der vaderen heeft mij zwaar getroffen, gelijk ook u en de uwen. Maar ziedaar iemand, die vóór heden nog nooit de ongunst des hemels gevoeld heeft, eer-

biedwaardig opperhoofd. Zij is de dochter van een ouden zwakken vader, wiens dagen ten einde loopen. Er zijn er velen, zeer velen, die behagen in haar scheppen en haar liefhebben; en zij is veel te goed en te schoon, om het slachtoffer te worden van dien schurk.'

'Ik weet, dat de bleekgezichten een trotsch en hongerig ras zijn. Ik weet, dat zij niet alleen heel de aarde opeischen, maar dat zij den minste van hun kleur hooger achten dan de opperhoofden van de roode mannen. De honden en de kraaien van hun stammen,' ging de grijsaard ernstig voort, zonder acht te slaan op den gefolterden geest van de smeekelinge, die het hoofd bijna ter aarde boog van schaamte, 'zouden blaffen en krassen, om geen vrouw in hun wigwams te hoeven toelaten, wier bloed niet zoo blank was als sneeuw. Maar laat zij zich niet te luide verheffen voor het aanschijn van den Manitou. Zij zijn met de opgaande zon het land binnengekomen, maar zij kunnen nog met de ondergaande zon verdwijnen. Menigmaal heb ik de sprinkhanen de bladeren van de boomen zien scheren, maar altijd is het seizoen der bloesems weergekomen.'

'Dat is waar,' zei Cora, en zij haalde diep adem, alsof zij uit een droom ontwaakte; zij hief het gezicht, schudde den glanzenden sluier naar achter en keek met oogen, die fonkelden in het doodelijke bleek van haar trekken. 'Maar wij mogen niet vragen naar het waarom. Er is nog een man van uw eigen volk, die nog niet vóór u werd geleid; hoor ook hem aan, voor gij den Huron in triomf laat vertrekken.'

Tamenund keek twijfelachtig rond, en een van zijn metgezellen zei:

'Het is een slang - een roodhuid, die de Yankee's dient. Wij behouden hem voor de marteling.'

‘Laat hem komen,’ antwoordde de wijze.

Toen zonk Tamenund weer neer op zijn zetel, en er gingen jonge mannen heen, om zijn bevel uit te voeren, en er heerschte zoo'n diepe stilte, dat men de bladeren kon hooren ruischen in het omringende woud.

Negen-en-twintigste hoofdstuk

Er volgden minuten van strakke spanning, waarin geen menschengeluid de stilte verbrak. Toen opende en sloot zich de golvende menigte opnieuw, en Uncas stond binnen de levende haag. Al die oogen, die eerst benieuwd hadden gestaard naar de trekken van den wijze, als bron van hun eigen inzicht, wendden zich aanstonds en hingen nu in stille bewondering aan de rechte, soepele, onberispelijke gestalte van den gevangene. Maar noch de omgeving, waarin hij zich bevond, noch de aandacht van alle aanwezigen kon ook maar eenigszins de zelfbeheersching van den jongen Mohikaan verstoren. Hij keek rustig en opmerkzaam naar alle kanten, en zag de strakke uitdrukking van vijandigheid op de gezichten der hoofden met dezelfde kalmte aan als den nieuwsgierigen blik der kinderen. Maar toen hij eindelijk de gestalte van Tamenund in het oog kreeg, werd zijn blik vast, als had hij alle andere aanwezigen reeds vergeten. Met langzame, onhoorbare schreden trad hij in de open ruimte vooruit, tot hij vlak voor den zetel van den wijze stond. Daar bleef hij staan, opmerkzaam, al werd hij zelf niet gezien, tot een der ouderlingen den patriarch opmerkzaam maakte op de tegenwoordigheid van den geroepene.

‘In welke taal spreekt de gevangene tot den

Manitou?' vroeg Tamenund, zonder zijn oogen open te doen.

'In de taal van een Delaware, gelijk zijn vaderen,' antwoordde Uncas.

Die fiere verklaring werd gevolgd door een opgewonden geroep onder de menigte, iets als het gegrom van een leeuw, wiens toorn ontwaakt - schrikkelijk voorteeken van de aanstaande kracht van zijn woede. De uitwerking op den wijze was even krachtig, al toonde hij haar verschillend. Hij liet de hand over zijn oogen gaan, als wilde hij ieder beeld van een zoo schandelijk schouwspel verdrijven, terwijl hij met zacht, heesch geluid de pas gehoorde woorden herhaalde.

'Een Delaware! Ik heb beleefd, dat de stammen der Delawaren verdreven werden, en als dolende kudden verspreid in de heuvels der Irokeezen! Ik heb de bijlen van een vreemd volk in de dalen wouden zien omhakken, die door de winden van den hemel waren gespaard! Dieren, die door de bergen rennen, en vogels, die boven de boomen vliegen, heb ik zien leven in de wigwams der menschen; maar nog nooit heb ik een Delaware zoo diep zien afdalen, dat hij als een giftig serpent de kampen van zijn volk binnensloop.'

'De klapeksters hebben hun bekken geopend,' antwoordde Uncas met de zachtste klanken van zijn welluidende stem, 'en Tamenund heeft naar hun gesnap geluisterd.'

De wijze scheen te schrikken, en boog het hoofd opzij, als trachtte hij de vluchtige tonen van een wegstervende melodie op te vangen.

'Droomt Tamenund?' riep hij uit. 'Welke stem is dat in zijn oor? Zijn de winters teruggegaan? Keert de zomer tot ons terug?'

Er volgde een diepe, eerbiedige stilte op die onbegrijpelijke uiting van den Delawaarschen profeet. Zijn volk was er van overtuigd, dat die raadselachtige woorden wezen op een onderhoud met een hoogere macht, en wachtte met ontzag het vervolg der openbaring af. Na een geduldige pauze echter merkte een der ouderlingen op, dat de wijze het besef van zijn omgeving verloren had, en waagde hij het, op de aanwezigheid van den gevangene te duiden.

'De valsche Delaware heeft, dat hij de woorden van Tamenund zal moeten hooren,' zei hij. 'Het is een hond, die huilt, als de Yankee's hem een spoor wijzen.'

'En jullie,' antwoordde Uncas, woedend om zich heen ziend, 'zijt honden die jengelen, als de Franschman jullie 't afval van zijn wild toegooit!'

Twintig messen flikkerden in de lucht, en evenzooveel krijgers sprongen op bij dit hoonende, en misschien verdiende antwoord; maar een gebaar van een der hoofden bedwong hun drift, en herstelde althans uiterlijk de rust. Die taak was waarschijnlijk veel moeilijker gebleken, als Tamenund niet door een beweging te kennen had gegeven, dat hij weer spreken wou.

'Delaware!' sprak de wijze, 'gij zijt uw naam slecht waard. Mijn volk heeft in vele winters geen heldere zon gezien; en de krijger, die in tegenspoed zijn stam verlaat, is in dubbelen zin een verrader. De wet van den Manitou is rechtvaardig. Hij hoort u toe, mijn kinderen. Doet met hem, wat u billijk voorkomt.'

Niemand had een lid bewogen, niemand had langer of luider dan gewoonlijk adem gehaald, tot de laatste lettergreep van dit vonnis over de lippen van Tamenund was gekomen. Maar toen sloeg er een kreet van wraak op, uit den éénen mond als 't ware van

heel het volk, een ontzettende aankondiging van hun meedoogenlooze bedoelingen. Door dit gerekte, wilde geschreeuw heen kondigde een stamhoofd met luide stem af, dat de gevangene veroordeeld was tot de marteling van het vuur. De kring werd verbroken, en vreugdekreten klonken samen met het tumult der toebereidselen. Heyward worstelde als een waanzinnige tegen de mannen, die hem vasthielden; de bezorgde blik van Haviksoog ging rond met grooten ernst; en Cora knielde andermaal neer voor de voeten van den patriarch, om genade af te smeeken.

Alleen Uncas had zijn kalmte bewaard in die benauwende minuten. Hij zag de toebereidselen aan met een vasten blik, en toen de pijnigers kwamen, om hem te grijpen, bleef zijn houding kloek en ongebogen. Eén der kerels, zoo mogelijk nog wilder en vinniger dan de anderen, greep het jachtbuis van den jongen krijger, en trok het hem met één ruk van het lichaam. Toen sprong hij met een dollen vreugdekreet op het roerlooze slachtoffer toe, om het naar den martelpaal te leiden. Maar op het moment, dat er geen zweem van menschelijk gevoel meer in hem over scheen te zijn, werd hij zoo plotseling in zijn opzet gestuit, alsof er een bovennatuurlijke kracht ten behoeve van Uncas was opgetreden. De wilde stond stokstijf, met uitpuilende oogen en een open mond van verbazing. Hij hief de hand met een langzame, afgemeten beweging en wees met den vinger naar de borst van den gevangene. Zijn kameraden drongen verwonderd om hem heen en ieder oog was, gelijk het zijne, strak gevestigd op de teekening van een kleine schildpad, fraai getatoueerd op de borst van den gevangene, met lichtblauwe lijnen.

Een seconde lang genoot Uncas met een kalmen glimlach zijn zegepraal. Toen wees hij het opdringende

volk van zich af met een hooghartig gebaar van zijn arm; in trotsche houding liep hij vooruit, keek den kring rond en sprak met een stem, die luid boven het bewonderend gemompel uitklonk.

‘Delawaren!’ zei hij, ‘mijn geslacht houdt de aarde in stand! Uw zwakke stam steunt op mijn schild! Welk vuur, door een Delaware aangestoken, zou den zoon mijner vaderen kunnen branden?’ Fier wees hij naar het eenvoudige wapenteeken op zijn borst. ‘Het bloed van zulk een afkomst zou de vlammen smoren! Mijn geslacht is de grootvader van volkeren!’

‘Wie zijt gij?’ vroeg Tamenund, opstaande bij den klank der stem, meer nog dan om de beteekenis der woorden.

‘Uncas, de zoon van Chingachgook,’ gaf de gevangene bescheiden ten antwoord, zich afkeerend van het volk, en eerbiedig het hoofd buigend voor de waardigheid en de jaren van den ander; ‘een zoon van de groote Schildpadden.’

‘Het uur van Tamenund is nabij!’ riep de wijze. ‘Eindelijk is de dag gekomen over den nacht! Ik dank den grooten Manitou, dat er hier iemand is, om mijn plaats in te nemen aan het raadsvuur. Uncas, het kind van Uncas, is gevonden! Laat de oogen van een stervenden adelaar de rijzende zon aanschouwen.’

De jongeling trad met lichten, maar fieren tred vooruit, de verhooging op, waar hij zichtbaar werd voor heel de opgewonden, verbaasde menigte. Tamenund hield hem op armslengte van zich af, langen tijd, en las iederen trek in zijn welbesneden gezicht met den onvermoeiden blik van iemand, die zich gelukkige dagen herinnert.

‘Is Tamenund een knaap?’ riep de profeet eindelijk uit. ‘Heb ik gedróómd van al die sneeuwen -

dat mijn volk verspreid was als drijfzand - van Yankee's, talrijker dan de bladeren aan de boomen? De pijl van Tamenund zou het reekalf niet meer doen schrikken; zijn arm is verschrompeld als de tak van een dooden eik; de slak zou niet vlugger worden in zijn loop; en toch staat Uncas voor hem, gelijk vroeger, toen zij samen ten strijde trokken tegen de bleekgezichten! Uncas, de panter van zijn stam, de oudste zoon der Delawaren, het wijste opperhoofd der Mohikanen! Zegt mij, gij Delawaren - heeft Tamenund dan honderd winters lang geslapen?'

De kalme, diepe stilte na deze woorden bewees, met hoeveel ontzag het volk de toespraak van den patriarch opnam. Niemand dorst iets tegen te zeggen, en allen luisterden ademloos naar hetgeen volgen zou. Uncas echter, naar den ouden man opkijkend met de genegenheid en den eerbied van een bevoorrecht kind, ontleende aan zijn erkenden hoogen rang het recht, om te spreken.

'Vier krijgers van zijn geslacht hebben geleefd en zijn gestorven,' zei hij, 'sinds de vriend van Tamenund zijn volk ten strijde voerde. Het bloed van de Schildpad heeft in vele opperhoofden gevloeid, maar allen zijn weergekeerd tot de aarde, vanwaar zij kwamen, behalve Chingachgook en zijn zoon.'

'Het is waar.... het is waar,' antwoordde de wijze, en klare herinnering deed de geschiedenis van zijn volk in hem opleven. 'Onze wijze mannen hebben dikwijls gezegd, dat twee krijgers van den onvervalschten stam in de heuvels der Yankee's toefden; waarom zijn hun plaatsen aan de raadsvuren der Delawaren zoo lang ledig gebleven?'

Bij die woorden hief de jonge man het hoofd, dat hij uit eerbied nog ietwat gebogen had gehouden; en met zoo luide stem, dat heel de menigte hem kon ver-

staan, als wilde hij ééns en voorgoed het beleid van zijn familie toelichten, sprak hij:

‘Eens hebben wij geslapen, waar wij het zoute meer konden hooren spreken in zijn toorn. Toen waren wij heerschers over het land. Maar toen er een bleekgezicht gezien werd aan iedere beek, zijn wij het wild gevolgd, terug tot de rivier van ons volk. De Delawaren waren vertrokken. Slechts weinigen van al hun krijgers bleven om te drinken uit den stroom, dien zij liefhadden. Toen zeiden mijn vaderen: Hier zullen wij jagen. De wateren van de rivier stroomen uit in het zoute meer. Als wij naar de ondergaande zon gaan, zullen wij stroomen vinden, die in de groote meren van zoet water uitloopen; daar zou een Mohikaan sterven, als visschen der zee, in de heldere bronnen. Als de Manitou gereed is, en zeggen zal: Kom, zullen wij de rivier volgen tot de zee, en het onze hernemen. Dit, Delawaren, is het geloof van de kinderen van de Schildpad. Onze oogen zien naar de opkomst, en niet naar den ondergang der zon. Wij weten, vanwaar zij komt, maar niet, waarheen zij gaat. Ik heb gezegd!’

De mannen luisterden naar zijn woorden met al het respect der bijgeloovigheid, en zij vonden een geheime bekoring juist in de beeldrijke taal, waarin het jonge opperhoofd zijn gedachten kleedde. Uncas nam met scherpen blik de uitwerking van zijn woorden waar, en geleidelijk gaf hij de houding van gezag, die hij aangenomen had, prijs, want hij bemerkte, dat zijn hoorders tevreden waren. Hij liet zijn blik rondgaan over de zwijgende menigte, die zich om den verheven zetel van Tamenund had geschaard, en toen eerst zag hij den geboeiden Haviksoog. Hij daalde met drift van de verhooging af en baande zich een weg tot aan de zijde van zijn vriend. Hij sneed diens boeien door

met een vlugge, booze streek van zijn mes en gaf de menigte een wenk, zich te verdeelen. De Indianen gehoorzaamden zwijgend, en weer stonden zij in den kring, als vóór zijn komst. Uncas nam den verkenner bij de hand en leidde hem voor de voeten van den patriarch.

'Vader,' zei hij, 'zie naar dit bleekgezicht; een rechtvaardig man, en de vriend der Delawaren.'

'Welken naam heeft hij door zijn daden gewonnen?'

'Wij noemen hem Haviksoog,' antwoordde Uncas, 'want zijn gezicht begeeft hem nooit. De Mingo's kennen hem beter door den dood, dien hij hun krijgers toebrengt. Voor hen is hij het Lange Geweer.'

'De Lange Karabijn!' riep Tamenund, de oogen openend en den verkenner streng aanziend. 'Mijn zoon heeft niet wèl gedaan, dat hij hem vriend noemt.'

'Hèm noem ik vriend, die zich een vriend toont,' antwoordde het jonge opperhoofd volkomen rustig, maar vastberaden. 'Als Uncas welkom is onder de Delawaren, dan is Haviksoog nu onder vrienden.'

'Het bleekgezicht heeft mijn jonge mannen geveld; zijn naam is groot om de slagen, die hij den Delawaren heeft toegebracht.'

'Als een Mingo dat gefluisterd heeft in het oor van den Delaware, dan heeft hij alleen bewezen, dat hij een klapekster is,' zei de verkenner, die het nu tijd achtte, zich vrij te pleiten van een zoo ernstige aanklacht; hij gebruikte de taal van den man, dien hij toesprak, en op zijn wijze de Indiaansche beeldspraak navolgend. 'Dat ik de Irokeezen verslagen heb, aan hun eigen kampvuren zelfs, zal ik niet ontkennen; maar dat mijn hand, wetens en willens, ooit een Delaware heeft geschaad, strijdt met mijn wezen, dat hun en al het hunne vriendschappelijk gezind is.'

Er ging door de rijen der krijgers een instemmend gemompel, als van mannen, die een dwaling beginnen in te zien.

‘Waar is de Huron?’ vroeg Tamenund. ‘Heeft hij mijn ooren verstopt?’

Magua, die zich tot dan toe met moeite had ingehouden, beantwoordde den oproep door stoutmoedig voor de oogen van den patriarch te treden.

‘De rechtvaardige Tamenund,’ zei hij, ‘zal niet houden, wat een Huron hem in bewaring gaf.’

‘Zeg mij, zoon van mijn broeder,’ antwoordde de wijze, den donkeren blik van den Vos ontwijkend, en zich wendend naar de eerlijker trekken van Uncas, ‘heeft de vreemdeling het recht van den overwinnaar over u?’

‘Dat heeft hij niet. De pánter kan in strikken loopen, door vrouwen gezet; maar hij is sterk, en weet ze te ontspringen.’

‘En de Lange Karabijn?’

‘Hij maakt zich vroolijk om de Mingo's. Ga, Huron, en vraag aan uw squaws, hoe 'n beer er uitziet.’

‘En de vreemdeling en het blanke meisje, die samen in mijn kamp gekomen zijn?’

‘Zij behooren te trekken langs een open pad.’

‘En de vrouw, die de Huron aan mijn krijgers heeft toevertrouwd?’

Uncas gaf geen antwoord.

‘En de vrouw, die de Mingo in mijn kamp heeft gebracht?’ herhaalde Tamenund ernstig.

‘Op haar heb ik recht,’ riep Magua, met een triomfantelijk gebaar tegen Uncas. ‘Je weet, dat ik recht op haar heb, Mohikaan!’

‘Mijn zoon zwijgt,’ zei Tamenund, en hij trachtte de uitdrukking te lezen van het gelaat, dat de jonge man bedroefd van hem af wendde.

‘Het is zoo,’ kwam zacht de erkenning.

Er volgde een korte, indrukwekkende stilte, waarin voelbaar was, met hoeveel weerzin de menigte de billijkheid toegaf van den eisch van den Mingo. Eindelijk zei de wijze, aan wien de beslissing lag, met vaste stem:

‘Huron, vertrek.’

‘Zooals hij gekomen is, rechtvaardige Tamenund?’ vroeg de sluwe Magua; ‘of met handen, gevuld door de trouw der Delawaren? De wigwam van den Sluwen Vos is leeg. Maak hem sterk met wat hem toekomt.’

De bejaarde man dacht eenige oogenblikken na; toen boog hij het hoofd naar een zijner metgezellen en vroeg:

‘Zijn mijn ooren open?’

‘Het is waar.’

‘Is die Mingo een opperhoofd?’

‘De eerste van zijn volk.’

‘Meisje, wat wilt gij? Een groot krijger neemt u tot vrouw. Ga! Uw geslacht zal niet uitsterven.’

‘Laat het uitsterven!’ riep Cora ontsteld. ‘Duizendmaal liever, dan dat ik zoo'n schande aanvaard!’

‘Huron, haar geest is in de tenten van haar vaderen. Een onwillige bruid maakt een ongelukkige wigwam.’

‘Zij spreekt met de tong van haar volk,’ antwoordde Magua, zijn slachtoffer aankijkend met een blik van bitteren spot. ‘Zij is uit een stam van kooplui, en zal sjacheren om een vriendelijken blik. Laat Tamenund de woorden spreken.’

‘Stel u tevreden met geschenken, en onze genegenheid.’

‘Magua wil niets anders, dan wat hij hier heeft gebracht.’

‘Ga dan heen met het uwe. De groote Manitou verbiedt, dat een Delaware onrechtvaardig is.’

Magua trad vooruit en greep zijn gevangene met krachtige hand bij den arm. De Delawaren traden zwijgend terug, en Cora, beseffend wellicht, dat tegenstand nutteloos zou zijn, maakte zich gereed, om haar lot te dragen.

‘Wacht!’ riep Duncan, naar voren springend. ‘Laat haar gaan, Huron! Haar losgeld zal je zoo rijk maken, als nog nooit iemand van je volk geweest is.’

‘Magua is een roodhuid; hij heeft geen kraaltjes van de bleekgezichten noodig.’

‘Goud, zilver, kruit, lood - al wat een krijger noodig heeft, zal in je wigwam gedragen worden; al wat een groot opperhoofd toekomt.’

‘De Sluwe is zeer sterk,’ riep Magua, heftig de hand schuddend, die den weerloozen arm van Cora vasthield. ‘Hij heeft zijn wraak!’

‘Groote God!’ riep Heyward, wanhopig de handen wringend, ‘dat is niet aan te zien! Tamenund, kom gij te hulp!’

‘De woorden van den Delaware zijn gesproken,’ gaf de wijze ten antwoord, de oogen sluitend, en hij liet zich neervallen op zijn zetel, lichamelijk en geestelijk moe. ‘Mannen spreken geen twee keer.’

‘Dat een opperhoofd zijn tijd niet misbruikt, om ongedaan te maken, wat eenmaal uit werd gesproken, is wijs en redelijk,’ zei Haviksoog, Duncan een teeken gevend om te zwijgen, ‘maar voorzichtig is iedere krijger, als hij wel overlegt, voor hij zijn tomahawk slaat in het hoofd van zijn gevangene. Huron, ik mag je niet, en ik moet zeggen, dat nog nooit een Huron veel goeds heeft gekregen uit mijn handen. We mogen gerust veronderstellen, dat nog velen van je krijgers mij in de bosschee zullen ontmoeten, als er niet gauw

een einde komt aan dezen oorlog. Kies dus zelf, wie je liever in je kamp wilt houden: een gevangene als deze, of zoo iemand als ik, een man, dien je volk heel graag eens met leege handen zou zien verschijnen.'

'Wil de Lange Karabijn zijn leven geven voor die vrouw?' vroeg Magua, zich omkeerend, want hij had al een stap gedaan, om zich met zijn slachtoffer te verwijderen.

'Nee, dat heb ik niet gezegd,' antwoordde Haviksoog, voorzichtig onderhandelend nu hij zag, hoe gretig Magua naar zijn voorstel luisterde. 'Dat zou geen gelijke ruil zijn - een krijger in den bloei van zijn jaren en zijn strijdbaarheid, tegen een vrouw, al is zij de eerste in heel het grensgebied. Ik zou er voor te vinden zijn, in winterkwartier te gaan, nu - minstens zes weken vóór de bladeren gaan verkleuren - als je het meisje loslaat.'

Magua schudde het hoofd, en gaf de menigte een ongeduldig teeken, om plaats te maken.

'Weet je wat?' vervolgde de verkenner, met het peinzende gezicht van iemand, die nog niet goed weet wat hij wil. 'Ik zal je Hertendooder op den koop toegeven. Ik kan je als ervaren jager verzekeren, dat je zoo'n tweede geweer hier in de streek niet vindt.'

Magua vond het niet de moeite waard, te antwoorden - hij bleef trachten, de menigte te doen wijken.

'Misschien kunnen we 't zóó op een accoordje gooien,' hernam de verkenner, precies zooveel afwijkend van zijn geveinsde koelheid, als de ander zich onverschillig hield voor den ruil, 'dat ik op me nam, je jonge mannen het gebruik van dat wapen te leeren.'

Koppig beval de Vos den Delewaren, hem den doorgang vrij te geven, en toen zij nog als een ondoor-

dringbare haag om hem heen bleven, in de hoop, dat hij op het vriendelijke voorstel in zou gaan, dreigde hij met een blik, zich opnieuw te beroepen op de onfeilbare rechtvaardigheid van hun profeet.

'Wat gebeuren moet, komt vroeg of laat tóch,' vervolgde Haviksoog, met een droefgeestigen en beschaamden blik naar Uncas. 'Het ondier weet, dat hij sterk staat, en hij zal er gebruik van maken ook! 't Beste, jongen. Je bent weer vrienden met je eigen volk, en ik hoop, dat ze je even trouw zullen zijn als sommige blanken voor je geweest zijn. Dood moet ik in ieder geval ooit, dus 't is maar gelukkig, dat er niet veel zijn, die om me treuren zullen. Op den duur hadden die gedrochten mijn scalp tòch gekregen, denk ik, dus een paar dagen vroeger of later telt niet mee, als je 't met den loop der eeuwen vergelijkt. God zegen je,' en de ruwe woudlooper boog het hoofd, maar aanstonds keek hij den jongen man weer aan. 'Ik ben erg aan jou en aan je vader gehecht geweest, Uncas, al is onze huid niet heelemaal van één kleur en al verschillen we in 'n massa dingen. Zeg tegen Chingachgook, dat ik hem in den grootsten tegenslag niet vergeten heb, en denk af en toe eens aan me, als je op een gelukkig spoor bent; en op één ding kun je rekenen, jongen: of er één hemel is of twee, er is altijd wel een paadje in de andere wereld, waar eerlijke kerels elkaar weer kunnen treffen. Je weet, waar ik 't geweer verstopt heb: neem 't, en houd 't, als je me een pleizier wilt doen; en hoor eens, jongen - als je er geen gewetensbezwaar tegen hebt, om wraak te nemen, neem 't dan maar een beetje royaal op de Mingo's; 't zal je goed doen, en misschien hindert 't je dan minder, dat je me kwijt bent. Huron, ik neem je aanbod aan; laat de vrouw los; ik ben je gevangene!'

Een ingehouden, maar toch duidelijk gemompel

van goedkeuring liep door de menigte bij dit edelmoedige voorstel. Zelfs de ongevoeligsten onder de Delawaarsche krijgers toonden zich ingenomen met den mannenmoed van het aangeboden offer. Magua bleef staan, en één angstige seconde aarzelde hij nog: toen keek hij neer op Cora met een gezicht, waarin zich een vreemde mengeling van woestheid en bewondering afspiegelde, en zijn besluit was genomen.

Met een achterwaartsche beweging van het hoofd gaf hij zijn minachting voor het voorstel te kennen en met een vaste, besliste stem zei hij:

'De Sluwe Vos is een groot opperhoofd; hij kent maar één wil. Kom,' ging hij voort, en vrijpostig legde hij de hand op den schouder van zijn gevangene, om haar voort te duwen, 'een Huron is geen kletskous. We gaan.'

Het meisje trok zich terug bij die aanraking; haar donkere oogen fonkelden en het bloed schoot haar in de slapen.

'Ik ben in uw macht, en ik zal u volgen, als het tijd is, al wordt het mijn dood; maar met geweld hoeft u niet te beginnen,' zei ze koel; toen wendde zij zich naar Haviksoog en zei: 'Ik dank u hartelijk voor uw edelmoedig aanbod, jager. Het is niet aangenomen - ik had het trouwens ook niet aan mogen nemen; maar u kunt mij een anderen dienst bewijzen, een nog grooteren dienst! U ziet, hoe zwak en hulpeloos mijn zuster is! Laat haar niet in den steek, voor zij terug is onder beschaafde menschen. Ik zal u niet zeggen, dat mijn vader u beloonen zal,' ging zij voort, met haar hand in de harde hand van den verkenner, 'want menschen als u zijn boven belooning van menschen verheven; maar hij zal u danken en zegenen; en de zegen van een oud man, die een goed mensch is, heeft kracht. Ik wou, dat hij mij zijn zegen

geven kon op 't oogenblik....' Haar stem stokte en eenige seconden moest zij zwijgen. Toen trad zij naar Duncan toe, die haar zuster ondersteunde, en sprak ook hem aan, zacht, maar met alle vrouwelijke gevoelens in haar stem. 'Ik hoef je niet te vragen, den schat te waardeeren, dien je bezitten zult. Je houdt van haar, Duncan; dat zou tegen honderd gebreken opwegen, als zij ze had. Zij is zoo hartelijk en goed en zachtzinnig als de beste. Er is niets in haar, dat den meest veeleischenden man zou kunnen verdrieten. Zij is mooi, heel mooi....' Cora legde haar eigen mooie kopje tegen het doodsbleeke gezicht van Alice, en schoof het goudblonde haar op zij, dat over haar voorhoofd neerhing. 'En toch is haar ziel nog zuiverder en smetteloozer.... Ik zou nog veel willen zeggen - misschien meer, dan verstandig zou zijn.... maar ik zal jou en mezelf sparen....' Haar stem klonk hoe langer hoe zachter, en zij hield het hoofd over haar zuster neergebogen. Na een langen innigen kus rees zij op en met lijkbleek gezicht, maar zonder zweem van tranen in haar brandende oogen wendde zij zich af naar den wilde en met al haar waardigheid zei ze: 'Nu ben ik tot uw dienst, mijnheer - ik zal meegaan.'

'Ja, ga maar, Magua!' riep Duncan, Alice toevertrouwend aan de zorg van een Indiaansch meisje. 'Ga! De Delawaren hebben wetten, die hun verbieden je vast te houden; maar ik ben door die wetten niet gebonden. Ga maar, kwaadaardige schurk - waar wacht je op?'

Niet te beschrijven was de gelaatsuitdrukking, waarmee Magua die bedreiging, hem te volgen, aanhoorde. In het eerst had een wilde vreugde duidelijk de overhand, maar snel ging die onder in een trek van koele geslepenheid.

‘De bosschen staan open,’ was zijn eenige antwoord. ‘De Yankee kan komen.’

‘Blijf hier!’ riep Haviksoog; hij greep Duncan bij den arm en hield hem tegen. ‘U weet niet, hoe sluw die bandiet is. Hij lokt u in een hinderlaag, en uw leven....’

‘Huron,’ viel Uncas hem in de rede, die tot dan toe, gehoorzaam aan de strenge gebruiken van zijn volk, aandachtig en ernstig had toegezien en toegehoord, ‘Huron, de gerechtigheid van de Delawaren komt van den Manitou. Kijk naar de zon. Zij staat nu in de bovenste takken van den kervelboom. Je pad is kort en open. Als zij boven de boomen uit is gerezen, zullen er mannen op je spoor zijn.’

‘Ik hoor een kraai!’ riep Magua uit, met een sarrenden lach. ‘Opzij,’ ging hij voort, met wijzende hand naar de menigte, die langzaam een doorgang vrij maakte. ‘Waar zijn de rokken van de Delawaren? Laat ze hun bogen en hun geweren aan de Hurons geven - dan kunnen ze koren rapen en wild te eten krijgen, dat mannen geschoten hebben. Honden, hazenharten, dieventuig! Ik spuw op jullie!’

Het beleedigende afscheid werd aangehoord in een doodsche, onheilspellende stilte, en toen hij zijn woede gelucht had, ging de triomfantelijke Magua ongehinderd het woud in, gevolgd door zijn lijdzame gevangene, en beschermd door de onkreukbare wetten van Indiaansche gastvrijheid.

Dertigste hoofdstuk

Zoolang hun vijand en zijn slachtoffer in het gezicht waren, bleef de menigte roerloos, als aan de plaats geboeid door een macht, die den Huron welgezind was; maar nauwelijks was hij verdwenen, of

zij werd geschokt en wond zich op tot een wilden, machtigen hartstocht. Uncas bleef op de verhooging staan, en bleef naar de gestalte van Cora staren, tot de kleuren van haar kleeren samenvloeiden met het loof van het bosch; toen hij naar beneden kwam, en zich zwijgend door het gedrang bewoog, begaf hij zich naar de tent, waaruit hij kort te voren was opgeroepen. Enkele krijgers, attenter en ernstiger dan anderen, hadden het toornige fonkelen in de oogen van het jonge opperhoofd gezien, en volgden hem naar de plek, die hij gekozen had om na te gaan denken. Na hem liet men eerst Alice en Tamenund vertrekken, toen kregen de vrouwen en kinderen order, zich te verspreiden. In het gewichtige uur, dat daarna volgde, leek het kamp een korf van verontruste bijen, die slechts de verschijning en het voorbeeld van een leider afwachtten, om een verre en belangrijke vlucht te ondernemen.

Eindelijk kwam er een jonge krijger uit de tent van Uncas, en met ernstige, vastberaden schreden liep hij naar een dwergspar, die in een spleet van de rotsige vlakte groeide. Hij scheurde den bast van den stam, en keerde toen zwijgend naar de tent terug. Weldra werd hij gevolgd door een tweede, die den boom van zijn takken beroofde, zoodat er slechts een kale witte stam overbleef. Een derde beschilderde den paal met strepen donkerroode verf, en de mannen, die buiten waren gebleven, zagen die bewijzen van strijdplannen bij de leiders des volks in een sombere, dreigende stilte aan. Eindelijk kwam de Mohikaan zelf te voorschijn, met ontbloot bovenlichaam, en de helft van zijn regelmatige trekken verborgen onder een wolk van onheilspellend zwart.

Uncas begaf zich met langzamen, waardigen tred naar den paal, en onmiddellijk begon hij zich daar-

omheen te bewegen met afgemeten passen, een soort dans, waarbij hij zijn stem verhief in den wilden, grilligen zang van zijn strijdroep. De tonen raakten de uitersten van menschelijk geluid; soms waren zij droefgeestig en teer klagend, leken zij zelfs op den zang van vogels, dan weer, met plotselinge overgangen, deden zij de toehoorders trillen door hun diepte en kracht. De woorden waren slechts weinige, dikwijls herhaald, en van een soort aanroeping of hymne tot de Godheid gingen zij over in een uiteenzetting van het doel van den krijger, waarna het einde gelijk was aan het begin: een erkenning van eigen afhankelijkheid tegenover den Grooten Geest. Als het mogelijk was, de korte en welluidende uitdrukkingen te vertalen, zou de ode ongeveer op het volgende neerkomen:

‘Manitou! Manitou! Manitou!
Gij zijt groot, gij zijt goed, gij zijt wijs:
Manitou! Manitou!
Gij zijt rechtvaardig.

In de hemelen, in de wolken, o! zie ik
vele vlekken - vele donker, vele rood:
in de hemelen, o! zie ik
vele wolken.

In de wouden, in de lucht, o! hoor ik
den schreeuw, den krijgsroep en den kreet:
in de wouden, o! hoor ik
den krijgsschreeuw!

Manitou! Manitou! Manitou!
Ik ben zwak - gij zijt sterk; ik ben traag -
Manitou! Manitou!
Geef mij hulp.’

Aan het einde der zinnen, die men een couplet zou kunnen noemen, maakte hij telkens een rustpunt, door een noot hooger te verheffen en langer te rekken dan de andere, in harmonie met de pas uitgedrukte gevoelens. De eerste afsluiting was plechtig, en moest het begrip van vereering weergeven; de tweede beschrijvend, en opschrikkend als een alarm; de derde was de welbekende en angstwekkende krijgsschreeuw, die losbrak van de lippen van den jongen man als een samenvatting van ontzettende strijdklanken. De laatste was nederig en smeekend gelijk de eerste. Driemaal herhaalde hij dit lied, en even dikwijls omcirkelde hij dansend den paal.

Aan het eind van de eerste ronde volgde een ernstig en zeer gezien stamhoofd der Delawaren zijn voorbeeld, maar hij zong eigen woorden, op een muziek van ongeveer denzelfden aard. De eene krijger na den anderen kwam aan den dans deelnemen, totdat allen in de rijen waren opgenomen, die bekendheid en gezag genoten. Het werd nu een wild, schrikkelijk schouwspel; de woeste en dreigende gezichten der hoofden deden nog machtiger aan door de heftige wijzen, waarin zij hun keelstemmen deden meeklinken. Toen, plotseling, sloeg Uncas zijn tomahawk diep in den paal, en verhief hij zijn stem tot een schreeuw, die als zijn persoonlijke strijdkreet beschouwd kon worden. Hierdoor kondigde hij aan, dat hij de opperste leiding nam in de voorgenomen expeditie.

Het was een signaal, dat alle sluimerende hartstochten van het volk wekte. Een honderdtal jongelieden, die tot dan toe op den achtergrond waren gebleven, in de bescheidenheid, die hun jaren paste, snelden nu als dolzinnig naar het zinnebeeld, dat hun vijand voorstelde, en hakten het neer, spaan voor spaan, tot er van den stronk niets over was dan de

wortels in de aarde. Bij die razende vertooning speelden zich de meest onbarmhartige oorlogsdaden af - de stukken van den stam werden zoo wreed behandeld, alsof het de levende slachtoffers van hun woede waren. Sommige stukken werden gescalpeerd; andere gekloofd door de scherpe, trillende bijl; nog andere ondergingen krachtige stooten van het doodelijk mes. Zoo uitvoerig en ondubbelzinnig waren de betuigingen van ijver en wild welbehagen, dat de expeditie erdoor gestempeld werd tot een krijg van heel het volk.

Zoodra Uncas den bijlslag gegeven had, trad hij uit den kring en sloeg zijn oogen op naar de zon, die juist het punt bereikte, waar zij een einde zou maken aan den vredes-termijn voor Magua. Dit feit werd aldra bekend gemaakt door een veelbeteekenend gebaar, vergezeld door een kreet van gelijke strekking; en heel de opgewonden troep staakte den zinnebeeldigen oorlog, met schrille vreugdekreten, om zich toe te rusten tot de minder ongevaarlijke werkelijkheid.

In een oogwenk veranderde heel het aanzien van het kamp. De krijgers, die al gewapend en beschilderd waren, werden zoo stil, alsof zij tot geen ongewone uiting van gevoelens in staat waren. De vrouwen daarentegen kwamen de hutten en tenten uit, vreugdezangen en klaagliederen zingend, zoo vreemd dooreen gemengd, dat het moeilijk uit te maken zou zijn, welke gemoedsbeweging het krachtigste was. Werkeloos bleef er niet eene. Sommigen droegen haar kostbaarste bezittingen, anderen haar kinderen, nog anderen de bejaarden en zieken het bosch in, dat zich als een kleed van helder groen tegen de berghelling uitspreidde. Ook Tamenund begaf zich daarheen, met waardige kalmte, na een kort en hartelijk onderhoud

met Uncas, van wien de oude man scheidde met den weerzin, waarmee een vader een lang verloren en pas teruggevonden zoon verlaten zou. In dien tijd bracht Duncan Alice naar een plaats, waar zij veilig was, en zocht toen den verkenner op, met een gezicht, waarop te lezen stond, hoe verlangend ook hij naar den komenden strijd uitzag.

Haviksoog echter was te zeer gewend aan den oorlogsroep en de mobilisatie van inboorlingen, om eenige belangstelling in het schouwspel te toonen. Alleen keek hij nu en dan vluchtig naar het aantal en de waarde der krijgers, zoo vaak een groep zich bereid verklaarde, Uncas op zijn veldtocht te volgen. Hij kreeg volle reden tot tevredenheid; want de strijdmacht van het jonge opperhoofd bleek al spoedig alle weerbare mannen van het volk te omvatten. Toen die belangrijke kwestie zoo gunstig beslist was, zond hij een Indiaanschen jongen heen, om Hertendooder en het geweer van Uncas te halen van de plek, waar zij die wapens verborgen hadden, toen zij het kamp der Delawaren naderden. In dubbelen zin was dit een maatregel van voorzichtigheid geweest: hun wapenen zouden aldus hun lot niet deelen, als zij gevangen werden gehouden; en zij kregen er het voordeel door, onder de onbekenden te verschijnen als hulpbehoevenden, en niet als mannen, die zichzelf onderhouden en verdedigen konden. Het was eveneens uit voorzichtigheid, dat de verkenner een ander uitkoos, om zijn onmisbaar geweer terug te halen. Hij wist, dat Magua niet alleen was gekomen, en hij wist ook, dat langs den heelen woudzoom spionnen der Hurons de bewegingen van den nieuwen vijand afloerden. Het had hem dus noodlottig kunnen worden, als hij zelf de onderneming had gewaagd; een krijger zou het niet beter vergaan zijn; een jongen echter zou

waarschijnlijk pas in gevaar raken, als zijn bedoeling aan het licht was gekomen. Toen Heyward bij den verkenner kwam, stond deze rustig het resultaat van zijn poging af te wachten.

De jongen, die sterk en moedig genoeg was voor zijn taak en uitvoerige instructies had gekregen, liep onbevreesd de vlakte door naar het woud, trotsch op het vertrouwen, dat in hem gesteld werd, en vol jonge eerzucht. Hij ging het bosch in op eenigen afstand van de plek, waar de geweren verborgen waren. Zoodra hij zich echter verborgen wist door het loof der struiken, begon zijn donkere gestalte, als die van een slang, voort te glijden in de richting van den begeerden schat. Hij slaagde; opeens kwam hij met de snelheid van een pijl over de smalle strook geschoten, die het bosch scheidde van het rotsvlak, waar het dorp op stond, met een geweer in iedere hand. Reeds had hij de rotsspleten bereikt en sprong hij ongeloofelijk snel van rand tot rand, toen een schot uit het bosch bewees, hoe juist het vermoeden van den verkenner was geweest. De jongen reageerde er op met een zachten, verachtelijken kreet; en onmiddellijk werd hem uit een ander deel van de hinderlaag een tweede kogel nagezonden. Een seconde daarna verscheen hij op den rand achter de laatste kloof, triomfantelijk zijn buit opheffend, en met het gezicht van een veroveraar kwam hij naar den befaamden jager, die hem met zoo'n eervolle opdracht had begunstigd.

Ondanks de levendige belangstelling, die Haviksoog getoond had voor het wedervaren van zijn boodschapper, nam hij Hertendooder in ontvangst met een voldoening, die voor het oogenblik alle andere gewaarwordingen uit zijn geest verdrong. Nadat hij het wapen met scherpen blik had bekeken, en de

pan minstens tien keer had geopend, en verschillende andere even belangrijke proeven met het slot had genomen, wendde hij zich naar den jongen, en vroeg met groote hartelijkheid, of hij gewond was. De knaap keek hem trots in 't gezicht, maar gaf geen antwoord.

'O, ik zie 't al - de schoeljes hebben je arm geschramd!' vervolgde Haviksoog, en hij nam den jongen bij den elleboog, en bekeek een vrij diepe vleeschwond, die door een der kogels gemaakt werd. 'Laat je moeder er maar gestampt elzenhout op doen. Hier heb je alvast een verbandje! Je bent al vroeg met 't oorlogsvak begonnen, kerel - je zult denkelijk heel wat eervolle litteekens mee in je graf nemen. Ik ken wel jonge mannen, die al scalpen genomen hebben, en die lang zoo'n mooi wondje niet hebben. Ga nu maar,' zei hij, toen de wond verbonden was, 'je wordt nog eens opperhoofd!'

De jongen ging, trotscher op 't vloeien van zijn bloed dan de ijdelste hoveling met een kleurig lint zou kunnen zijn; hij kwam onder de jongens van zijn eigen leeftijd en werd door allen bewonderd en benijd.

Er wachtten zooveel ernstige en belangrijke plichten, dat die eene daad van jongen moed niet de algemeene aandacht en waardeering trok, zooals zij in rustiger uren gedaan zou hebben. Dit groote voordeel echter zagen de Delawaren er in: zij hadden er de positie en de bedoelingen van hun vijanden door leeren kennen. Er werd dus een groep verkenners uitgezonden, om de spionnen te verjagen. Die taak was spoedig vervuld, want de meeste Hurons trokken vanzelf al af, toen zij merkten, dat hun schuilplaats was ontdekt. De Delawaren trokken voort, tot zij ver genoeg van hun eigen kamp waren, en hielden toen halt om niet in een hinderlaag te

vallen en verdere orders af te wachten. Toen beide partijen hun stellingen hadden ingenomen, was het weer zoo rustig en stil in de bosschen, als een warme zomerochtend en diepe eenzaamheid ze maken kon.

Uncas, beheerscht maar nog ongeduldig, riep nu de hoofden bijeen en verdeelde zijn gezag. Hij stelde hun Haviksoog voor als een ervaren krijger, die onvoorwaardelijk vertrouwen verdiende. Toen hij gewaar werd, dat zijn vriend gunstig werd aangenomen, vertrouwde hij hem het bevel toe over twintig mannen, even energiek en handig en vastberaden als hij zelf. Hij deelde den Delawaren mee, welken rang Heyward in het leger der Yankee's bekleedde, en wou hem toen een even verantwoordelijken post toevertrouwen. Maar Duncan wees dien af - hij ging liever als gewoon strijder met den troep van Haviksoog mee. Toen deze regelingen getroffen waren, wees de Mohikaan verschillende hoofden der inboorlingen aan, om de verantwoordelijke posities te bekleeden; toen wou hij geen tijd meer verliezen, maar gaf order tot het vertrek. Hij werd opgewekt, maar stil gehoorzaamd door meer dan tweehonderd mannen.

Zij werden bij hun entrée in de bosschen in 't geheel niet lastig gevallen en zij ontmoetten geen levende ziel, die alarm kon maken of hun de noodige inlichtingen geven, tot zij aan de schuilplaats van hun eigen verkenners kwamen. Hier werd halt gehouden, en schaarden de hoofden zich bijeen, om een ‘fluisterenden krijgsraad’ te houden.

Er werden op die bijeenkomst verschillende plannen van actie voorgesteld, maar er was er niet één bij, dat aan de wenschen van den vurigen aanvoerder voldeed. Had Uncas zijn eigen aandrift geovolgd, dan had hij de zijnen tot den aanval laten overgaan zonder een oogenblik te dralen, om aldus het

conflict aanstonds tot een oplossing te brengen. Maar zulk een optreden zou in strijd zijn geweest met alle inzichten en overgeleverde gewoonten van zijn stamgenooten. Hij achtte zich dus verplicht een behoedzaamheid in acht te nemen, die hij in zijn stemming van het oogenblik verfoeide, en gehoor te geven aan raad, die hem walgde, als hij zich de onbeschaamdheid van Magua voorstelde en het gevaar, waarin Cora verkeerde.

Na een beraad van vele minuten, dat maar weinig resultaat had opgeleverd, zag men een eenzame gedaante van den kant van den vijand komen, met zoo blijkbare haast, dat men hem al voor een boodschapper aanzag, die vredesvoorstellen kwam doen. Maar op een meter of zestig afstand van het struikgewas, waarachter de Delawaren hun vergadering hielden, weifelde de vreemdeling, welken kant hij op zou gaan, en eindelijk bleef hij staan. Aller oogen wendden zich nu naar Uncas, als om te vragen, wat er nu gebeuren moest.

‘Haviksoog,’ zei het jonge opperhoofd met zachte stem, ‘hij mag nooit meer tegen de Hurons spreken.’

‘Zijn uurtje heeft geslagen,’ zei de verkenner laconiek, terwijl hij den langen loop van zijn geweer door het gebladerte stak en zorgvuldig mikte. Maar in plaats van den trekker over te halen liet hij het wapen weer zakken en begon hij te grinniken. ‘Ik had dien gast zoowaar voor 'n Mingo aangezien!’ zei hij. ‘Maar toen ik mijn oog langs zijn ribben liet gaan, om de plaats uit te zoeken, waar ik mijn kogel zou planten, zag ik.... wat denk je, Uncas?.... het fluitje van den muzikant; dus 't zal meneer Gamut zijn, en aan zijn dood heeft niemand iets, maar van zijn leven kunnen we nog dienst hebben, als zijn tong

tenminste nog iets anders kan dan zingen. Ik zal straks eens met den braven kerel praten, met een stem, die hij liever zal hooren dan 't kuchje van Hertendooder.'

Terwijl Haviksoog zoo sprak, legde hij zijn geweer terzij; hij kroop door de struiken, tot hij binnen David's gehoor was, en trachtte toen de muziekuitvoering te herhalen, die hem met zooveel glans en veiligheid door het kamp der Hurons had heengebracht. De fijngevoelige organen van Gamut waren niet makkelijk te misleiden (en om de waarheid te zeggen: iemand anders dan Haviksoog had moeilijk een soortgelijk geluid kunnen uitbrengen) en dus, al had hij die klanken maar eenmaal tevoren gehoord, begreep hij terstond, van wien ze kwamen. De stakker scheen erdoor uit een ernstige verlegenheid geholpen te worden; want hij ging op de richting der stem af - een taak, die overigens voor hem minder hard was, dan wanneer hij tegen een vuurlinie in had moeten loopen - en ontdekte al spoedig den verborgen zanger.

'Ik ben benieuwd, wat de Hurons daarvan zullen denken!' zei de verkenner lachend, toen hij zijn vriend bij den arm nam en hem achter het boschje leidde. 'Als die schurken dicht genoeg bij liggen, om ons te hooren, zeggen ze vast, dat er twéé gekken zijn in plaats van één. Zoo, hier zijn we veilig,' wees hij naar Uncas en zijn metgezellen. 'Vertel ons nu maar eens netjes, wat de Mingo's uitvoeren, zonder kruisen of mollen alsjeblieft.'

David keek in stomme verwondering om zich heen, naar de wilde krijgers; maar gerustgesteld door de aanwezigheid van bekende gezichten kwam hij al spoedig voldoende bij, om een begrijpelijk antwoord te geven.

‘Er is een heele troep heidenen op 't pad,’ zei hij, ‘en niet met de beste bedoelingen, geloof ik. Er is het laatste uur in hun kamp een massa geschreeuw en goddeloos gedoe geweest, en ik heb een massa onbehoorlijke woorden moeten hooren; zooveel zelfs, dat ik naar 't kamp van de Delawaren wou trekken om een beetje kalmte te vinden.’

‘Dat had je leelijk tegen kunnen vallen, als je een beetje harder geloopen had,’ antwoordde Haviksoog droogjes. ‘Maar dat daargelaten; waar zijn de Hurons?’

‘Ze liggen in 't bosch verscholen, tusschen hier en hun dorp, en 't zijn er zooveel, dat ik jullie maar aan zou raden, heel gauw terug te gaan.’

Uncas wierp een blik langs de boomenrijen, die zijn eigen troep verborgen, en noemde den naam:

‘Magua?’

‘Die is er ook bij. Hij heeft het meisje meegebracht, dat hij bij de Delawaren had gelaten, en hij heeft haar in de grot gebracht, en toen is hij zelf aan 't hoofd van zijn wilden uitgetrokken, als een woedende wolf. Hij is verschrikkelijk van streek, ik weet niet waarover.’

‘Zoo, heeft hij haar in 't hol verborgen!’ kwam Heyward er tusschen. ‘Gelukkig, dat we dat vinden kunnen! Zouden we niet meteen iets kunnen doen, om haar te helpen?’

Uncas keek ernstig den verkenner aan, voor hij vroeg:

‘Wat zegt Haviksoog?’

‘Geef me twintig geweren, dan sla ik rechtsaf, langs het riviertje, en bij de hutten van de bevers haal ik Chingachgook en den kolonel. Dan zul je van dien kant den strijdkreet hooren - met dezen wind draagt die makkelijk een mijl ver. Dan val jij

ze van voren aan, Uncas; als ze binnen 't bereik van je stukken komen, geven wij ze een tik, dat hun linie buigt als een esschen boog, daar geef ik je mijn woord als oude jager op; dan nemen we hun dorp in, en halen we de juffrouw uit het hol. En daarna kan het zaakje verder uitgevochten worden op de manier van de blanken, met één veldslag en één overwinning, of op Indianenmanier, met wegduiken en dekken. Er zit misschien niet veel krijgskunde in dat plan, majoor, maar met een beetje durf en geduld is 't te doen.'

''t Lijkt me heel geschikt,' zei Duncan, begrijpend, dat de bevrijding van Cora het voornaamste doel van den verkenner was, 'heel geschikt. Laten we 't maar direct probeeren.'

In een korte beraadslaging werd het plan verder ontwikkeld en aan de betrokkenen uiteengezet; de verschillende signalen werden afgesproken en de hoofden gingen van elkaar, ieder naar den hem aangewezen post.

Een-en-dertigste hoofdstuk

In den tijd, dien Uncas noodig had om zijn strijdkrachten te ordenen, bleef het doodstil in de bosschen, en zag men er niemand bewegen, buiten degenen, die aan den krijgsraad deel hadden genomen. In iedere richting kon het oog de lange, schaduwende boomenrijen afzien, zonder iets te ontdekken, dat geen deel uitmaakte van het vredige en bijna dommelende landschap. Hier en daar hoorde men een vogel tusschen de takken der beuken fladderen, soms liet een eekhoorn een nootje vallen, en dan keken de mannen even naar die plek, met verschrikte oogen; maar zoodra die korte storing ophield, hoorden zij

de bries weer suizen boven hun hoofden, langs het groen golvende woudoppervlak, dat zich over zoo'n groote uitgestrektheid voortzette, onafgebroken, tenzij door een rivier of een meer. Het leek wel, of nooit een mensch den voet had gezet op dat stuk wildernis, dat tusschen de Delawaren en het dorp van hun vijanden lag, zoo diep en strak was aan dien kant de stilte. Maar Haviksoog, wiens taak het was de anderen voor te gaan, was te goed bekend met den aard van zijn tegenstanders, om zich door die verraderlijke rust te laten misleiden.

Toen hij zijn kleinen troep bijeen zag, nam de verkenner Hertendooder in de buiging van zijn arm, en gaf hij zijn mannen zwijgend het teeken, hem te volgen. Hij leidde hen een heel eind weegs terug, tot in de bedding van een beekje, dat zij bij hun komst waren overgestoken. Hier bleef hij staan, en wachtte, tot al zijn krijgers zich ernstig en aandachtig om hem heen hadden geschaard; toen vroeg hij, in 't Delawaarsch:

‘Weet een van mijn jonge mannen ook, waarheen deze stroom ons leiden zal?’

Een Delaware stak zijn hand uit, met twee vingers van elkaar, en wijzend naar de verbinding aan de vingerwortels antwoordde hij;

‘Vóór de zon haar eigen lengte kan gaan, loopt het kleine water in het groote uit.’ Hij wees in de richting van de plaats, die hij bedoelde, en ging voort: ‘Samen leveren zij genoeg op voor de bevers.’

‘Dat dacht ik al,’ gaf de verkenner ten antwoord, en hij keek omhoog naar de opening tusschen de boomtoppen, ‘aan den loop en aan den stand van de bergen te oordeelen tenminste. Mannen, we zullen onder dekking van deze oevers blijven, tot we de Hurons speuren.’

Zijn metgezellen betuigden met den gewonen korten uitroep hun instemming, maar toen zij merkten, dat hun aanvoerder zelf voorop wou gaan, gaven er enkelen een teeken, dat niet alles in orde was. Haviksoog begreep hun blikken, keek om, en zag, dat de zangmeester den troep was blijven volgen.

‘Hoor eens, vrind,’ zei de verkenner ernstig, en misschien met een tikje besef van eigen verdienste in zijn houding, ‘je hebt hier te doen met een troep woudloopers, die een gevaarlijk werkje moeten uitvoeren, en die hun handen heusch niet in hun zakken zullen houden. 't Kan misschien langer dan vijf minuten duren, maar zeker geen half uur, voor we op 't lichaam van een Huron trappen, levend of dood.’

‘Er is me niet met zooveel woorden gezegd, wat jullie doen gingen,’ antwoordde David - hij had een beetje kleur, en in zijn gewoonlijk zoo rustige, nietszeggende oogen vonkte er iets - ‘maar toen ik jullie zag, moest ik denken aan de zonen Jacobs, die ten strijde trokken tegen de Shechemieten, die een zondig huwelijk in den zin hadden met een vrouw van het uitverkoren volk. Nu heb ik ver gereisd en goed en kwaad meegemaakt met de vrouw, die jullie zoeken; en al ben ik geen krijgsman, met omgorde lendenen en een scherp zwaard, toch zal ik voor haar met alle plezier een paar tikken uitdeelen.’

De verkenner aarzelde; hij scheen na te denken, wat hij met zoo'n vreemden vrijwilliger beginnen kon, voor hij antwoordde:

‘Je kunt met geen enkel wapen omgaan. Je hebt geen geweer; en ik verzeker je, wat de Mingo's te pakken krijgen, laten ze niet makkelijk meer los.’

‘'t Zijn geen Goliaths,’ antwoorddde David en hij haalde een slinger onder zijn bonte, gehavende

kleeren vandaan, ‘maar ik heb aan den kleinen David gedacht. Ik heb me in mijn jeugd nogal geoefend met dit antieke instrument - misschien kan ik er nòg wel wat van.’

‘Hm!’ zei Haviksoog koel, den riem en het stuk lood bekijkend, ‘met dat ding kun je misschien iets beginnen tegen pijlen, of zelfs tegen messen; maar de Franzosen hebben dien Mingo's geweren gegeven. Van den anderen kant.... je schijnt er nogal slag van te hebben, om tusschen de kogels door te rollen.... uw haan staat overgehaald, majoor; één schot te vroeg, en we zijn twintig scalpen kwijt voor niemendal.... ga maar mee, zanger. Misschien hebben we nog iets aan je, als er geschreeuwd moet worden.’

‘Dank je wel, hoor,’ zei David, en evenals zijn koninklijke naamgenoot voorzag hij zich van steenen uit de beek. ‘Ik ben niet moordlustig, maar 't zou me toch gespeten hebben, als je me weg had gestuurd.’

‘Als je er maar om denkt,’ hernam de verkenner, veelbeteekenend zijn eigen hoofd bekloppend op de plaats, waar David gewond was geraakt, ‘dat we uit zijn om te vechten, en niet om muziek te maken. En mond houden - vóór den algemeenen strijdkreet spreekt er niemand anders dan 't geweer.’

David knikte: hij nam de voorwaarden aan; toen keek Haviksoog de rij nog eens scherp langs en gaf het teeken, verder te gaan.

Een mijl ver leidde hun weg door de bedding van den waterloop. Al liepen zij, achter de steile oevers en het dichte struikgewas, weinig gevaar van ontdekking, toch namen zij alle voorzorgen in acht, die bij een Indiaanschen aanval hooren. Aan iedere flank sloop een krijger, om het woud in te turen, waar dit mogelijk

was; en om de paar minuten bleef de troep staan om met scherp gehoor te speuren naar vijandelijke geluiden. Zij bereikten echter ongestoord het punt, waar het smalle water in het breedere uitliep. Hier hield de verkenner opnieuw halt, om de teekenen van het woud na te gaan.

‘We krijgen waarschijnlijk goed weer om te vechten,’ zei hij tegen Heyward, opziende naar de wolken, die zich in breede vlakken over den hemel begonnen te bewegen. ‘Met felle zon en een glimmenden loop is 't kwaad mikken. Alles loopt mee; zij hebben den wind, dus hun rook waait terug, wat geen kleinigheid is; als wij geschoten hebben, kunnen we meteen weer zien. Alleen zijn we onze dekking nu kwijt; de bevers zijn hier al honderden jaren aan den gang met eten en bouwen, dus er zijn nog wel stronken, maar heel weinig boomen.’

Met die paar woorden had Haviksoog het tafereel, dat zij voor oogen hadden, niet slecht beschreven. De breedte van den stroom was zeer ongelijk: op de eene plaats wrong hij zich door een nauwe rotsspleet, elders breidde hij zich over een vrij breed vlak uit, een soort vijvers vormend. Langs de oevers zag men overal de resten van doode boomen in alle vormen van verval, hier molmende tronken, daar stukken stam, die nog maar kort tevoren van bast waren beroofd. Er lagen nog maar enkele stapels stammen tusschendoor, lang, laag en bemost, als grafheuvels van een lang voorbij geslacht.

Al deze bijzonderheden nam de verkenner met scherpe opmerkzaamheid waar. Hij was, zooals hij wist, nog maar nauwelijks een halve mijl van het kamp der Hurons verwijderd; dus maakte 't hem ongerust, dat hij niet het minste spoor van de aanwezigheid van zijn vijanden kon vinden. De gedachte

kwam in hem op, een stormloop te bevelen, en te trachten, het dorp bij verrassing te nemen; maar zijn ervaring deed hem spoedig inzien, hoe gevaarlijk en nutteloos zoo'n poging zou zijn. Toen begon hij aandachtig, en met pijnlijke ongerustheid, te luisteren naar geluiden van strijd in de omgeving, waar Uncas was achtergebleven; maar niets was hoorbaar dan het blazen van den wind, die over den schoot van het woud begon te jagen met vlagen, die een onweer deden vreezen. Eindelijk besloot hij, meer uit ongeduld dan uit beleid, den knoop door te hakken, het masker te laten vallen, en voorzichtig, maar gestadig stroomopwaarts verder te trekken.

De verkenner had onder beschutting van een boschje gestaan, toen hij zijn waarnemingen deed - zijn metgezellen waren in de bedding van het ravijn gebleven, waar zich het kleinere stroompje doorheen kronkelde; nu hoorden de mannen zijn zacht, maar duidelijk signaal, en kropen tegen den oever op, als een groep donkere spoken, die zich in stilte om hem heen schaarden. Haviksoog wees in de richting die hij gekozen had, en ging vooruit; de anderen volgden, achter elkaar, en traden zoo nauwkeurig in zijn voetstappen, dat er, afgezien van Heyward en David, slechts het spoor van één man zichtbaar bleef.

Maar nauwelijks had de troep zijn dekking prijsgegeven, of achter hen klonk een salvo van een dozijn geweren; een Delaware sprong hoog op in de lucht als een gewond hert, en viel in zijn volle lengte neer, morsdood.

‘Ah! Daar was ik al bang voor!’ riep de verkenner uit, en hij vervolgde snel, in de taal der roodhuiden: ‘Dekt u mannen, en laden!’

De bende verspreidde zich, en voor hij goed

besefte, wat er gebeurde, stond Heyward met David alleen. Gelukkig hadden de Hurons zich onmiddellijk na het salvo weer teruggetrokken, zoodat het tweetal geen gevaar liep. Heel de toestand bleek trouwens kort van duur te zijn: de verkenner ging achter de Hurons aan, schoot, en sprong van boom tot boom verder, naarmate zijn vijand langzaam week.

Het troepje Hurons scheen inmiddels versterking te vinden: hun vuur werd bijna gelijk aan dat der optrekkende Delawaren. Heyward wierp zich in den strijd, en schoot snel, de voorzichtigheids-maatregelen van zijn metgezellen navolgend. Het gevecht werd nu heviger en bleef op één plaats. Weinigen werden gewond, want aan weerszijden hielden zich de lichamen zooveel mogelijk door boomen beschut; alleen onder 't mikken kwamen zij gedeeltelijk achter de stammen vandaan. Langzaam aan echter werd de stand ongunstiger voor Haviksoog en zijn bende. De verkenner merkte dit snel op, maar wist niet, wat hij er tegen doen moest. Terugtrekken, zag hij in, was gevaarlijker dan stand houden; maar de vijand drong in de flanken mannen vooruit, en hierdoor werd het zoo moeilijk, zich voldoende gedekt te houden, dat de Delawaren het vuren haast moesten staken. Reeds begonnen zij te vreezen, dat zij door den heelen vijandelijken stam omsingeld zouden worden, toen zij het geroep van strijders en het gekletter van wapenen hoorden, weergalmend door de bogen van het woud, van de plek, waar Uncas positie had genomen; een terrein, dat iets lager lag dan de grond, waarop Haviksoog en zijn mannen aan 't vechten waren.

Die aanval had een onmiddellijke uitwerking, tot groote verlichting van den verkenner en de zijnen. Zijn eigen opzet was aangevoeld en mislukt, maar nu

scheen de vijand zich vergist te hebben en een te geringe macht te hebben achtergelaten, om aan het onstuimige optreden van den jongen Mohikaan weerstand te bieden. Dit bleek ten eerste uit de snelheid, waarmee zich de strijd in de richting van het dorp verplaatste, en ten tweede uit het slinken van het aantal tegenstanders, waarvan er velen zich repten, om de verdedigingslinie aan den kant van het dorp te versterken.

Toen gaf Haviksoog bevel, de vijanden te lijf te gaan, en met zijn woord vuurde zijn voorbeeld de zijnen aan. Bij die manier van oorlogvoeren bestond een stormloop hierin, dat men van 't eene punt tot het andere dekking zocht, steeds den vijand naderend. Met ijver en succes werd die manoeuvre uitgevoerd. De Hurons moesten achteruit, maar hierdoor werd het slagveld van een vrij open terrein verplaatst naar een plek, waar de opgejaagden in struikgewas konden schuilen. Hier werd de strijd hachelijker voor de Delawaren: vallen deed er geen, maar doordat zij in een onvoordeeliger positie stonden, werden er velen gewond.

In die gevaarlijke oogenblikken kwam Haviksoog opeens met Heyward achter eenzelfden boom terecht.

- 't Loopt mis zoo, majoor,' zei de verkenner, en vermoeid liet hij zijn geweer even zakken. 'Hoe zou u 't nu aanpakken, als u een compagnie Koninklijke Amerikanen hier had?'

'Ik sloeg me er met de bajonet doorheen.'

'Dat kost altijd een paar scalpen,' zei Haviksoog, 'en hier in de wildernis is ieder mannetje, dat je uitspaart, er één. Hadden we maar paarden....'

'Die hebben we niet,' zei Heyward. 'Zullen we stormloopen?'

‘Ik weet niet,’ zei de verkenner. ‘Zin heb ik er niét in. Maar....’ - hij boog het hoofd opzij, om naar het rumoer in het andere strijdperk te luisteren - ‘als we Uncas helpen willen, moeten we die apen hier vóór ons kwijt!’

Toen, kort beraden, keerde hij zich om, en riep hij den Indianen in hun eigen taal een paar woorden toe. Een luide schreeuw gaf antwoord; en op een bepaald teeken maakte iedere krijger een snelle beweging rond den boom, waarachter hij stond. De aanblik van zooveel donkere lichamen, die zich tegelijk vertoonden, ontlokte den Hurons een snel, en dus weinig doeltreffend salvo. En toen, zonder een seconde te dralen, schoten de Delawaren met lange sprongen vooruit, als panters, die hun prooi overvallen. Haviksoog, met zijn schrikwekkend geweer zwaaiend, was de voorste, en zijn voorbeeld hitste de anderen aan. Een paar oudere, slimmere Hurons, die zich niet hadden laten bedriegen door den kunstgreep, om hun lading uit het geweer te lokken, schoten nu van dichtbij op een makkelijk doel; de vrees van den verkenner werd bewaarheid: drie van zijn voorste krijgers vielen neer. Maar de kracht van den aanval liet zich door dien schrik niet breken: de Delawaren vlogen wild het kreupelbosch in, en veegden door hun aandrang iedere poging tot verzet weg.

Het handgemeen duurde maar heel kort - de aangevallenen weken snel, tot zij den anderen zoom van het struikgewas hadden bereikt. Maar daar hielden zij, onder hun laatste dekking, wanhopig stand. Weer werd de uitslag van den kamp twijfelachtig, tot er achter de Hurons een geweer knalde. Fluitend kwam er een kogel tusschen een groepje beverhutten uit, die op de open plek stonden, achter

de Hurons, en de kogel werd gevolgd door een wilden, luiden krijgsschreeuw.

'Dat is Chingachgook!' riep Haviksoog, met zijn eigen machtig geluid den roep beantwoordend; 'nu hebben we ze tusschen twee vuren!'

Het effect op de Hurons bleef geen oogenblik uit. De aanval van een kant, waar zij geen kans op dekking hadden, ontmoedigde hen: met een kreet van teleurstelling gaven zij hun positie op, en verspreidden zij zich in het stuk open veld, nog slechts op vluchten bedacht. Bij die uiterste poging vielen er velen, door de kogels en slagen der achtervolgende Delawaren getroffen.

Er volgde verademing; kort maar krachtig begroetten de verkenner en Chingachgook elkaar, en meer ontroerd sprak Heyward met kolonel Munro. Met zoo weinig mogelijk woorden bracht men elkaar van weerszijden op de hoogte van den toestand - toen maakte Haviksoog den Indiaan aan zijn mannen bekend, en droeg hij het bevel over den troep aan het Mohikaansche opperhoofd over.

Chingachgook aanvaardde den post, waarop zijn geboorte en ervaring hem recht gaven, met den waardigen ernst, die de groote kracht is van een inlandschen krijger. De voetstappen van den verkenner volgend leidde hij den troep terug door het struikgewas. Zijn mannen scalpeerden de gevallen Hurons, en namen, waar zij passeerden, de lichamen van hun eigen gesneuvelden mee. Zoo trokken zij voort, tot de aanvoerder beval, halt te houden.

De krijgers, vermoeid en buiten adem van de voorafgaande worsteling, vatten nu post op een stuk vlakken grond, waarop boomen genoeg stonden, om hen allen te verbergen. Vóór hen daalde het terrein tamelijk steil af, en daaronder strekte zich mijlen ver

een smal, donker beboscht dal uit. Het was in dit dichte, duistere woud, dat Uncas nog vocht met de hoofdmacht der Hurons.

De Mohikaan en zijn vrienden schoven vooruit tot den heuvelrand en luisterden scherp naar het strijdgerucht. Een paar vogels, uit hun nesten opgeschrikt, fladderden boven den bladerschoot van het dal, en hier en daar steeg een verwazende wolk, al gedeeltelijk verzwolgen in den dampkring, boven de boomen uit; dat waren de plekken, waar het gevecht zich koppig op één plaats handhaafde.

'Ze komen hier hoe langer hoe dichter bij,' zei Duncan, in de richting wijzend, waar weer een aantal schoten knalden. 'We staan te veel in 't centrum van hun linie, om iets te kunnen doen.'

'Ze zullen wel afzwenken naar die laagte - daar is de dekking beter,' zei de verkenner. 'Dan komen we ze aardig in de flank. Ga maar vast, Chingachgook; je zult amper tijd hebben, om den kreet te geven en de jonge mannen voor te gaan. Wij blanken blijven bij elkaar. Je kent me - er zal heusch geen Huron probeeren, de helling op te komen, in je rug, zonder met Hertendooder kennis te maken.'

Het Indiaansche opperhoofd wachtte nog even, en bestudeerde de krijgsbeweging, die nu snel de helling naderde, een zeker bewijs, dat de Delawaren wonnen. Hij verliet zijn waarnemingspost pas, toen hij wist, dat zijn vrienden, zoowel als zijn vijanden, nabij genoeg waren, gelijk bleek uit den val der Huronsche kogels, die als hagelkorrels neer begonnen te ratelen in het droge gebladerte op den grond. Haviksoog en zijn drie metgezellen trokken zich eenigszins terug naar een beschutte plaats, en wachtten bedaard het verder verloop van zaken af.

Het duurde niet lang, of de knallen der geweren vonden geen echo's meer in het bosch - ze klonken als schoten, die in de vrije lucht worden gelost. Toen vertoonde er zich hier en daar een krijger, die naar den zoom van het bosch was gedreven, dralend, nu hij vlak terrein voor zich kreeg: op die plaats moest voor 't laatst stand gehouden worden. Geleidelijk kwamen er anderen bij, tot een lange rij donkere gedaanten zich aan de laatste boomenreeks vasthechtte met de koppigheid van de wanhoop. Heyward begon ongeduldig te worden en keek bezorgd in de richting van Chingachgook. Het Mohikanenopperhoofd zat op een rots; alleen zijn kalme gezicht was te zien en hij keek het tooneel aan met zoo rustige oogen, als zat hij daar alleen als toeschouwer.

‘'t Is tijd om in te grijpen voor den Mohikaan!’ zei Duncan.

‘Welnee, nog niet,’ zei de verkenner. ‘Als hij zijn vrienden in de gaten heeft laat hij ze merken, dat hij hier is. Kijk - de schavuiten schieten dat pijnboschje in. 't Lijkt wel een zwerm bijen. Een squaw zou een kogel door zoo'n kluit donkere huiden heen kunnen jagen!’

Op dit oogenblik werd de strijdkreet aangeheven en een dozijn Hurons viel door een salvo van Chingachgook en de zijnen. Er volgde een schreeuw, die vanuit het bosch krachtig beantwoord werd. De Hurons wisten niet, waarheen zich te wenden; zij weken naar twee kanten uiteen en in 't midden kwam Uncas uit het bosch te voorschijn aan 't hoofd van een honderdtal krijgers.

Zijn handen bewegend naar links en rechts wees het jonge opperhoofd de vijanden aan zijn volgelingen, die uiteengingen, om hen na te jagen. De Hurons vluchtten nu aan weerszijden het bosch

in, en hun geschreeuw verstomde. Een kleine groep echter wou de nederlaag niet erkennen, en trok zich langzaam, knorrig terug op de helling, die Chingachgook met zijn mannen juist verlaten had, om van meer nabij aan den strijd deel te nemen. In dit troepje trad Magua op den voorgrond, zoowel door woeste krijgshaftigheid als door gezag over de anderen.

In zijn ijver, om de vluchtenden te vervolgen, had Uncas bijna al zijn mannen heengezonden; maar nauwelijks zagen zijn oogen den Sluwen Vos, of al het andere werd hem onbelangrijk. Hij hief zijn krijgsschreeuw aan, die een man of zes zeven terugriep, en zonder zich iets te bekommeren om de ongelijkheid in getal stormde hij op zijn vijand toe. De Vos, die de manoeuvre had opgemerkt, wachtte met stille vreugde den aanval af. Maar op het moment, dat hij meende, den onstuimigen jongen man in zijn macht te hebben, klonk er een andere kreet en kwam de Lange Karabijn te hulp gesneld, door de andere blanken vergezeld. De Huron maakte vlug rechtsomkeert en begon een snellen terugtocht langs de helling.

Uncas sloeg op zijn vrienden zelfs geen acht: met de snelheid van den wind zette hij de vervolging voort. Vruchteloos riep Haviksoog hem toe, dat hij zich gedekt moest houden: de jonge Mohikaan trotseerde het vuur van zijn vijand, en dwong hem alras tot een overijlde vlucht. Het was een geluk, dat de ren maar kort duurde, en dat de blanken zoo'n gunstige positie innamen, anders was de Delaware al den zijnen voorgekomen, en was hij gevallen als slachtoffer van zijn roekeloosheid. Maar eer het zoover kon komen, waren vervolgden en vervolgers in het dorp der Hurons, de laatsten haast op de hielen van de eersten.

Vermoeid van hun vlucht, en op eigen gebied met nieuwen moed bezield, hielden de Hurons nu weer stand, en met wanhopigen moed werd er rondom het raadsgebouwtje gevochten. Het begin en de ontknooping van dien strijd volgden op elkaar met de snelheid en met de vernielende kracht van een wervelwind. De tomahawk van Uncas, de kolfslagen van Haviksoog, en de nog pittige arm van Munro weerden zich geducht, zoodat de grond spoedig met vijanden bezaaid lag. Magua echter, hoe onverschrokken hij ook te keer ging, wist iederen slag te ontwijken. Hij gilde van woede en teleurstelling, toen hij zijn mannen zag vallen, en eindelijk maakte hij zich, met twee overlevende Hurons, uit de voeten - de zegevierende Delawaren konden aan 't werk gaan, om de gedoode vijanden te ontdoen van de bloedige tropeeën hunner overwinning.

Uncas echter sprong den Vos achterna, en Haviksoog, Heyward en David volgden hem. Er was geen stuiten aan: het eenige, wat Haviksoog doen kon, was, de monding van zijn geweer een eindje vóór zijn vriend uit te houden; maar die maatregel scheen zoo beschermend te werken als het beste schild. Eéns keerde Magua zich nog om, scheen hij een laatste poging te willen ondernemen, om zijn verliezen te wreken; maar aanstonds gaf hij dit voornemen weer op: hij sprong een heesterboschje in, waarin zijn vijanden hem volgden, en opeens ging hij den ingang van het hol binnen, waarin Alice vroeger gevangen had gezeten. Haviksoog, die alleen niet had willen schieten, om Uncas te blijven beschermen, hief een blijden kreet aan, en riep uit, dat het wild hun nu niet meer ontgaan kon. De vervolgers draafden de lange nauwe gang door, en zagen de vluchtende Hurons nog juist verdwijnen. Rondom

schreeuwden en gilden honderden vrouwen en kinderen.

Uncas hield maar steeds het oog op Magua, alsof het leven voor hem nog maar één doel bezat. Heyward en de verkenner kwamen vlak achter hem aan, door een soortgelijk, hoewel minder hevig gevoel gedreven. Het voortgaan werd hun echter moeilijk, in die donkere duffe gangen, waarin zij de vluchtende wilden steeds minder vaak en steeds onduidelijker zagen; even meenden de blanken zelfs, dat zij het spoor bijster waren, toen zij een wit kleed zagen bewegen aan het einde van een gang, die hooger den berg op scheen te leiden.

''t Is Cora!' riep Heyward met een stem, waaruit gelijkelijk schrik en vreugde klonken.

'Cora! Cora!' schreeuwde Uncas, voortijlend als een ree.

'Ze is het!' riep de verkenner. 'Hou je goed, juffrouw! We komen, we komen!

De jacht werd hervat met een ijver, herhaaldelijk aangemoedigd door vluchtige glimpen van de gevangene. Maar het pad was ruw, brokkelig, en hier en daar haast onbegaanbaar. Uncas liet zijn geweer vallen en schoot met het hoofd ver naar voren vooruit. Heyward rende hem na, maar de volgende seconde werden beiden gewaar, hoe gewaagd dit was, want er knalde een wapen - de Hurons vonden tijd, een kogel door de rotsgang te jagen - en de jonge Mohikaan liep een lichte verwonding op.

'Daar moet een eind aan komen!' riep de verkenner, en met een geduchten sprong passeerde hij zijn vrienden; 'op dezen afstand kan dat tuig ons stuk voor stuk neerknallen; en kijk, de lafaards gebruiken het meisje als schild!'

Op zijn woorden werd geen acht geslagen, of

liever, men hoorde ze niet; zijn voorbeeld echter werd door zijn vrienden gevolgd, en met ongeloofelijke inspanning kwamen zij dicht genoeg bij de vluchtelingen om te zien, dat Cora door twee roodhuiden gedragen werd, terwijl Magua hun de noodige aanwijzingen gaf. Een seconde lang waren de gestalten van die vier personen scherp afgeteekend tegen een stukje open hemel, toen verdwenen zij. Bijna razend van teleurstelling spanden Uncas en Heyward zich haast bovenmenschelijk in, en gelukkig kwamen zij nog op tijd uit het hol op de berghelling, om te zien, waarheen de vervolgden gingen. Het pad leidde bergopwaarts, en het bleef moeilijk en gevaarlijk.

De verkenner was iets bij de anderen achtergebleven, misschien door de zwaarte van zijn geweer, dat hij niet in den steek wilde laten, of ook, doordat zijn belangstelling voor de gevangene niet zoo vurig was als die van zijn vrienden; Uncas op zijn beurt was Heyward voorgekomen. In die volgorde kwamen zij over rotsen en kloven en hindernissen heen in 'n tijd zoo kort, als anders nooit te bereiken zou zijn geweest. Maar de stoutmoedige jonge mannen kregen hun belooning: zij merkten op, dat de ontvoerders van Cora terrein verloren.

'Halt, hond van de Hurons!' riep Uncas, met zijn tomahawk naar Magua zwaaiend. 'Halt zeg ik je!'

'Ik wil niet verder,' riep Cora, en opeens zette zij zich schrap op een rotsrichel, die over een diepen afgrond heenhing, op geringen afstand van den top van den berg. 'Vermoord me maar, als je wilt, gemeene Huron. Ik wil niet verder.'

De andere twee Hurons hieven al begeerig hun tomahawks, maar Magua hield hun armen tegen. Hij

wrong hun de wapens uit de handen en slingerde ze over de rots; toen trok hij zijn mes, en wendde zich naar zijn gevangene, met een gezicht, waarin tegenstrijdige hartstochten met elkaar worstelden.

‘Kies, vrouw!’ zei hij; ‘de wigwam van den Vos, of zijn mes!’

Cora keek hem niet aan, maar viel op haar knieën, strekte haar armen en sloeg haar oogen ten hemel, en bad:

‘Heer, Uw wil geschiede!’

‘Vrouw,’ herhaalde Magua schor, vergeefs trachtend, een blik uit haar rustige oogen op te vangen, ‘kies!’

Maar Cora scheen zijn stem niet eens meer te hooren. De Huron stond te trillen over zijn geheele lichaam, en hoog hief hij zijn arm op, maar hij liet hem weer dalen, met de wezenloosheid van den twijfel in zijn trekken. Weer aarzelde hij, in tweestrijd, en weer ging het scherpe wapen omhoog; maar tegelijk klonk er boven hen een doordringende kreet, en met een wilden sprong van vervaarlijke hoogte verscheen Uncas boven de richel. Magua deed een stap achteruit; en een van zijn metgezellen nam de kans waar, om zijn eigen mes in Cora's borst te stooten.

De Huron sprong als een tijger op den moordenaar toe, maar het lichaam van Uncas viel tusschen de nu vijandige stamgenooten. Magua, hierdoor tot staan gebracht en woedend om den moord, dien hij had moeten aanzien, liet zijn mes neerkomen in den rug van den liggenden Delaware, met een afschuwelijken schreeuw. Uncas echter kwam nog overeind, zooals de gewonde panter zich tegen zijn aanvaller keert, en sloeg Cora's moordenaar in den afgrond, met het laatste overschot van zijn krachten.

Toen wendde hij zich met een strakken, strengen blik naar Magua, en de uitdrukking van zijn oogen zei al, wat hij doen zou, als hij nog over voldoende kracht beschikken kon. De Huron greep den machteloozen arm van den Delaware, die geen weerstand meer bood, en stak zijn mes herhaalde malen in de borst van zijn slachtoffer, tot het dood neerviel, nog met een blik van niet te omschrijven haat naar zijn vijand.

'Houd op, Huron, houd op!' riep Heyward, ontzet, van boven af. 'Spaar hem, en je zult zelf gespaard worden!'

Het was te laat. Met een triomfantelijken kreet gooide Magua zijn mes omhoog naar den jongen man. Zijn antwoord was een kreet uit den mond van den verkenner, die op dat oogenblik snel naderde over den gevaarlijken rotsrand, met zoo zekeren en roekeloozen tred, alsof hij in de lucht zweven kon. Maar toen de jager het tooneel van den gruwelijken moord bereikte, vond hij daar nog slechts de beide slachtoffers.

Snel sloeg hij zijn scherpen blik op de twee lijken, toen overzag hij de moeilijkheden van de helling vóór hem. Een menschelijke gedaante stond op den rand van den afgrond, met uitgestrekte armen, in een houding van afschuwelijke bedreiging. Zonder te kijken, wien hij voorhad, hief Haviksoog zijn geweer; maar tegelijk viel er een steen op het hoofd van een der vluchtelingen beneden, en werd het verontwaardigde en vuurroode gezicht van den eerlijken Gamut onthuld. Toen kwam Magua uit een rotsspleet te voorschijn, en met koude onverschilligheid over het lijk van zijn laatsten makker heenstappend sprong hij over een breede kloof heen en beklom de rots op een punt, waar de arm van David hem niet bereiken kon. Nog

één sprong, dan was hij aan den rand van den afgrond, veilig. Maar vóór de Huron dien sprong deed, bleef hij staan, schudde zijn vuist tegen den verkenner en schreeuwde:

‘De bleekgezichten zijn honden! De Delawaren zijn oude wijven! Magua laat ze op de rotsen liggen, voor de raven!’

Met een heeschen lach deed hij een wilden sprong, maar de sprong was te kort, al kon hij met zijn handen nog juist een struik grijpen, die op de berghelling groeide. Haviksoog was voortgeslopen als een wild dier, dat zijn sprong berekent, en zijn spieren trilden van gretigheid. De sluwe Magua liet zijn lichaam afglijden, tot zijn voeten een steunpunt vonden. Toen probeerde hij opnieuw, en slaagde in zooverre, dat hij zijn knieën op den rand kreeg. Nu, terwijl het lichaam van zijn vijand een zoo klein mogelijk doel bood, bracht de verkenner zijn wapen aan den schouder, en nu trilde het niet. De armen van den Huron lieten los, zijn lichaam zonk iets naar achter, terwijl zijn knieën op hun plaats bleven. Nog, met een woesten blik, schudde hij zijn vuist. Maar hij verloor zijn steun, en zijn donker lichaam gleed door de lucht met het hoofd naar beneden, steeds sneller, tot het langs de struiken op de bergsteilte verdwenen was.

Twee-en-dertigste hoofdstuk

Den volgenden dag scheen de zon neer op een rouwend Delawaren-volk. Het strijdrumoer was verstomd - de oude wrok was voldaan, de jongste veete tegen de Mingo's was gewroken door de versnietiging van den heelen troep. De trieste verlatenheid der plek, waar de Hurons gekampeerd hadden,

deed het lot van dien dolenden stam reeds vermoeden; en honderden raven, die boven de vage bergtoppen zweefden, of luidruchtig over de breedheid der bosschen schoten, wezen op griezelige manier den weg naar het tooneel van den kamp. Ieder oog, dat ook maar eenigszins de teekenen der wildernis kende, had in al die aanwijzingen de wreede uitwerking van een Indiaansche wraakneming duidelijk kunnen lezen.

En toch scheen de zon neer op een rouwend Delawaren-volk. Er werden geen triomfkreten gehoord, geen zegezangen, geen klanken van overwinningsvreugde. De krijgers waren teruggekeerd, tot den laatsten man toe, van hun meedoogenlooze werk, en snel hadden zij zich ontdaan van hun schrikwekkende toerusting, om te gaan deelnemen aan de klachten hunner stamgenooten. Trots en verheuging waren verdrongen door een gevoel van kleinheid, en de wildste menschelijke hartstochten waren gevolgd door heftige, ondubbelzinnige betuigingen van smart.

De hutten en tenten waren verlaten; maar een breede gordel van ernstige gezichten omkringde een plek daar dichtbij, waarheen zich alle levenden begeven hadden, en nu in diepe, eerbiedige stilte samen waren. Die haag van lichamen bestond uit menschen van alle rangen en leeftijden, van beide geslachten, van alle beroepen, maar één gevoel bezielde die allen. Ieders oog was geboeid aan het middelpunt van den kring, waar zich de voorwerpen van een zoo groote en zoo algemeene belangstelling bevonden.

Zes Delawaarsche meisjes stonden iets terzij, met lange, donkere, los neergolvende lokken, en traden nu en dan naar voren, om geurige kruiden en woudbloemen te strooien op een bed van welriekende planten, waarop het stoffelijk overschot lag van de moedige, vurige Cora, onder een dek van Indiaansche

gewaden. Het lichaam was omhuld door vele plooien van eenzelfde eenvoudig weefsel, en haar gelaat was voorgoed beschermd tegen de blikken der menschen. Aan haar voeten zat de diepverslagen Munro. Zijn grijze hoofd was bijna tot den grond neergebogen, noodgedwongen onderworpen, maar een felle smart drong op in zijn trekken. Gamut stond naast hem, het hoofd ontbloot in de zon, en zijn oogen dwaalden heen en weer van zijn gezangenboek naar den man, dien hij zoo graag had willen troosten. Ook Heyward was nabij; hij stond tegen een boom geleund en trachtte manmoedig de hevige opwellingen van zijn smart te bedwingen.

Maar hoe droef deze groep ook aandeed, nog aandoenlijker was een andere, die de andere helft van de middenruimte innam. Daar zag men Uncas, in zittende houding als bij zijn leven, met lichaam en ledematen in een houding van waardigen ernst, en gekleed in de sierlijkste gewaden, die de stam bijeen had kunnen brengen. Weelderige pluimen knikten boven zijn hoofd; kralen gordels, halssnoeren, armbanden en medailles in overvloed sierden zijn gestalte; maar triest, al te sterk werd het ijdele woord van trots, dat zij uiten wilden, door de dofheid van zijn oogen en de wezenloosheid van zijn trekken weersproken.

Vlak voor het lijk zat Chingachgook, zonder wapenen, zonder verf of eenige versiering, buiten het lichtblauwe kenteeken van zijn afkomst, dat onuitdelgbaar in zijn naakte borst was geprent. Al den tijd, dat de stam nu zoo bijeen was, had de Mohikaansche krijger strak en bedroefd zijn blik gevestigd gehouden op het koude, uitdrukkinglooze gezicht van zijn zoon. Zoo geboeid en gespannen was die blik geweest, zoo roerloos zijn houding, dat een vreemde niet licht den

levende van den doode had kunnen onderscheiden, als niet nu en dan een flits van zielesmart over het donkere gelaat van den een was gegaan, terwijl een doodskalmte, nooit meer te verstoren, over het gezicht van den ander was gedaald.

Bij deze groep stond ook de verkenner, peinzend leunend op zijn geducht wapen; terwijl Tamenund, door de oudsten van zijn volk ondersteund, op een hooger punt in de nabijheid plaats had genomen, vanwaar hij neer kon zien op de stomme, droevige vergadering.

Aan den binnenrand van den kring stond een soldaat in de militaire houding van een vreemd volk; en buiten den kring stond zijn paard, omringd door een groep bereden bedienden, blijkbaar gereed, om een verren tocht te ondernemen. Naar zijn kleeding te oordeelen nam die vreemdeling een positie van vertrouwen in bij den aanvoerder der Canadeezen. Zijn vreedzame opdracht was te laat gekomen, door de onstuimigheid van zijn bondgenooten - nu was hij een stil en droevig toeschouwer geworden bij het eindtafereel van een strijd, waaraan hij geen deel meer had kunnen nemen.

Bijna het vierde deel van den dag was voorbij, en van den dageraad af had de menigte in die ademlooze stilte volhard. Geen geluid was er gehoord, luider dan een ingehouden snik, niemand had een lid bewogen al dien langen tijd van smart, als het niet was, om de eenvoudige, ontroerende offerdaden te verrichten, die van tijd tot tijd aan de nagedachtenis der dooden werden gewijd. Het geduld en de volharding van Indiaansche kracht alleen kon zoo'n aandachtige toewijding handhaven, als nu zoovele donkere gestalten geslagen scheen te hebben met de roerloosheid van steen.

Eindelijk strekte de wijze der Delawaren een arm uit, en steunend op de schouders van zijn verzorgers stond hij op, zoo zwak, alsof er sinds den vorigen dag alweer een menschenleeftijd verloopen was.

'Delawaren!' zei hij met een holle stem, als sprak hij een profetische boodschap uit, 'het gelaat van den Manitou is achter een wolk! Zijn oog heeft zich van u afgewend; zijn ooren zijn gesloten; zijn tong geeft geen antwoord. Gij ziet hem niet; maar zijn besluiten hebt gij voor oogen. Laat uw harten open zijn en laat uw geest geen leugens zeggen, Delawaren! Het gelaat van den Manitou is achter een wolk!'

Op die eenvoudige en toch schokkende toespraak volgde een stilte zoo diep, alsof de Groote Geest zelf gesproken had, zonder hulp van menschelijke organen; en zelfs de ontzielde Uncas leek een levend wezen, bij de verslagen menigte vergeleken, die hem omgaf. Toen echter de eerste indruk geleidelijk week, begon een zacht gemompel van stemmen een soort lofgezang op den doode. Het waren stemmen van vrouwen, treffend zacht en klagend. De woorden misten geordenden samenhang: als de eene zweeg, nam een ander de klacht of lofspraak over en uitte haar ontroering in de woorden, die haar gevoelens van 't oogenblik haar ingaven. Bij tusschenpoozen werden de zangen onderbroken door algemeene en luide weeklachten, waaronder de meisjes rondom Cora's baar blindelings de bloemen en het groen van haar aftrokken, als werden zij door verdriet overweldigd. Maar in momenten van milder klacht werden die zinnebeelden van reinheid en lieftalligheid teruggelegd, met groot betoon van teederheid en leed. Ondanks vele overgangen en onderbrekingen viel toch in heel dat rouwbeklag een zekere orde te ontdekken, een zekere lijn van opeenvolgende gedachten.

Een meisje, daartoe aangewezen door haar rang en eigenschappen, begon met lofprijzingen op de talenten van den gevallen krijger; zij gaf haar uitingen kleur en leven met veel bloemrijke beeldspraak: zij noemde hem den ‘panter van zijn stam’ en beschreef hem als iemand, wiens moccassin geen sporen naliet in den dauw; wiens sprong gelijk was aan dien van een jongen reebok; wiens oog klaarder was dan een ster in donkeren nacht; en wiens stem, in den strijd, luid was als de donder van den Manitou. Zij herinnerde hem aan de moeder, die hem gedragen had, en weidde uit over het geluk, dat haar deel moest zijn door het bezit van zulk een zoon. Zij verzocht hem, haar te zeggen, als hij in de wereld der geesten kwam, dat de Delawaarsche meisjes tranen hadden gestort op het graf van haar kind, en dat zij haar gezegend hadden genoemd.

Zij, die volgden, sloegen nog zachter en teerder klanken aan, en zinspeelden, met de kiesche gevoeligheid van vrouwen, op het vreemde meisje, dat het oppervlak der aarde verlaten had op een tijdstip, zoo dicht bij zijn eigen verscheiden, dat onmiskenbaar duidelijk de wil van den Grooten Geest sprak. Zij maanden hem aan, goed voor haar te zijn, en verdraagzaam tegenover haar onwetendheid in zulke dingen, als pasten bij het wezen van een krijger als hijzelf. Zij prezen haar vlekkelooze schoonheid, en haar edelmoedige zielskracht, zonder een zweem van naijver, zooals men zich kan voorstellen, dat engelen zich verheugen in uitstekende voortreffelijkheid, betoogend, dat die gaven ruimschoots moesten opwegen tegen kleine onvolkomenheden in haar opvoeding.

Daarna spraken weer anderen 't meisje zelf toe. in zachte klanken van teederheid. Zij spoorden haar

aan, blij van geest te zijn, en niets te vreezen voor haar toekomstig heil. Een jager zou haar metgezel zijn, die in al haar behoeften zou weten te voorzien; een krijger zou zij naast zich hebben, die haar tegen ieder gevaar zou weten te beschermen. Haar pad zou aangenaam zijn, beloofden zij, en haar last licht. Zij waarschuwden haar tegen nuttelooze treurnis om de vrienden van haar jeugd en de landschappen, waar haar vaders hadden vertoefd; haar verzekerend, dat de gelukkige jachtvelden der Delawaren even schoone dalen bevatten, even zuivere stroomen en even geurende bloemen als de hemel der bleekgezichten. Zij gaven haar den raad, acht te slaan op de behoeften van haar metgezel en nooit het onderscheid te vergeten, dat de Manitou wijselijk tusschen hen had gesteld. Toen schoot hun zang krachtiger uit; met eenparige stemmen prezen zij den aard van den jongen Mohikaan. Zij noemden hem nobel, mannelijk en edelmoedig, al wat een krijger paste, en al wat een meisje lief kon hebben. De gedachten hullend in verwijderde, fijne beeldspraak gaven zij te kennen, dat zij in den korten tijd van hun omgang ontdekt hadden, in de aanvoeling hunner sekse, naar welken kant zijn neiging zich richtte. De Delawaarsche meisjes hadden geen gunst gevonden in zijn oogen! Hij was van een geslacht, dat eens heerschappij had gevoerd aan de oevers van het zoute meer, en zijn wenschen hadden hem teruggeleid naar een volk, dat woonde nabij de graven zijner vaderen. Waarom zou zoo'n voorkeur niet aangemoedigd worden! Dat zij van zuiverder en hooger bloed was dan de rest van haar volk, had ieder oog kunnen zien; dat zij de gevaren en bezwaren van een leven in de wildernis aankon, had haar gedrag bewezen; en nu, vervolgden zij, had ‘de wijze der aarde’ haar over-

geplant naar een grond, waar zij gelijkgestemde geesten zou vinden, en gelukkig kon zijn voor eeuwig.

Toen gingen stemmen en onderwerp over op 't meisje, dat schreide in de meest nabije tent. De vrouwen vergeleken haar met sneeuwvlokken; even rein, even wit, even schitterend en evenzeer geaard, om te smelten in de blakering van den zomer, of te verstijven in wintervorst. Zij twijfelden niet, of zij was bekoorlijk in de oogen van het jonge opperhoofd, wiens huidskleur en wiens smart de hare geleken; maar al drukten zij de voorkeur niet uit, zij schenen haar toch minder voortreffelijk te vinden dan het meisje, waarover zij rouwden. Toch onthielden zij haar geen lof, waarop zij door zeldzame schoonheid recht had. Haar lokken werden vergeleken met de weelderige ranken van den wijngaard, haar oog met het blauw van den hemel, en de meest smettelooze wolk, die bloosde in de zon, werd minder aantrekkelijk geacht dan haar bloesemend gelaat.

Er was geen ander geluid dan die zangen, waarin uitbarstingen van smart de koren vormden. De Delawaren luisterden als onder betoovering, en aan hun gezichten was te zien, hoezeer zij meeleefden en instemden. Zelfs David luisterde met welbehagen naar die stemmen en zijn oogen toonden, hoezeer zijn ziel geboeid was.

De verkenner, de eenige der blanken, die de woorden begreep, kwam eenigszins op uit zijn gepeins, en wendde het gelaat, om de zangen der meisjes te vatten. Maar toen zij spraken over de toekomst van Cora en Uncas, schudde hij het hoofd, als besefte hij, hoezeer hun eenvoudig geloof zich vergiste; hij nam zijn vorige houding weer aan en hield die vol tot het einde der plechtigheid. Het was een geluk voor de

zielsrust van Heyward en Munro, dat zij den zin van al die klanken niet vatten.

Chingachgook alleen leefde niet mee gelijk de anderen. Zijn blik veranderde niet, geen spier van zijn strakke gezicht vertrok, zelfs niet bij de aandoenlijkste gedeelten van de klacht. Het koude, gevoellooze overschot van zijn zoon was voor hem de eenige werkelijkheid, en buiten het gezicht leken al zijn zinnen verdoofd, om enkel zijn oogen te laten staren naar de trekken, die hij zoo lang had bemind, en die nu voorgoed aan zijn aanblik onttrokken gingen worden.

Eindelijk kwam er 'n krijger, door oorlogsdaden beroemd, en vooral onderscheiden door zijn verdiensten in den jongsten strijd, langzaam uit de menigte naar voren, en met een ernstig gezicht trad hij voor den doode.

'Waarom hebt gij ons verlaten, trots van ons volk?' sprak hij Uncas toe. 'Uw tijd is geweest als die van de zon in de boomen; uw glorie klaarder dan haar licht op den middag. Gij zijt heengegaan, maar honderd Hurons ruimen de doornstruiken van uw pad naar de geestenwereld. Wie, die u strijden zag, zou gelooven, dat gij sterven kondt? Wie heeft vóór u ooit het krijgspad gewezen? Uw voeten waren als arendsvleugelen; uw arm was forscher dan een tak van den spar; en uw stem als Manitou, wanneer hij spreekt in de wolken. De tong van Uttawa is zwak,' vervolgde hij, droevig rondziend, 'en zijn hart zwaar. Trots van ons volk, waarom hebt gij ons verlaten?'

Anderen volgden, in orde van verdiensten, tot alle voornamen van den stam hun lof hadden gesproken of gezongen. Daarna heerschte er weer diepe, ademlooze stilte rondom.

Toen kwam er een zacht, diep geluid, juist hoor-

baar, maar niet duidelijk genoeg, om te doen onderscheiden wat het was of vanwaar het kwam. Er volgden andere klanken op, hooger en scherper - het werden uitroepen, eindelijk woorden. De mond van Chingachgook had zich ver genoeg geopend om aan te duiden, dat het de doodenklacht van den vader was. Geen oog werd naar hem gewend, geen teeken van ongeduld werd gegeven, maar de hoofden hieven zich om te luisteren met een aandacht, die nooit aan een ander dan aan Tamenund geschonken was. Maar men luisterde tevergeefs. De klanken waren nauwelijks verstaanbaar geworden, of zij werden zwakker, onzekerder, tot er niet veel meer overbleef dan een zucht. Het opperhoofd sloot zijn lippen en bleef zwijgend zitten, als had hij nog slechts de gestalte, niet den geest van een levenden man over. De aandacht der Delawaren verslapte, en kiesch scheen zij zich uitsluitend bezig te houden met de begrafenis van het vreemde meisje.

Een der oudste hoofden gaf 'n teeken aan de vrouwen, die bijeenstonden aan dien kant van den kring, waar het lichaam van Cora lag. Gehoorzaam aan dat teeken hieven de meisjes de baar op tot de hoogte van haar hoofden, en met langzame regelmatige stappen traden zij vooruit, een nieuwen klaagzang aanheffend tot lof van de overledene. Gamut, die oplettend had toegezien bij de ceremoniën, die hij zoo heidensch vond, boog nu het hoofd over den schouder van den wezenloozen vader, en fluisterde:

‘Uw kind wordt weggedragen. Zullen we haar niet volgen, en haar een Christelijke begrafenis geven?’

Munro schrok, keek snel en angstig om zich heen, stond toen op en liep mee in den eenvoudigen op-

tocht, in militaire houding, maar onder de volle zwaarte van zijn vadersmart. Zijn vrienden omringden hem met een zorg, die te hartelijk was, om medelijden te mogen heeten - zelfs de jonge Franschman nam deel aan den stoet, blijkbaar ontroerd door het lot van een zoo jong en beminnelijk schepseltje. Toen echter de laatste en nederigste vrouw van den stam zich bij den optocht had aangesloten, sloten de mannen den kring weer, zich weer rond het lijk van Uncas scharend, even stil, en ernstig, en roerloos als te voren.

De plek, die tot graf voor Cora was uitgekozen, was een heuveltje, waarin een groep jonge gezonde sparren geworteld stond, de plaats met gepaste droefgeestigheid beschaduwend. Toen de meisjes daar kwamen, zetten zij hun last neer, en bleven minuten lang wachten, geduldig en beschroomd, op een teeken, dat de naast betrokkenen tevreden waren met de getroffen schikkingen. Eindelijk zei de verkenner, de eenige, die hun gewoonten kende, in hun eigen taal:

'Mijn dochters hebben wel gedaan. De blanke mannen danken haar.'

Met deze betuiging voldaan begonnen de meisjes het lichaam neer te leggen in een kist, handig en niet zonder smaak uit berkenbast vervaardigd; waarna zij het neerlieten in zijn laatste, donker verblijf. Met denzelfden zwijgenden eenvoud bedekten zij het stoffelijk overschot, en verborgen de sporen van versche aarde met bladeren en andere gewone natuurvoorwerpen. Toen zij die droeve diensten volbracht hadden, aarzelden zij, om te kennen te geven, dat zij niet goed wisten, wat verder te doen. Weer sprak de verkenner haar toe:

'De jonge vrouwen hebben genoeg gedaan,' zei hij; 'de geest van een bleekgezicht heeft geen

voedsel of kleeding noodig: zij zijn geaard naar den hemel van hun kleur. Ik zie,' ging hij voort, naar David kijkend, die in zijn boek stond te bladeren, 'dat iemand, die de Christelijke gebruiken goed kent, het woord wil nemen.'

De vrouwen traden bescheiden achteruit - eerst waren zij de voornaamste speelsters geweest, nu werden zij rustige en aandachtige toeschouwsters. In den tijd, dien David noodig had om zijn godvruchtige gevoelens uit te storten, ontsnapte hun geen gebaar van verbazing, geen blik van ongeduld. Zij luisterden, alsof zij de beteekenis der vreemde woorden vatten, en het leek werkelijk, of zij de gevoelens van smart, hoop en berusting aanvoelden, die er door uitgedrukt werden.

De zangmeester overtrof zichzelf. Begrip en gevoel gaven een speciale macht aan den mannelijken klank van zijn stem. De anderen bleven plechtig stil, tot het gezang uit was.

Daarna kwam er beweging onder de vrouwen en zagen zij elkaar met verstolen, wat bange blikken aan; blijkbaar verwachtten zij nog het een of ander van den vader der overledene. Munro scheen te beseffen, dat voor hem de tijd was gekomen tot misschien de grootste inspanning, waartoe de menschelijke natuur in staat is. Hij ontblootte 't grijze hoofd en keek de stille, bedeesde groep vrouwen rond, die aaneengesloten rondom stonden. Toen gaf hij den verkenner een teeken, te luisteren, en zei:

'Zeg tegen die goede hartelijke menschen, dat een oude man met een gebroken hart ze dankt. Zeg haar, dat het Opperwezen, dat wij allemaal dienen, al is 't onder verschillende namen, haar liefdewerk niet vergeten zal; en dat de tijd niet ver meer is, dat wij allemaal rondom zijn troon zullen staan

zonder onderscheid van geslacht of rang of huidskleur.'

De verkenner luisterde, tot de oude man was uitgesproken, maar schudde toen langzaam het hoofd.

'Daar zullen ze niet veel van begrijpen,' zei hij. 'We kunnen ze evengoed vertellen, dat de sneeuw niet meer in den winter zal vallen, of dat de zon het heetste zal zijn, als de boomen hun bladeren kwijt zijn.'

Toen wendde hij zich naar de vrouwen en bracht de dankbaarheid van den bedroefden vader onder woorden op zoodanige wijze, als hem het meest in overeenstemming leek met het bevattingsvermogen van zijn toehoorsters. Munro bleef met diep gebogen hoofd staan, en scheen in een zwaarmoedige wezenloosheid te verzinken; tot de jonge Franschman het waagde, zacht zijn elleboog aan te raken. Toen hij aldus de aandacht van den treurenden grijsaard getrokken had, wees hij naar een groep jonge Indianen, die naderden met een licht gevlochten, maar wel overdekten draagstoel, en toen wees hij naar boven, naar de zon.

'Ik begrijp u, mijnheer,' zei Munro, met beheerschte stem. ''t Is Gods wil - ik zal me schikken. Cora, kind! Als de zegen van je vader je nog baten kan, dan ben je gelukkig! Kom, heeren,' ging hij voort, met gedwongen kalmte rondziend, al kon hij het trekken van de smart niet uit zijn bleeke gezicht houden, 'wij hebben onzen plicht volbracht; laten we gaan.'

Heyward gaf met graagte gevolg aan dien wensch: hij voelde zijn zelfbeheersching met de seconde geringer worden. Terwijl zijn metgezellen te paard stegen, drukte hij den verkenner de hand, en hernieuwde hij een reeds gemaakte afspraak, elkaar

binnen de linies van het Britsche leger weer te ontmoeten. Toen sprong hij in den zadel en dreef zijn paard tot naast den draagstoel, waarop de zacht snikkende Alice rustte. Zoo vertrokken de blanken, behalve Haviksoog, uit de oogen der Delawaren - Munro weer met gebogen hoofd, Heyward en David achter hem in gedrukte stilte, en de afgezant van Montcalm met zijn manschappen - en weldra waren zij in de uitgestrektheid der bosschen verdwenen.

Maar niet zoo licht brak de band, die door gedeelde smart gevlochten was tusschen de eenvoudige woudbewoners en de blanken, die slechts zoo korten tijd bij hen vertoefd hadden. Jaren gingen er voorbij, voor het overgeleverde verhaal van het blanke meisje en den jongen krijger der Mohikanen ophield, de lange avonden en de vermoeiende tochten te helpen korten, en de jonge dapperen te bezielen met een verlangen naar wraak. Ook de andere spelers in het drama werden niet vergeten. Door bemiddeling van den verkenner, die nog jaren later optrad als schakel tusschen de Delawaren en de beschaafde wereld, vernamen zij, in antwoord op hun informaties, dat ‘het Grijze Hoofd’ nog maar korten tijd had geleefd - gebroken, naar men ten onrechte meende, door zijn tegenspoed in den krijg; en dat ‘de Open Hand’, zooals de roodhuiden Heyward hadden genoemd, de overlevende dochter had weggeleid, ‘ver in de nederzettingen der bleekgezichten’, waar eindelijk haar tranen waren gedroogd, en opgevolgd door den blijden lach, die bij haar opgewekten aard beter paste.

Maar dat waren feiten uit 'n lateren tijd dan dien, waarin ons verhaal speelt. Na het vertrek der andere blanken ging Haviksoog terug naar de plek, waarheen persoonlijke neiging hem trok. Hij kwam daar juist op tijd, om nog een afscheidsblik te kunnen slaan

op het gelaat van Uncas, die reeds door de Delawaren in zijn laatste kleed van huiden werd gestoken. Zij staakten dat werk lang genoeg, om den woudlooper een langen blik te gunnen - toen werd het omhulsel gesloten, om nooit meer geopend te worden. Toen volgde een optocht, ongeveer gelijk aan den vorigen, en stond heel het volk bijeen rond het tijdelijke graf van het opperhoofd - tijdelijk, want er moest een dag komen, dat zijn gebeente verzameld werd bij de andere dooden van zijn volk.

Algemeen was de deelneming geweest, uiterlijk en innerlijk; ook om dit graf was er betuiging van ernstige smart, strakke stilte, eerbied voor den zwaar getroffene. Het lijk werd in rustende houding begraven, met het gezicht naar de opkomende zon, met het gerei voor oorlog en jacht bij de hand, gereed voor de laatste reis. In de kist, waardoor het lichaam tegen de aanraking der aarde werd beschermd, was een opening gelaten voor den geest, om, wanneer noodig, zijn aardsch omhulsel te kunnen bereiken, en het geheel werd tegen aanvallen van roofdieren gevrijwaard met echt inlandsche vindingrijkheid. Toen was iedere taak der handen vervuld en volgde het meer geestelijk gedeelte der plechtigheid.

Opnieuw werd Chingachgook het voorwerp der algemeene aandacht. Hij had nog niet gesproken, en er werd iets troostends en leerzaams verwacht uit den mond van zoo'n groot opperhoofd, in zoo treffende omstandigheid. De krijger was zich hiervan bewust: hij hief 't hoofd, dat hij in de plooien van zijn kleed verborgen had gehouden, en zag met vasten blik om zich heen. Toen openden zich zijn dichtgenepen lippen, en nu voor het eerst werd zijn stem duidelijk hoorbaar.

'Waarom rouwen mijn broeders?' zei hij, den

donkeren kring van treurige krijgers rondziende, ‘waarom schreien mijn dochters? Omdat een jonge man heen is gegaan naar de gelukkige jachtvelden; omdat een opperhoofd zijn tijd met eere heeft vervuld? Hij was goed; hij was zijn plicht getrouw; hij was dapper. Wie kan het loochenen? De Manitou had zoo'n krijger noodig en Hij heeft hem weggeroepen. En ik, de zoon en de vader van Uncas, ik ben een ontschorste stam in een ontginning der bleekgezichten. Mijn geslacht is weggetrokken van den oever van het zoute meer en van de heuvels der Delawaren. Maar wie kan zeggen, dat het Serpent van zijn stam zijn wijsheid vergat? Ik ben alleen....’

‘Neen!’ riep Haviksoog, die met diep medelijden in het beheerschte gezicht van zijn vriend had gekeken, ‘Chingachgook is niet alleen! Al verschillen onze kleur en onze aard, God heeft ons hetzelfde pad te trekken gegeven. Ik heb geen familie, en om zoo te zeggen geen volk, gelijk gij. Hij was uw zoon, en een roodhuid; en naar den bloede stond hij u nader - maar eer ik den jongen vergeet, die zoo vaak naast mij heeft gevochten in den strijd, en naast mij geslapen in den vrede, moge Hij mij vergeten, die ons allen geschapen heeft, hoe onze kleur en onze aard ook zijn mogen! De jongen heeft ons voor een poos verlaten; maar alleen zijt gij niet, Chingachgook.’

Chingachgook greep de hand, die hem over de versche aarde werd toegestoken, en in die houding van vriendschap bogen de twee stoere, onverschrokken woudloopers de hoofden bijeen en lieten zij tranen stroomen, die als regen het graf van Uncas bevochtigden.

In de stilte van ontzag, volgend op die uitbarsting van gevoel bij de twee meest befaamde krijgers der

streek, verhief Tamenund zijn stem, om de menigte te verspreiden.

‘Het is genoeg,’ zei hij. ‘Gaat, Delawaren; de toorn van den Manitou is nog niet voorbij. Waarom zou Tamenund blijven? De bleekgezichten zijn meesters der aarde, en de tijd der roode mannen is nog niet weergekeerd. Mijn dag is te lang geweest. In den ochtend heb ik de zonen van Unamis gelukkig en sterk gezien; en nu, voor het nacht geworden is, hebben mijn oogen den laatsten krijger moeten zien van den wijzen stam der Mohikanen.’

EINDE